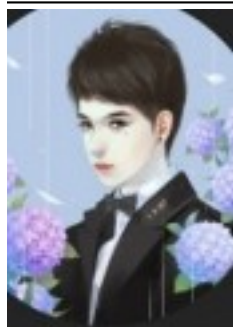

Câu Cầm Lão Đại

Contents

Câu Cầm Lão Đại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	43
8. Chương 8	52
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70
11. Chương 11: Vĩ Thanh	75

Câu Cầm Lão Đại

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, cường công cường thụ, hắc đạo. Edit:Hạ KỳKhông phải y không sống được bao lâu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-cam-lao-dai>

1. Chương 1

Ánh đèn rực rỡ nổi lên, xa hoa đồi trụy, trong quán rượu lớn nhất nội thành mỗi ngày đều trình diễn một tiết mục, hôm nay nơi này cũng như cũ đầy ắp những cặp nam nữ tới tìm hoa hoan nhạc.

Ở một góc quán, mấy mỹ nữ ăn mặc gợi cảm ngồi trên ghế sa lon, bộ ngực đầy đặn và bắp đùi thon dài dưới ánh đèn đủ màu sắc lộ ra màu trắng nõn đặc biệt, ngồi giữa mấy cô gái này là một chàng trai, đôi mắt nhỏ dài ẩn phía sau cặp kính không độ.

Dáng người cao lớn cùng cặp chân thon dài hoàn mỹ, âu phục giả nhưng màu đen khoác ngoài chiếc áo sơ mi trắng, cách ăn mặc đơn giản lại khéo gợi. Mái tóc màu trà đậm hơi dài, xõa xuống trán.

Ngoại trừ ngũ quan anh tuấn ra, hấp dẫn người khác còn có nụ cười nơi khóe miệng nhược hữu tự vô.

“Thế nào, nhận thua?”

Thanh âm trầm thấp mang theo chút khiêu khích, khiến khuôn mặt cô gái ngồi đối diện y đỏ hồng, thẹn thùng khẽ kêu lên, “Chán ghét! Lại là anh thắng!”

Cười khẽ một tiếng, chàng trai buông bài trong tay, đem một ly rượu đây đặt trước mặt cô.

“Vậy uống đi.”

“Thật là lợi hại! La tiên sinh thật giỏi!”

Được mấy mỹ nữ ngồi bên ca tụng, y cũng chỉ mỉm cười, vươn ngón trỏ cùng ngón giữa khẽ đẩy kính mắt.

La Minh Uy chớp chớp mắt, ngón tay khẽ nhu nhu thái dương đau nhức, khóe miệng nhếch lên, nhìn hết thấy trước mắt. Phụ nữ thần phục dưới chân y, tiền tài như giấy trắng xòe ra trong tay y, con người khi còn sống, còn có điều gì so với những thứ này có thể khiến người ta vui thích hơn đây?

“Làm sao vậy? Say?” Cô gái thua bài vừa rồi hỏi.

“Vốn không có say, nhưng có em ở đây, nhìn thấy em liền thấy có chút say rồi.” Lời đường mật ai chẳng nó được,

nhưng không có mấy người có thể như y nói đến như vậy êm tai, như vậy — chân thật.

Mỹ nữ khẽ nhú mắt phượng, cười khẽ. “Anh chỉ giỏi nói!” Bất quá biểu tình trên mặt cũng rất thoải mái.

“Chơi lại một ván?” La Minh Uy cười cười chỉ bài trên bàn.

“Thua làm sao bây giờ? Người ta không muốn uống rượu, uống nữa sẽ say.”

“Vậy cởi quần áo.”

Ngón tay trắng nõn xoa nhẹ đùi của La Minh Uy, áp sát vào y, trong đôi môi đỏ mọng khe khẽ thoát ra một câu, “Kia người thắng thì sao?”

Cúi đầu cười, y ôm lấy bàn tay thon nhỏ chỉ muốn lập tức luồn vào áo sơ mi của mình, xấu xa đáp, “Giúp em cởi.”

Nhất thời tiếng cười đùa cùng tiếng trách mắng thẹn thùng vang lên.

Chàng trai được hoan nghênh như vậy, khiến đám đàn ông độc thân xung quanh ao ước, mấy người khách quan sát bọn họ từ nãy nhìn không được quay đầu, hướng chủ quán đứng trong quầy bar dò hỏi —

“Người kia là ai a?”

Chủ quán trẻ tuổi nhìn thoáng qua lại dời ánh nhìn sang nơi khác, tiếp tục lau chiếc cốc cầm trong tay.

“Chúng tôi nơi đây không tiết lộ việc riêng của khách hàng.”

“Chắc! Nói một chút cũng sẽ không chết ai.”

Ngẩng đầu, chủ quán khẽ nhếch khóe miệng.

“Tùy thôi!” Người đàn ông chửu thăm một câu, chấp nhận rút ra từ trong túi một tờ bạc xanh, đặt vào trong chiếc cốc trước mặt chủ quán.

Chủ quán nheo mắt lại, thoáng nhìn về phía bọn La Minh Uy, chậm rãi nói: “Hắn ta là La Minh Uy, chủ nhật trước mới xuất hiện ở đây, chỉ vài ngày liền trở thành đế vương của nơi này. Anh tuấn, có tiền, tất cả phụ nữ đều hy vọng có thể qua đêm cùng hắn.”

“Hắn ta lấy tiền sao?” Có người hiếu kỳ hỏi. Khuôn mặt kia, quả thực khiến người khác yêu thích.

Chủ quán lắc lắc đầu. “Hắn ta trả.”

Chỗ kia, tình hình ván bài đang trở nên căng thẳng. Nhìn bài trong tay, La Minh Uy suy nghĩ một lát, rút một lá ra đặt trên bàn. Quân bài vừa ra, một người phục vụ đột nhiên chạy tới, cắt ngang đám người đang chơi.

“Lệ Vi tiểu thư, bên kia có khách chỉ đích danh cô.”

Lệ Vi, cũng chính là cô gái vừa rồi đánh thua La Minh Uy, hiển nhiên không thích có người quấy rầy, nhúu nhúu mày, “Tôi không phải nói tối nay không tiếp người khác sao?” Cô còn đang muốn thắng mà!

“Chính là ——” Mặt cậu phục vụ lộ vẻ khó khăn nhìn thoáng qua La Minh Uy đang cúi đầu xem bài, “Chính là mấy người khách nhân kia hình như không dễ từ chối, vừa rồi ngay cả quản lí cũng tới chào hỏi —”

Nghe vậy, La Minh Uy ngẩng đầu, phía sau cặp kính lộ ra lãnh quang, khiến cậu phục vụ vội vàng thu tầm mắt.

“Tôi không đi. Cậu nói với quản lí, bảo ông ta giúp tôi đối phó.” Lệ Vi cúi đầu tiếp tục nghiên cứu bài trên tay.

Nhìn cậu nhóc đứng tại chỗ, đi không được không đi không xong, La Minh Uy buông bài trong tay xuống, nói: “Cậu đi trước đi, cứ theo ý tứ của Lệ Vi mà làm, sau đó nói cho mấy người khách kia, tiền rượu của họ hôm nay cứ tính cho tôi.”

“Vâng!” Giống như được đại xá, cậu phục vụ luống cuống chạy đi.

“Vẫn là Minh Uy tốt nhất!” Lệ Vi cười ngọt ngào nhìn y.

La Minh Uy chỉ mỉm cười, lại từ đám bài của mình rút ra một quân ném lên bàn, đưa tay đẩy kính mắt một chút.

“Anh lại thắng.”

Nhưng vui mừng vì thắng lợi còn chưa kịp thưởng thức, cậu phục vụ vừa rồi lại chạy tới, lần này còn có quản lí bụng bự đi phía sau.

“La, La tiên sinh.” Quản lí bụng bự hiển nhiên lâu rồi không vận động “kịch liệt” như vậy, thở hồng hộc đứng ở trước mặt La Minh Uy, lau mồ hôi trán, khẽ gật đầu nói với y.

“Thật xin lỗi đã quấy rầy ngài! Vị khách bên kia muốn mời ngài cùng Lệ Vi tới ngồi một chút, mong ngài nể mặt, đừng làm khó chúng tôi.” Vừa mở miệng tất cả đều là giọng điệu khẩn cầu.

Nhìn biểu tình “đã không còn cách nào khác” trên mặt hắn, La Minh Uy hít một hơi trong lòng.

Là ai a? Nghiêm túc như vậy?!

Bài cầm trong tay đặt xuống bàn, La Minh Uy đứng lên để ý quần áo có chút lộn xộn, vươn một tay đỡ Lệ Vi về mặt lo lắng từ trên ghế đứng lên, nói với quản lí, “Dẫn đường đi.”

“Minh Uy ——” Lệ Vi do dự, nhưng y lại mỉm cười bảo cô yên tâm.

“Không có việc gì, yên tâm đi.”

Theo hướng dẫn của quản lí, hai người tới trước cửa một gian phòng cuối hành lang, bên ngoài có mấy nam nhân cao lớn đang đứng, vừa nhìn liền biết không phải khách thường. Khi đối phương nhìn thấy bọn họ, trên dưới đánh giá một lượt La Minh Uy, ánh mắt khiến người ta cảm thấy có chút là lạ.

“Mời vào.” Một người đưa tay mở cửa giúp bọn họ.

Tuy rằng ngoài miệng cung kính, nhưng tay lại không hề khách khí như vậy. La Minh Uy bị một phen đẩy mạnh về phía trước.

Thật không chút ôn nhu! Vừa chính lại kính mắt, y ở trong lòng oán hận, ngẩng đầu.

Cảm giác trong phòng khiến người ta trừ bỏ hắc chính là đại, ánh đèn trong tình trạng nửa sáng nửa tối, thuộc loại gần có thể thấy rõ vẻ mặt người khác, xa lại chỉ có thể nhìn thấy đường nét của khuôn mặt, nhưng

toàn bộ gian phòng vẫn lộ ra vẻ hoa lệ lộng lẫy, ngoài những trang trí xa hoa và thiết bị cao cấp không nói tới ra, bên trong cư nhiên còn có một chiếc giường cực lớn!

Trên chiếc ghế sa lon dài xếp thành hình vuông, ba người đàn ông ngồi ở ba hướng khác nhau, giữa sô pha đặt một chiếc bàn thủy tinh lớn, phía trên là mấy chai rượu ngoại và chút đồ ăn, còn có một bộ bài poker, xem chừng, cũng là vừa mới xong một ván.

Phát hiện có người tiến vào, người đang tẩy bài ngừng ngay động tác tay, ba người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía La Minh Uy, cũng cho người khác có cơ hội quan sát bọn họ.

Ba người kia, một người thoát nhìn hơi lớn tuổi một chút, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, bộ dạng chín chắn chừng chạc; người đang tẩy bài, so với đàn ông mà nói bộ dạng có phần âm nhu yêu diễm, nhưng không hề làm người ta cảm thấy khó chịu, chỉ là hai mắt hần lúc này giống như đèn pha đảo đi đảo lại trên người y. Mà cuối cùng người con trai ngồi cách xa y nhất, đang hút thuốc ——

Trực giác nói cho y biết —— lão đại —— chắc hẳn là người ngồi nơi đó!

Người này tuyệt đối thuộc một dòng họ cao lớn, bờ vai rộng cùng đường cong phần eo vể nên dáng người tam giác ngược chân chính, chiếc áo sơ mi mặc vừa vặn cũng có thể khiến người ta cảm nhận được cơ thể sau lớp quần áo ấy có bao nhiêu rắn chắc khỏe mạnh, nếu là phụ nữ, nhất định sẽ yêu thích bờ vai có cảm giác an toàn này, về phần khuôn mặt —— có chút tối, nhìn không rõ lắm, nhưng theo đường nét mà phân tích cũng không kém phần nào, đường cong nơi cằm thực rất gợi cảm, đặc biệt là cặp mắt trong bóng đêm đặc càng lóe sáng kia, tản ra u quang thanh lãnh.

La Minh Uy bất động thanh sắc đánh giá, mà cùng lúc, người kia cũng đồng dạng quan sát y. Nếu như nói La Minh Uy ngay từ khi tiến vào điều quan sát đầu tiên chính là tình hình xung quanh, thì hẳn ta ngay khi y vào đã bắt đầu theo dõi y.

Hai người tựa hồ cũng biết đối phương đang đánh giá chính mình, đã như vậy, cũng không có gì phải trốn tránh tránh, vì thế ánh mắt của bọn họ bắt đầu không chút che giấu, thậm chí còn có chút không kiêng nể lưu luyến trên người đối phương, cho đến khi một thanh âm tràn đầy tiêu ý vang lên.

“Nhìn thêm nữa sẽ nhất kiến chung tình đấy.”

La Minh Uy cùng vị lão đại kia đồng thời thu tầm mắt, sau đó nhìn lướt qua Lệ Vi đứng bên cạnh, rất nhanh liền dời mắt đi.

Về mặt La Minh Uy từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, trái lại Lệ Vi bên cạnh có phần sợ sệt, đưa tay lôi kéo ống tay áo của y. Y xoay người cười cười với cô, im lặng khẽ dễ dàng.

“Trạch Hào, cậu đừng lộ ra cái bộ mặt thối của mình, dọa mỹ nhân phát sợ rồi, khó trách người ta không chịu đến chỗ chúng ta bên này.” Người vừa nói lúc nãy lại mở miệng, chính là chàng trai có bộ dạng đẹp đẽ kia. Hần cười hì hì vẫy vẫy tay, nói: “Mời lại đây ngồi.” Ánh mắt có chút ngả ngớn, lại mơ hồ lộ ra một cổ sắc bén, lời như đang nói với Lệ Vi, ánh mắt lại đạo qua một vòng trên mặt La Minh Uy.

Người ta nếu đã mời, cũng không có thể không nể mặt. La Minh Uy khẽ gật đầu, mang theo Lệ Vi ngồi vào chiếc ghế sa lon còn lại, sau khi ngồi vào chỗ của mình, y hữu nghị cười, hỏi: “Các vị muốn gì?”

Cảm giác đầu tiên của Chung Trạch Hào đối với La Minh Uy, chính là “Bất cần đời”, nhưng trên thực tế, trong ánh mắt sau cặp kính kia, căn bản nhìn không ra y rốt cuộc là đang suy nghĩ điều gì, thoát nhìn đang cười, nhưng ánh mắt lại rất lạnh đậm.

Một khắc kia y bước vào cửa, ánh mắt đó, nụ cười khi nhìn người khác, còn có loại ngữ khí nói chuyện này, hết thảy đều khiến người ta thực chán ghét.

Bởi vì không có thiện cảm, Chung Trạch Hào ngay cả ánh mắt cũng hung ác lên.

La Minh Uy cảm thấy một ánh mắt như dã thú, trừng mắt nhìn, hơi quay đầu liền đón nhận ánh mắt kia.

Nhìn y không sợ hãi cũng không khiêu khích, thậm chí không có lấy một biểu tình dư thừa gì, Chung Trạch Hào khẽ nhếch khóe môi.

“Mời anh uống rượu.”

Hắn đột nhiên mở miệng khiến La Minh Uy có phần không ngờ được, bất quá thanh âm cũng không sai biệt lắm, có cảm giác đặc biệt trầm mạnh.

“Uống rượu có thể, nhưng cũng không cần đại phí chu chương như vậy chứ? Không biết còn tưởng rằng anh muốn bắt cóc chúng tôi, ha ha ha!”

Y cười đến thực vui vẻ, nhưng những người khác nửa điểm cũng cười không nổi. Nói đùa không phải là sai, nhưng thời điểm mở miệng lại hoàn toàn không đúng, đối tượng tựa hồ cũng không thích hợp.

Nhìn bộ dạng tươi cười hì hì của y, Chung Trạch Hào chỉ cảm thấy ngay cả bắt cóc y cũng là dư thừa, hẳn nên trực tiếp giết con tin. Hắn đưa tay cầm lấy một cái ly đặt trên bàn.

La Minh Uy nhìn thoáng qua, hỏi: “Uống xong chúng tôi có thể rời đi rồi chứ?”

“Sau khi uống xong anh có thể đi, nhưng cô ấy phải ở lại.” Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua cô gái từ lúc tiến vào đến giờ vẫn chưa dám nói gì.

Lệ Vi cắn cắn môi. Cô kỳ thực rất cố gắng chiều chuộng đàn ông, chính là người trước mặt này cô đã sớm nhìn ra đối phương không có hứng thú đối với mình, nếu như cô hiện tại thực sự nói nguyện ý bởi hắn uống rượu, chỉ sợ người ta còn không muốn đây chứ!

Có cảm giác, hiện tại người kia giống như đối với Minh Uy còn hứng thú hơn...

Nụ cười của La Minh Uy trở nên có phần kỳ lạ, nhìn Chung Trạch Hào nói: “Như vậy không phải có chút không ổn sao? Vào đây hai người trở về lại chỉ có mình tôi, thân là đại trưởng phu, tôi sao có thể làm chuyện bỏ phụ nữ lại để chính mình chạy trốn chứ?”

Nghe y nói xong, Chung Trạch Hào thoáng cười lạnh.

“Lá gan anh lớn thật, nhưng lại dùng sai thời điểm, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân không phải ai cũng có thể làm.”

La Minh Uy rũ mắt xuống, trong mắt lóe ra vài tia giảo hoạt, cười cười không nói.

“Như vậy đi, tôi cho anh một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.” Chung Trạch Hào bỏ điếu thuốc trên miệng xuống, ném vào gạt tàn bên cạnh, tàn thuốc còn đang cháy rơi vào gạt tàn có nước, phát ra một tiếng “Xì ——”

Chỉ chỉ Lệ Vi, hắn nhìn La Minh Uy nói: “Cô ấy có thể đi, anh thay cô ấy.”

Mọi người ở đây đều thoáng sửng sốt.

Liền đơn giản như vậy? Có chuyện tốt vậy sao?

Cơ hồ trong đầu mọi người đều nghĩ vẫn như vậy.

Nhưng ít ra nghe cũng không tệ lắm, La Minh Uy gật gật đầu, “Này không thành vấn đề.” Uống chút rượu cũng không chết người được.

Thấy hắn không chút miễn cưỡng đáp ứng, Chung Trạch Hào cười cười, giơ một cánh tay khoác lên sô pha, cơ bụng hoàn mỹ như ẩn như hiện, toàn thân không lúc nào không tỏa ra một cỗ khí phách.

Hoá ra thực sự không đơn giản như vậy. La Minh Uy khẽ cau mày, biết rõ người đàn ông trước mặt này sẽ không thả đi dễ như vậy.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Chung Trạch Hào khóe miệng nhếch lên nói: “Anh thay thế cô ấy, chuyện cô ấy cần làm đêm nay anh cũng phải thay cô ấy làm toàn bộ mới được, lúc này mới công bằng.”

Nghe dường như không có gì bất thường, nhưng La Minh Uy càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

“Cái kia —— tôi muốn hỏi một chút, cậu nói chuyện cần làm, hẳn là không bao gồm ——”

“Đương nhiên bao gồm lên giường.” Hắn thẳng thắn trả lời vấn đề của y.

“Phụt!” Chàng trai yêu diễm nhất thời đem ngụm rượu vừa uống vào trong phun thẳng ra ngoài. Vốn đang hăng hăng xem kịch hay, nhưng tình tiết vở kịch này hình như xoay chuyển quá nhanh đi?

Người đàn ông lớn tuổi nhất quay đầu liếc mắt nhìn Chung Trạch Hào, lại chậm rãi dời tầm mắt đi chỗ khác.

La Minh Uy ngoại trừ nhú mào tỏ vẻ bất mãn ra, cũng không có phản ứng quá lớn.

Chung Trạch Hào vốn tưởng rằng y sẽ chửi ầm lên, bỗng nhiên cảm thấy có chút thất vọng, nhưng vì một câu nói của đối phương, lại khiến hắn không biết nên thất vọng hay kỳ vọng đây.

“Có thể.”

Bị câu trả lời này giết không kịp trở tay, Chung Trạch Hào thực sự không nghĩ tới y sẽ đáp ứng. Con người này lẽ nào ——

“Bất quá ——” La Minh Uy đột nhiên nói tiếp, thành công cắt đứt suy tư của hắn.

Tất cả mọi người nhìn y, chỉ thấy y đưa tay đẩy kính mắt, “Chỉ là như thế này có chút không công bằng, dù sao tôi cũng là nam, cậu muốn tôi làm chuyện của nữ nhân —— tuy rằng cũng không phải không thể, nhưng tôi không quen.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Chung Trạch Hào trực tiếp hỏi.

Tôi chính là chờ những lời này của anh! La Minh Uy nhếch môi, “Chúng ta đi đánh cược một trận đi.”

Đánh cược?

“Cược như thế nào?” Thay Chung Trạch Hào phát ra nghi vấn chính là anh chàng yêu diễm.

La Minh Uy chỉ chỉ bộ bài có sẵn trên bàn.

“Blackjack[1], một ván quyết định thắng thua.”

“Điều kiện gì đây?”

“Rất đơn giản, tôi thắng liền để chúng tôi đi, đương nhiên là cả hai cùng đi, sau đó không cần làm khó quán này nữa là được.”

“Kia nếu tôi thắng?” Chung Trạch Hào hỏi.

La Minh Uy nhún nhún vai, “Tùy cậu xử trí.”

“Minh Uy —— ” Lệ Vi thở gấp nín lấy y phục của y.

“Có ý tứ! Trạch Hào cùng hắn đánh cược đi!” Anh chàng yêu diễm vỗ vỗ tay, dáng vẻ muốn người bạn tốt đáp ứng.

Chung Trạch Hào không nói gì, nhìn nam nhân đang cúi đầu an ủi Lệ Vi, dáng cười kia, giống như căn bản không hề sợ chính mình thất bại.

“Sợ?” Ngắc đầu, La Minh Uy thừa dịp nói khích.

Chung Trạch Hào cười lạnh một tiếng. Tôi thực muốn xem cuối cùng cậu kết thúc chuyện này như thế nào!

“Có thể.”

Đạt được mục đích, La Minh Uy cười hài lòng, “Có thể để phụ nữ chia bài không?”

Không ai đưa ra ý kiến khác.

“Đến chia bài được không?” Y hỏi cô gái miệng đang há to bên cạnh.

“Ách —— có thể thì có thể, chỉ là —— ” Lệ Vi khó nén lo lắng.

“Vậy xin nhờ?”

Chuyện cho tới bây giờ, đã không thể lựa chọn, Lệ Vi gắng sức gạt đầu một cái.

“Em biết rồi.”

Chơi để giành được hai mươi một điểm cũng không phải quá khó, yêu cầu chính là có đầu óc cùng vận khí. Dĩ nhiên, người ở sòng bạc đều cần hai thứ này, cũng bao gồm cả La Minh Uy và Chung Trạch Hào lúc này.

Hai người ngồi đối diện ở hai bên bàn, anh chàng yêu điểm cùng người đàn ông lớn tuổi đều đứng phía sau Chung Trạch Hào.

Sau khi xóc bài, Lê Vi bắt đầu thuận thực chia bài. Cả căn phòng không ai mở miệng, vẻ mặt cũng rất bình thường, bầu không khí cũng không khẩn trương như tưởng tượng.

Bởi vì, cuộc đấu chân chính là trên tâm lý!

“Hit.”

La Minh Uy nhìn thoáng qua bài trên tay mình, lại nhìn nhìn bài của nhà cái trên bàn, chung quanh có chút xôn xao nhỏ nhỏ, bởi trên tay y đã là quân bài thứ bảy.

Chung Trạch Hào mặt nhìn không chút thay đổi phóng bài đến trước mặt đối phương, toàn bộ quá trình hần bắt được bài trên mặt đều không có bất luận một biểu tình gì, một chút rất nhỏ cũng không có. Điểm ấy làm La Minh Uy bội phục, một tay cờ bạc, bất luận là bài tốt hay bài xấu, trên sòng bạc không tiết lộ bất cứ cảm xúc gì mới có cơ hội thắng.

“Stand.” Chung Trạch Hào không muốn thêm bài. Chàng trai yêu điểm đứng bên cạnh hai tay khoát trước ngực gật gật đầu, bộ dạng hiểu biết.

La Minh Uy cũng gờ lên khoe miệng, biết đã đến lúc kết thúc, cũng đem bài hạc xuống, ngẩng đầu nhìn người đối diện cách y không xa, bỗng nhiên phát hiện, bộ dạng đối phương thật sự rất có hứng thú, ngó —— nếu hần là nữ, y nhất định nguyện ý thua, đáng tiếc ——

“Khai bài đi.” Chung Trạch Hào chuẩn bị xóc bài trong tay.

“Trước hết có thể hỏi một chuyện không?” La Minh Uy bất chợt hỏi.

“Cái gì?”

Đẩy kính, y nghiêm trang hỏi: “Cậu có sở thích SM gì đó không?”

“Phốc!” Có người nhin không được cười ra tiếng. Người này là không phải cố ý a?

Ngón tay thon dài của Chung Trạch Hào khẽ vuốt mép bài, suy nghĩ một chút, “Anh sợ?”

“Biết rõ một chút, có thể chuẩn bị tâm lý a.” Biểu tình của La Minh Uy khiến người ta không có biện pháp hoài nghi y là đang nói dối.

Nghe vậy, Chung Trạch Hào không có trả lời ngay, mà nhìn La Minh Uy một lúc, tiếp đó, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười gợi cảm trăm năm khó gặp, khoe miệng khe khẽ, mức độ gợi cảm một trăm phần trăm.

“Lúc trước không có, bắt quá hiện tại không xác định.”

La Minh Uy mỉm cười, cũng là lần đầu y cười rực rỡ nhất trong đêm nay. Y mở bài mình đặt lên bàn, không bên kia khai bài liền đứng lên nói: “Ngượng ngùng, vận khí đêm nay của tôi không tồi, hy vọng một tiểu thư khác —— hay thiếu gia có thể giúp cậu tận hứng!” Nói xong liền kéo Lê Vi còn không kịp phản ứng đi.

Chung Trạch Hào cùng hai người kia nhìn bài trên bàn, anh chàng yêu điểm khe khẽ kêu một tiếng, “Oa! Có lắm hay không, này cũng có thể gộp thành hai mươi một điểm?”

Lạnh lùng nhìn bài trên mặt bàn, giữa đôi mày của Chung Trạch Hào nhăn thành một chữ xuyên (), ánh mắt có chút khác thường.

Hần thua.

La Minh Uy lúc này đã đến cửa đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn hần một cái, đối phương ngoài sắc mặt không tốt lắm, không hề có chút thẹn quá hoá giận.

Có khí phách sao?

Nghĩ tới đây, tinh thần không sợ chết của y lại nổi lên. Y thật muốn thấy, người đàn ông này có bao nhiêu khí phách! Xoay người, y lại quay lại gian phòng.

Ba người bên trong nhìn thấy y đi rồi trở lại, đều có chút khó hiểu. Chung Trạch Hào nhìn y, lạnh lùng hỏi: “Còn có việc?”

Y gật đầu, đi đến trước mặt hắn, là loại khoảng cách kề cận có thể ngửi thấy mùi cơ thể đối phương.

Chung Trạch Hào ngồi, La Minh Uy đứng, độ cao sai biệt khiến người trước thoáng ngẩng đầu, hắn không biết rõ người này muốn làm gì.

La Minh Uy nhìn hắn vài giây, đột nhiên nói một câu ——

“Khuôn mặt thật anh tuấn.”

Không chỉ có Chung Trạch Hào, những người khác ở đây đều ngẩn cả người.

“Anh có ý gì?” Chung Trạch Hào nắm chặt tay đặt trên bàn, khớp xương bắt đầu trở nên trắng.

“Tôi đột nhiên hối hận, vừa rồi hẳn phải đổi điều kiện thành nếu tôi thắng liền thưởng cậu.”

Trong nháy mắt, Chung Trạch Hào giống như sư tử bị kéo đuôi, bàn tay nắm tay từ ghế trên đứng lên, bờ môi đột nhiên nóng lên.

La Minh Uy đang mạnh mẽ hôn hắn!

“Choang ——” một tiếng, không biết là chiếc ly của ai rớt xuống.

Năm giây sau, La Minh Uy mới rời khỏi môi hắn, đôi mắt nhắm lại vẻ mặt không thể tin được đang phát sinh chuyện gì.

“Hương vị không tệ, chính là cứng ngắt quá, bắt quá quên đi.” Nói xong y thực “rộng lượng” buông người ra, một tay luồn vào túi áo âu phục trước ngực, lấy ra một xấp tiền, mỗi tờ đều là một ngàn tệ.

“Giao dịch công bằng, đây là tiền boa cho cậu.”

Giơ tay lên, giấy bạc như mưa rơi xuống xung quanh.

Giữa lúc giấy bạc bay đầy phòng, thoả mãn nhìn khuôn mặt đối phương từ màu xám biến thành sắc đen, La Minh Uy cười ảm đạm, xoay người đi tới cửa, kéo Lệ Vi đang ngây ngốc, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Khả nộ cười kia của y, khiến Chung Trạch Hào thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về y lúc trước.

Nụ cười kia cùng ánh mắt cái gì cũng không tồn tại trong đó, tất cả những gì y làm vừa rồi, chẳng qua cũng chỉ là một trò đùa nửa thật nửa ảo.

“Vũ” ngừng.

Còn lại ba người, một người đứng không nhúc nhích, hai người khác ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng lại nhìn đám tiền trên mặt đất, ai cũng nói không ra lời.

Môi Chung Trạch Hào vẫn còn đang run. Tên nam nhân kia cứ như đối với người lang mà hôn hắn, khuôn mặt trong nháy mắt thân cận giống như cuốn phim đang phát lại hiện lên trước mắt hắn, còn có nụ cười cuối cùng kia, ngay từ đầu, người kia vốn đã không đem hắn để vào mắt.

Trong một góc phòng tối om, một bóng người ẩn nấp từ trong tay áo lạng lẽ rút ra một quân bài, thở một hơi thật dài.

“Hoàn hảo, kỹ thuật thâu bài còn không bị thụt lùi.”

Trong phòng khám bệnh viện, vị bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng nhìn bệnh án trong tay, hơi đẩy gọng kính thoát nhìn thập phần nặng nề, lại ngẩng đầu nhìn chàng trai biểu tình bình tĩnh ngồi đối diện mình. Cô y tá nhỏ bên cạnh len lén liếc nhìn chàng trai, khẽ đỏ mặt.

La Minh Uy ngồi ghé trên, chờ bác sĩ mở lời.

“La tiên sinh. “Bác sĩ về mặt có phần mất tự nhiên mà ho một tiếng, tiếp tục nói: “Thật xin lỗi gọi cậu tới sớm như vậy, bởi vì có chút chuyện quan trọng ——”

“Tôi biết.” Y gật đầu một cái. Y biết rõ nguyên nhân bệnh viện tìm mình tới, lần này bắt quả là đến xác nhận lại một lần mà thôi.

“Trên thực tế —— ” Bác sĩ nói tiếp, “tháng trước khi cậu đến kiểm tra thân thể, chúng tôi có nói cậu mắc bệnh nan y, tối đa sống không quá hai tháng ——”

Đúng vậy! Y đã chấp nhận sự thật, bắt quả chỉ là chết, dù gì trước khi chết y cũng muốn hưởng thụ một tháng, đủ để y hồi niệm dọc đường đến hoàng tuyền.

“Nhưng qua nhiều lần kiểm tra, chúng tôi phát hiện ——” Bác sĩ dừng một chút, nhìn thoáng qua y tá bên cạnh.

Như thế nào? La Minh Uy nhú mày, y sống không đến hai tháng sao?

“Kỳ thực ——” Buồng bệnh án xuống, bác sĩ lấy giọng điệu chuyên gia nói: “Cậu căn bản không có bệnh.”

La Minh Uy hoài nghi cái lỗ tai hiện tại của mình có bệnh.

“Y tá của chúng tôi mới vào, công việc còn chưa quen, cho nên mới cầm nhầm bệnh án của cậu với một cụ già hơn chín mươi tuổi, vô cùng xin lỗi! Tôi thay mặt toàn thể nhân viên bệnh viện bày tỏ lời xin lỗi sâu sắc nhất.” Bác sĩ thành khẩn nói.

Một mảng tĩnh lặng.

Không có reo hò cũng không có xúc động rơi lệ, La Minh Uy chỉ lẳng lặng nhìn ông, khiến bác sĩ cho rằng y đang chìm đắm trong niềm vui sướng được “sống lại”, nhịn không được bước qua vố vố bờ vai của y.

“Chúc mừng cậu a! Trọng hoạch tân sinh.”

Thanh âm thoáng có chút run rẩy cuối cùng cũng phát ra từ miệng La Minh Uy, “Ông là nói, tôi sẽ không chết?”

“Đúng vậy, hoàn toàn chính xác! Chẳng những sẽ không chết, cậu còn vô cùng khỏe mạnh, muốn đánh chết một con gấu cũng không vấn đề gì, chúc mừng cậu.”

“Ha ha ha ——” sau vài tiếng cười gượng, y bỗng nhiên có chút ghen ngào.

Mừng đến muốn khóc a! Bác sĩ lại dùng lực vỗ vỗ vai y, khích lệ, “Chàng trai, hảo hảo mà sống a! Không phải người nào cũng gặp phải chuyện này, cậu còn trẻ như vậy, tiền đồ vô lượng a!”

“Tôi đi mẹ ông cái tiền đồ!” La Minh Uy bỗng chốc từ ghế trên nhảy dựng lên, không biết nặng nhẹ túm lấy cổ áo bác sĩ, đem bác sĩ cùng y tá dọa chết khiếp.

“Con mẹ nó tôi như vậy còn có cái rắm tiền đồ a?! Các người phạm lỗi lớn như vậy, giờ chỉ nói xin lỗi là coi như xong sao? Ông có biết cuộc sống của tôi bị cái sai lầm này làm cho thành bộ dạng gì không hả? Hả? Đánh chết một con gấu, tôi con mẹ nó đang muốn một quyền đánh chết ông! Tới địa ngục mà chúc mừng! Tôi hiện tại chết còn tốt hơn!”

La Minh Uy, nam, hai mươi tám tuổi, độc thân. Một tháng trước biết được bản thân mắc bệnh nan y, cho nên rút toàn bộ tiền gửi ngân hàng, bán tất cả cổ phiếu trong tay, bán đi cái xe trả góp gần hai năm mới mua được, cùng với TV LCD mới mua không bao lâu và máy vi tính dùng hơn hai năm, còn cả toàn bộ những thứ đáng giá trong nhà, từ chức công việc thông dịch viên đang làm, lấy tiền nhuận bút đi hưởng thụ một tháng.

Người cần có tiền, tức giận đều trở nên không giống nhau, một tháng làm “người có tiền”, phóng túng trước khi chết này, khiến La Minh Uy lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác “Muốn sống không được, muốn chết cũng không xong”.

[1] Nàng nào mún bik chơi Blackjack thế nào thì vào đây tham khảo nha Blackjack

2. Chương 2

Trời vừa tảng sáng, bốn phía còn phảng phất những lớp sương mù nhàn nhạt. Cửa hàng trên đường cái vẫn chưa mở cửa, đèn đường trước cửa hàng tiện lợi mới tắt không bao lâu, một trận gió lạnh thổi qua, thổi tung những mảnh báo cũ trên mặt đất.

Cuối đường, một bóng người chậm rãi bước ra từ lớp sương mù, thân hình cao lớn, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần — “Hắt xì!”

La Minh Uy hai tay đút sâu trong túi áo, khẽ rụt cổ lại. Hôm qua y mất gần hai tiếng mới thuyết phục được người muốn mua phòng của y lấy lại tiền đặt cọc, liên tục cúi đầu vâng vâng dạ dạ, chỉ còn kém nước không quỳ xuống, nói đến khô cả miệng, người ta mới lạnh lùng nghiêm mặt đồng ý, nhưng y phải bồi thường cho người kia 10% tiền vi phạm hợp đồng, thực sự là tiền mất tật mang.

Nhưng hiện tại không phải lúc để nói điều này, bởi vì còn có vấn đề sinh kế quan trọng hơn cần y giải quyết.

“Nha — Đẹp trai, đẹp trai quá!” Mấy nữ sinh cao trung trông thấy La Minh Uy trên mặt lộ vẻ thần nhiên mỉm cười, hưng phấn nhỏ giọng thét lên, “Giống hệt Tezuka Kunimitsu a!”

Đây là một quán cà phê vô cùng ấm áp, trước cửa quán có đủ loại hoa tươi, cửa chính bằng gỗ màu đỏ cùng một chiếc rèm xanh, một khi đẩy cửa, chiếc chuông treo phía trên sẽ phát ra những tiếng lanh lảnh, sau đó người phục vụ khỏi ngõ sẽ mỉm cười gật đầu với khách, nói: “Hoan nghênh đã đến.”

Bức tranh tuyệt đẹp chỉ có trong tiểu thuyết, cuối cùng cũng xuất hiện trong cuộc sống thực tại, quán cà phê này sớm đã đứng đầu trong danh sách “Mười nơi thích tới nhất” của đám nữ sinh trung học gần đây.

La Minh Uy hiện tại là một nhân viên trong quán, áo sơ mi trắng như tuyết, đeo một chiếc nơ đỏ, tạp dề màu đen thắt lại sau lưng, ngón tay thon dài cầm menu, một tay khẽ đẩy kính mắt.

“Các vị tiểu thư muốn dùng gì?”

Đây là đòn sát thủ của y, cũng là lí do một người hai mươi tám tuổi như y còn có thể ở nơi này lừa gạt tiểu nữ sinh.

“Oa — Thật đẹp trai! Giống hệt hội trưởng nga!”

“Đúng đúng a — cho em trà sữa!”

“Em muốn —”

Lấy lại menu, y khẽ gật đầu một cái, “Vâng, xin chờ một chút.” Sau đó xoay người, như một cánh bướm nhẹ nhàng “bay” đi, lưu lại phía sau những ánh mắt say mê.

Không biết có thể tính là may mắn không, sau khi giữ lại được nhà ở, y lập tức đi tìm việc làm, nhưng công việc tốt sao có thể tìm dễ dàng như vậy, dù vậy tiền bạc lúc này quả thực rất căng, đành phải đến quán cà phê này xin làm công, ai bảo ở đây không cần bằng cấp.

Hơn nữa y chỉ mất một ngày đã quen với công việc ở nơi này, rất thoải mái, cũng không nhất định phải động não, chỉ cần tỏ ra nho nhã là được, việc này chính là sở trường của y.

Mang order vào phòng bếp, một cậu nhóc lập tức bu lại, xum xuê nói với La Minh Uy: “Uy ca anh thật là giỏi, lại là mấy nữ sinh nghe tiếng anh mà tới a!”

“Nói cậu bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tôi là Uy ca!” Y vươn tay đánh một cái vào đầu Hà Sâm.

Hà Sâm cũng là một nhân viên của quán cà phê, tất cả mọi người đều gọi hắn là A Sâm.

“Gọi anh như vậy quen rồi nha!” Hà Sâm gãi đầu cười cười. Uy ca thực sự lợi hại, trước mặt người là một quý công tử, sau lưng người lại là một tiểu lưu manh, hai kiểu này thay đổi rất tự nhiên, còn không chê vào đâu được!

Hai người đang nói chuyện, một hồi chuông lạnh lạnh chợt vang lên, có khách tới.

La Minh Uy và Hà Sâm ngồi một góc trong phòng nghỉ, cách bên ngoài một bức tường, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến những tiếng xôn xao nhỏ nhỏ.

“Chẳng lẽ lại có một anh chàng đẹp trai tới đây?” Hà Sâm thích thú, thò nửa đầu nhìn ra bên ngoài. “Ai — thật đúng là một người đẹp trai nha! Uy ca, vị trí của anh không còn được bảo đảm rồi!”

Liếc mắt nhìn cậu ta, “Không phải người tới là một tiểu bạch kiểm sao?”

Hà Sâm quay đầu lại nhìn y cười ám muội, “Anh còn chưa thấy qua người ta, làm sao biết hẳn có phải tiểu bạch kiểm hay không, ghen tị a?”

“Ghen tị cái rắm!” La Minh Uy mắng một câu, làm bộ vỗ mông hẳn một cái, cười khẩy.

Bất quá y thức sự có chút hiếu kì. Nghĩ một chút, cũng không thể chống lại hấp dẫn, đề lên người Hà Sâm, thò đầu ra ngoài.

Khách lúc này cũng không nhiều, tầm mắt quét một vòng quanh quán, rất dễ dàng tìm thấy người mới bước vào kia.

Người nọ ngồi một mình bên song cửa sổ bằng kính, đang nhìn ra bên ngoài, dáng người thật không tồi. La Minh Uy nhìn gáy người kia, thầm nghĩ vì sao lại không quay qua đây a?

Nói cũng khéo, vừa nghĩ đến đó, đối phương giống như nghe thấy “tiếng gọi” trong lòng y, đột nhiên quay đầu nhìn thẳng về bọn họ, ánh mắt vừa chính xác vừa kiên quyết.

Lúc này La Minh Uy có thể thấy rõ ràng, nhưng cũng chưa kịp nhìn kĩ, vừa thấy — tròn mắt thiếu chút nữa muốn rớt ra.

Là hẳn! Người ở quán rượu đêm đó.

Hình ảnh như được tua lại, hình ảnh hôn người kia lần thứ hai tái hiện, bởi vì ngay cả đầu lưỡi cũng chưa từng lườn vào trong, y căn bản không thể nhớ rõ hương vị của nụ hôn kia, chỉ nhớ rõ những tờ giấy bạc bay đầy trời, đấy chính là mấy vạn tệ a! Lúc này y chỉ có xúc động muốn đánh mình mấy cái.

Bất quá, ánh mắt mang theo sát khí của người kia lúc này cũng vô cùng rõ ràng.

Chẳng lẽ là tìm y báo thù? Chỉ là hôn hẳn một chút mà thôi! Đầu lưỡi cũng chưa từng lườn tới, thực là đồ thích so đo, hay chẳng lẽ chuyện y thâm bài bị phát hiện?

“Thật là một người đàn ông có khí thế! Chắc chắc.” Hà Sâm còn không phát hiện ra sự dị thường của đồng nghiệp, chăm chăm nhìn người bên ngoài vừa nhìn vừa bình phẩm lung tung.

La Minh Uy trong lòng liều mạng tự nói với mình rằng đối phương không phải là đến tìm y, chỉ là tới đây uống trà mà thôi.

“Hình như đã gặp qua anh ta ở đâu... Đúng rồi đúng rồi! Trên TV! Anh ta là chủ của một tập đoàn tài chính lớn Chung Trạch Hào, nhưng có người nói anh ta kì thực còn là lão đại của xã hội đen nga! Giết người như ngóe, phạm ai chọc tới người của anh ta, tuyệt đối không thể sống yên.”

Người phải chết, cái gì cũng không sợ, người còn sống, sợ nhất là chết. La Minh Uy đã muốn lo lắng lúc này trốn đi không biết còn kịp hay không.

Y phảng phất nhìn thấy hình ảnh này — trên bến tàu, chính mình bị trối gô ném xuống đất, người kia đứng trên đầu y, một thân hắc y, lạnh lùng nhìn y, giống như nhìn một con sâu, sau đó nói, “Ném!” Mấy tên to xác sẽ nhắc y lên quăng ra biển, mặc y có la hét như thế nào cũng không hữu dụng...

“A? Uy ca anh làm sao vậy? Đồ mồ hôi nhiều như vậy?”

Y cười mà không cười lắc đầu. “Không có việc gì!”

Hiện tại chủ động tới thừa nhận lỗi lầm còn kịp không? Cùng lắm thì cho hẳn hôn lại a...

“Hai người các người lại lười biếng!” Ông chủ xuất quỷ nhập thần bỗng nhiên xuất hiện, sau khi đuổi Hà Sâm ra cửa đứng, lại làm một ly cà phê đưa cho La Minh Uy.

“Đi, tới đưa cho vị khách ngồi bên cửa sổ!”

Vị khách ngồi bên cửa sổ? La Minh Uy trừng mắt nhìn cà phê trong tay.

Bây giờ bỏ thêm thuốc độc vào được không?

Chung Trạch Hào nhếch môi, nhìn người đang cúi đầu chậm rãi tiến về phía hắn, ngón tay đặt trên mặt bàn khe khẽ gõ theo tiết tấu, động tác rất nhàn nhã.

Tìm La Minh Uy kỳ thực cũng không khó, trái lại chuyện sau khi tìm được lại khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, nghĩ không ra y thế nhưng lại là một người phục vụ trong quán cà phê! Cảm giác La Minh Uy cho hắn, như thế nào cũng không giống một phục vụ sinh bình thường.

Bất quá cũng chỉ là giật mình, nổi nhục hắn phải chịu vẫn phải đòi lại gấp mười lần! Chính là, hắn muốn hảo hảo nhìn rõ người này, giống như mèo bắt được một con chuột nhỏ, sau khi chậm rãi đùa giỡn rồi ăn mới càng mỹ vị.

La Minh Uy thềm nuốt nước bọt — Chung Trạch Hào cười với y! Theo y nhìn ra, kia chính là nụ cười nham hiểm đúng chuẩn!

“Tiên sinh, cà phê của ngài.” Y khom lưng đem cà phê đặt trước mặt hắn, “Mời dùng.” Dịch không động, ta cũng không động!

Hương cà phê mê người, Chung Trạch Hào nhìn như không nhìn, trái lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua người mang cà phê đến.

Đáp lại ánh mắt của hắn, La Minh Uy cười ảm đạm, vô cùng chuyên nghiệp.

Nhìn không ra có chỗ nào bất thường, giống như y thực sự chỉ là một cậu phục vụ bình thường... Chung Trạch Hào cười khẽ, đem tầm mắt chuyển qua ly cà phê trước mặt mình, cầm lấy uống một hơi.

La Minh Uy hơi cúi đầu, định bụng rời đi.

“Chờ một chút.”

Ba chữ kia khiến La Minh Uy cả người cứng đờ.

“Tiên sinh còn có yêu cầu gì khác sao?”

“Anh tới đây làm việc bao lâu rồi?” Chung Trạch Hào vừa uống cà phê vừa hỏi, như đang cùng y nói chuyện thường ngày.

“Cũng được vài ngày.” Hỏi cái này làm chi a?

“À ——” Tiếng “À” này của Chung Trạch Hào kéo thật dài, nghe thật khiến lòng người ngứa ngáy. Mà trong lòng La Minh Uy lúc này lại muốn phát bực.

“Không ngờ, anh như vậy cũng chịu tới đây làm phục vụ.” Buông ly cà phê, Chung Trạch Hào tựa cả người lên ghế, bộ dạng thực nhàn nhã, nâng mắt lên nhìn y.

Tôi cũng đâu có muốn, nếu anh có thể trả mấy vạn kia lại cho tôi, cậu đây cũng không cần làm công ở chỗ này a.

La Minh Uy khẽ mỉm cười. “Nghề nghiệp đâu thể phân biệt quý hèn.”

Chung Trạch Hào trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc. “Tiền lương nơi này hẳn không đủ thỏa mãn nhu cầu tiêu pha của anh đi?”

“Cuộc sống của tôi tự tôi có cân nhắc.” Y cũng không phải mỗi ngày dùng mấy vạn tệ đi mua một cái hôn.

Không nói gì thêm, Chung Trạch Hào chỉ theo lỗ mũi hừ một tiếng.

“Tôi có thể đi rồi chứ?”

Lần này dĩ nhiên lại được một cái gật đầu của đối phương, nhưng lúc y tưởng rằng cuối cùng cũng được giải thoát mà xoay người đi, lại nghe người phía sau nói: “Cho tôi một đĩa spaghetti.”

“Vâng. Xin chờ một chút.” Ăn chết luôn đi!

Nhìn bóng lưng y rời đi, Chung Trạch Hào khẽ nhủ mày.

Thiên y vô phùng. (không chê vào đâu được)

Đây là hình dung của hắn đối với La Minh Uy. Nếu không phải trực giác nói cho hắn biết, người trước mặt này chính là người đàn ông đêm hôm đó, hắn quả thực muốn hoài nghi y có anh em sinh đôi. Hắn nhìn không ra một chút sơ hở, trước mặt hắn, người này không mấy may có chút cảm giác khẩn trương, nếu như là người bình thường, tuyệt đối sẽ không trấn tĩnh như vậy.

Người đàn ông này —— hắn nhìn không ra.

Cũng khó trách hắn không nhìn ra, bởi vì La Minh Uy đời này cái gì cũng sẽ không, chỉ hay giả bộ!

Sau đó, Chung Trạch Hào ngồi ở quán cà phê hết một buổi tối, cứ cách mười mấy phút lại gọi một món, hơn nữa đều “vừa vặn” để La Minh Uy phục vụ hắn.

La Minh Uy cứ như vậy cả đêm chịu đựng hai tầng tra tấn cả cơ thể lẫn tinh thần. Bất quá y cảm thấy Chung Trạch Hào cũng không phải có ý định muốn tính sổ với mình, bằng không vì sao chuyện đêm đó ngay cả nói cũng không nói ra? Nói không chừng người này thực sự rất độ lượng a! Nghĩ tới đây, y một hồi mừng thầm, thần kinh vẫn liên tục buộc chặt cũng chậm chậm thả lỏng.

Chính là lúc Chung Trạch Hào rời đi đột nhiên đưa cho y một trăm tệ tiền boa, khiến y thiếu chút nữa làm rơi khay đồ cầm trên tay, đập xuống chân mình.

Hắn đây là đang ám thị điều gì sao? Đến khuya về nhà nằm trên giường nửa ngày, y vẫn nghĩ không ra lí do, liền cứ như vậy ngủ thiếp đi.

“Ăn — ” Dưới chăn phát ra tiếng rên rỉ, một cánh tay vươn ra, bấm vào chiếc đồng hồ báo thức đang không ngừng kêu, căn phòng lại một lần nữa chìm vào yên lặng.

Từ dưới chăn thò đầu ra, La Minh Uy mơ màng mở mắt nhìn trần nhà, sau đó lại quét mắt một vòng ra xung quanh, gần một phút đồng hồ mới nhận ra sự thực là y đang ngủ ở nhà mình.

Bởi vì căn nhà vốn một phòng ngủ một phòng khách vô cùng thoải mái của y, hiện tại chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung — nhà tranh bốn vách.

TV LCD 34 inch đã bán, hiện tại đổi thành một chiếc TV nhỏ 14 inch, y tìm hơn sáu tiếng trên đường đồ cũ mang về, sửa cả nửa ngày, cuối cùng cũng có thể xem, nhưng mỗi lần xem được hai mươi phút phải dùng sức đập hai cái mới có thể phát hình tiếp.

Máy tính không có, bàn máy tính cũng đã bán cho hàng phế liệu.

Sô pha không có, chỉ còn một chiếc ghế gỗ và một băng ghế nhỏ trẻ em hay ngồi ăn cơm trọ trong phòng khách, băng ghế lớn hơn cũng đã đem cho cô nhóc bảy tuổi dưới lầu.

Máy giặt hiện tại đổi thành một chậu nhựa lớn và một tấm ván giặt đồ, chỉ cần nhận “nguồn điện” là y, liền có thể vận hành.

Tủ lạnh vốn hai cửa giờ đổi thành loại mini nhìn như cái tủ sắt cũ kĩ, điều hòa cũng được thay bằng quạt điện ba cánh bảo vệ môi trường.

Nằm trên giường gần năm phút đồng hồ, cuối cùng vẫn là cam chịu số phận mà đứng dậy. Ngày hôm nay được nghỉ, nhưng nói cho cùng, ngày nghỉ thật rất nhàm chán. Hiện tại La Minh Uy nghĩ tới chuyện một tháng trước bản thân tiêu tiền như nước, đều nhịn không được muốn cho mình ăn tát.

Uể oải đánh răng, di động đột nhiên vang lên, đây cũng là thứ đồ tiên tiến nhất bên người y lúc này, Sony Ericsson hơn ba ngàn tệ, thực sự là không nỡ bán a!

“Alô!” Cầm di động để bên tai, nhận cuộc gọi miễn phí.

“Uy ca, là em.” Tiếng của Hà Sâm lúc nào cũng hưng phấn như vậy.

“Làm sao? Mới sáng sớm như vậy.” La Minh Uy nhổ đám bọt trong miệng, ngậm một ngụm nước.

“Tìm anh đi chơi a! Em có một người anh mới mở quán bar, buổi tối đãi khách, chúng ta cùng đi!”

La Minh Uy trầm nghĩ, anh em cậu nhiều thật, tôi đây sao không có được nhiều anh em tốt như vậy a?

“Tối cậu gọi lại cho tôi, tâm tình tốt tôi sẽ đi.”

“Được! Khoảng sáu giờ em sẽ gọi lại cho anh, tạm biệt!”

Tối hôm ấy, cũng Hà Sâm uống rượu xong, cũng đã hơn mười một giờ, La Minh Uy đã có ba phần say, Hà Sâm so với y cũng không khá hơn bao nhiêu, hai người khoác vai nhau vừa hát vừa đi về nhà.

Cảm tình sùng bái của Hà Sâm đối với La Minh Uy lúc này đều được tuôn ra hết, đem y tăng bốc thiếu chút nữa lên trời, La Minh Uy vui vẻ tiếp nhận, dù sao cũng là được người khác tăng bốc mà không thu tiền.

Những “vui quá hóa buồn” thành ngữ này tất nhiên có lý lẽ riêng của nó.

Ngay khi La Minh Uy thừa nhận y có rất nhiều bạn bè trên “giang hồ”, Hà Sâm bỗng nhiên dừng lại, thuận tiện kéo y theo, lúc y đang nghi hoặc không hiểu, chỉ thấy Hà Sâm đưa tay chỉ về phía trước nói: “Uy ca, bạn bè trên giang hồ của anh đến thăm kìa.”

A? La Minh Uy nhìn về hướng cậu ta chỉ, hơi tối, nhìn không rõ, sau đó hai mắt mở thật to, lại đeo thêm kính — chết tiệt! Một đám người mặc đồ đen đang đứng dưới nhà y làm nhiệm vụ “dọa khách”.

Năm sáu tên đứng chắn kín trước cổng, bộ dạng trên mặt đều có chút không kiên nhẫn, xem ra đã chờ rất lâu.

Chuyện này khiến La Minh Uy đang say rượu cũng tỉnh táo trở lại, câu khoác lác vốn lên tận trời cũng xẹp xuống, y thật không ngờ đám “bạn” này lại đến tìm y lúc nửa đêm a! Xem ra sau này thật sự không nên khoác lác bậy bạ, nhất là sau khi uống rượu.

“Tôi không biết bọn họ.” Quay đầu lại, y nghiêm trang nói với người bên cạnh: “Tôi đã rút khỏi giang hồ nhiều năm rồi.”

“Nhưng bọn họ xem ra biết anh a!”

Y ngoảnh lại nhìn qua đám người kia, vẫn một mảnh đen ngòm.

“Tối như vậy cậu có thể thấy rõ vẻ mặt của bọn họ sao? Nếu quen tôi đã sớm mời họ lên nhà ngồi, còn có thể đứng chỗ này cũng bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ sao?”

“La Minh Uy tiên sinh phải không?” Một tên trong đám người áo đen mở miệng, nhìn La Minh Uy, đi vài bước về phía y.

La Minh Uy và Hà Sâm rất ăn ý lui về sau mấy bước.

“Là tôi. Các anh là?”

“Ông chủ chúng tôi muốn mời anh qua kia ngồi một chút.”

La Minh Uy nhìn thoáng qua chiếc xe con màu đen phản chiếu ánh trăng trong bóng đêm.

Người mặc áo đen một tay làm động tác mời, tay còn lại đối hướng, chính là ý tứ “diệt khẩu”.

“Thế nhưng — ” nếu đi còn có thể trở về hay không lại là một vấn đề nghiêm trọng a! Thật muốn trực tiếp từ chối, nhưng thông thường dưới loại tình huống này, ương ngạnh khẳng định không phải là cách tốt. Đưa tay khê đẩy kính mắt, La Minh Uy chân thành nói: “Thật có lỗi, tối nay đã muộn, có thể mời các anh trở lại vào hôm khác được không?”

“Chúng tôi đã chờ anh ở đây từ lúc sáu giờ.” Đối phương lạnh lùng nói, song bên trong như có điểm giận dữ khó chịu. “Ông chủ biết không thể dễ dàng mời được La tiên sinh, cho nên xin đừng làm chúng tôi khó xử.”

La Minh Uy nhếch khóe miệng khẽ cười cười nói: “Tôi cũng không muốn làm khó các vị, nhưng cũng không muốn đi cùng các vị, xin hỏi các cách nào thuận cả đôi đường không?” Kỹ thuật đàm phán tiêu chuẩn, học được từ đám phim hình sự.

Người mặc áo đen nhíu mày, cao thấp đánh giá y trong chớp lát, mà y vẫn giữ đúng thái độ cười cười.

“Được rồi, La tiên sinh nếu đã nói như vậy, liền dùng quy củ trong giới mà giải quyết, đánh thắng chúng tôi sẽ để La tiên sinh đi.”

Quả nhiên! La Minh Uy vẻ mặt sớm đoán được. Mềm mỏng không được, thì chỉ còn cách cứng rắn.

“Uy ca? “Hà Sâm sợ hãi kéo góc áo của y. La Minh Uy quay đầu, không đợi cậu ta kịp phản ứng đã đem cậu ta đẩy về phía sau.

“Cậu đứng đó, lát nữa bất luận có phát sinh chuyện gì cũng không được tới đây!” Sau đó quay đầu đối mặt về phía mọi người. “Hy vọng các vị không nuốt lời.” Y thả lỏng cổ, đưa một tay chuẩn bị ra chiêu.

“Tất nhiên.”

Có được lời đảm bảo, y không cho đối phương kịp chuẩn bị, đã một bước xông tới.

Hà Sâm chỉ cảm thấy bên người có một trận gió thổi qua, vừa chớp mắt, liền thấy thần tượng của mình đã chạy ra xa, thân hình ưu nhã như một con báo.

Thật nhanh!

Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Đám người mặc áo đen bên kia cũng kịp phản ứng, xông lên bắt đầu đánh nhau với La Minh Uy.

Nói La Minh Uy lợi hại, cũng không quá chuẩn xác, nhưng tốc độ của y rất nhanh khiến người ta theo không kịp, cho dù y phần lớn đều né tránh, cơ thể như con thoi qua lại trong đám người, thoạt nhìn khoảng cách rất gần, nhưng căn bản không thể chế ngự y.

Tình huống nhất thời từ giao thủ biến thành “hỗn chiến”.

Tránh né so với công kích dùng ít sức hơn, chờ đến lúc những người kia dần cảm thấy mệt, La Minh Uy trong khi né tránh mới bắt đầu bí mật tấn công, thân thủ gọn gàng linh hoạt, hơn nữa, y tựa như có thể nhận thấy có người sau lưng mình.

Mất thấy bên địch đã ngã xuống gần hết, thắng bại sắp phân, tay trái nắm chặt, La Minh Uy rất nhanh quay người lại, giơ nắm tay hướng về người phía sau, nhưng ngay khi chỉ cách mũi đối phương mấy cm lại đột ngột dừng lại.

Tất cả hình ảnh như bị ấn nút tạm dừng.

La Minh Uy nhìn thấy một tên áo đen vẽ mặt lạnh băng, sau đó cúi mắt lập tức thấy được thứ gì đó trên lưng mình, lạnh lạnh buốt buốt — ta thao!

“Lăn lộn bên ngoài phải biết nghĩa khí, đánh lén sau lưng như vậy hình như không tốt lắm?”

Mí mắt người đàn ông kia một chút cũng không nhúc nhích, “Lăn lộn bên ngoài, chỉ cần nghĩa khí với anh em của mình, hướng chi, La tiên sinh không phải cũng như vậy sao?”

Vậy các người liền không cần nói nghĩa khí với tôi sao? La Minh Uy vừa định hét lên, thất lưng mới bị thương lại nhói đau, toàn bộ bất mãn liền tức khắc nuốt lại vào bụng.

Y chính là có nhanh đến đâu, cũng không nhanh hơn đạn a!

“Uy ca —” Hà Sâm vốn đang rất phấn kích đứng xem đánh nhau phát hiện tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, nhìn không được muốn chạy tới, lại bị La Minh Uy lắc đầu ngăn lại, dùng ánh mắt ra hiệu bảo cậu ta đứng tại chỗ không nên cử động.

“Cậu ta là bằng hữu của tôi, có thể đừng làm khó cậu ấy được không?”

Người đàn ông gật đầu, “Việc này đương nhiên, tôi phái người đưa cậu ta về.”

Ngay sau đó, Hà Sâm hai mắt rưng rưng ngấn lệ bị áp tải lên một chiếc xe sang trọng khác, đưa đi.

Sau khi La Minh Uy được “mời” vào trong xe, người đàn ông bất chợt nói một câu, “Thân thủ của anh không tồi, học ở đâu vậy?”

Nhéch miệng cười, y đáp, “Hồi trung học tôi có tham gia câu lạc bộ quyền pháp thiếu lâm.”

La Minh Uy được đưa đến một khách sạn cao cấp, theo người dẫn đường ở phía trước bước vào thang máy, thang máy càng lên càng cao, La Minh Uy ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đã là tầng 35, xem ra chốc nữa nếu có muốn đập cửa nhảy lầu chạy trốn cũng không có khả năng.

“Cho hỏi một chút, ông chủ của các anh có thói quen ăn khuya không? Tôi có chút đói bụng.” Y bất chợt hỏi một câu.

Mấy người kia thoáng ngẩn ra, không trả lời y.

Quả nhiên — La Minh Uy lộ ra một mặt cười khổ.

Từ lúc cửa thang máy mở ra, cũng đồng thời tuyên bố “địa ngục” của La Minh Uy đã bắt đầu.

Cả tầng lầu nhìn không thấy nửa bóng người, ánh đèn cũng không quá sáng, hoàn toàn khác hẳn với hàng lang của những khách sạn khác, nơi này ngoại trừ rất nhiều loại cây ra, còn lại đều là những bức họa nổi tiếng và đồ cổ, thảm trải sàn hoa lệ dưới chân, La Minh Uy dám cam đoan chắc chắn so với cái chán của y còn tốt hơn nhiều!

Mấy người đưa y đến trước cửa một căn phòng, người mặc áo đen khẽ gõ cửa, nói, “Ông chủ, người đã mang đến.”

Vài giây sau, từ trong phòng truyền tới tiếng trả lời. “Cho cậu ta vào.” Thanh âm rất nhẹ, lại khiến La Minh Uy càng thêm hoảng sợ.

Y một lần nữa khẳng định, chỉ riêng thanh âm của Chung Trạch Hào cũng đủ lực sát thương.

Một người đẩy cửa, sau đó ánh mắt đồng loạt quét qua theo dõi y, khiến y cảm thấy hiện tại không còn đường lui, vì vậy phui phui ống tay áo, bộ dạng thông dong đi vào cửa.

Sau khi vào phòng, cửa lập tức được đóng lại, trong không gian bị cách ly, La Minh Uy chậm rãi đánh giá xung quanh, khẳng định trong căn phòng này đến cái toilet cũng to hơn nhà y.

Cảm thán xong, y mới nhìn về phía người đang đứng nơi cửa sổ.

Chung Trạch Hào cầm một ly rượu, ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cũng không hề lập tức quay đầu. Mà do vừa rồi đã chuẩn bị tâm lý, trên mặt La Minh Uy tự nhiên cũng không có vẻ sợ hãi, bước về phía trước vài bước, ngồi lên sofa.

Oa — hẳn đang nghĩ cái gì a?! La Minh Uy trong lòng đã muốn nắm tóc điên cuồng la hét, nhưng trên mặt vẫn mảy may không có chút biểu tình.

Trong mắt Chung Trạch Hào, La Minh Uy như vậy tựa như căn bản không đem hắn đặt vào mắt.

“Xem ra anh không quá kinh ngạc khi bị bắt đến đây?” Hắn chậm rãi đi về phía sofa.

La Minh Uy nhìn hắn ngồi xuống chiếc sofa đối diện mình, vóc người hai bên tương đối cao, y nghĩ thấy được mùi nhũ hương nhàn nhạt trên người Chung Trạch Hào.

“Cậu cũng biết là bị bắt đến đây?” Đẩy kính mắt, trong giọng nói của y mang một tia bất mãn.

Chung Trạch Hào khẽ nhún mày, “Tôi có cần xin lỗi không?”

Y hỏi vặn lại: “Cậu bằng lòng xin lỗi sao?”

“Vậy anh có bằng lòng vì chuyện mình đã làm mà xin lỗi?”

Định chơi chữ a? La Minh Uy mỉm cười hỏi: “Tôi có làm chuyện gì cần phải xin lỗi sao?”

Chung Trạch Hào đặt ly rượu trên bàn. “Xem ra, anh vẫn định xem tôi như người lạ?”

Trên thực tế, tôi rất hy vọng tôi và anh là người xa lạ a!

“Nga — nếu như Chung tiên sinh là chỉ nộ hôn hôm đó, tôi nghĩ mình không cần phải xin lỗi, bởi vì tôi đã trả tiền.” Còn là mấy vạn tệ.

Trong nháy mắt, sắc mặt Chung Trạch Hào trầm xuống, nhìn chăm chăm vào y.

Cúi đầu, La Minh Uy thông thả từ trong túi rút ra một điếu thuốc, đặt lên môi. “Ồ đây không cấm hút thuốc chứ?” Không đợi trả lời, y đã bật lửa, chính là cảm thấy người này cũng từng hút thuốc ở đây.

Lúc y hút thuốc, Chung Trạch Hào nhìn từng động tác của y, không nói lời nào, cho đến khi y hút một hơi thật sâu lại chậm rãi nhả ra.

“Anh không sợ tôi?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Sợ cậu thì có ích gì?” Khẽ chớp mắt, La Minh Uy lại hút một hơi, ngón tay thon dài kẹp lấy điếu thuốc, thậm chí còn có một loại cảm giác khêu gợi.

Cười cười, Chung Trạch Hào bất chợt đứng dậy, đi qua bàn trà giữa hai người. La Minh Uy ngồi tại chỗ không động đậy, giây tiếp theo, Chung Trạch Hào cúi người, một tay chống lên sofa phía sau y, nhốt y vào lòng, tay kia nâng cằm y lên.

La Minh Uy rất muốn la lên khiếm nhã.

Nhưng một người đàn ông làm như vậy thật quái dị, huống hồ người ta cũng không làm gì y, mặt khác y còn từng làm chuyện quá phận với người ta, cho nên, y chính là lẳng lặng nhìn con người đang ở gần mình đến mức khó tin kia, cũng từ đôi mắt đen nhánh của đối phương nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của bản thân, ân — về mặt thực hoàn hảo.

Chung Trạch Hào cảm thấy người trước mắt an tĩnh như một gốc thủy tiên. Thủy tiên tự yêu bản thân mình, người đàn ông này tựa như thủy tiên, trong mắt không hề có bất luận thứ gì, vẫn luôn như vậy thản nhiên đối mặt với hết thảy mọi thứ, giống như trên thế giới này chỉ có mình y.

Dùng lời của một đứa bé để hình dung La Minh Uy lúc này, chính là lạnh lùng, nhưng Chung Trạch Hào lại cảm thấy y rất “lãnh đạm”, như một ly nước, mà nước, chính là phải càng nếm mới càng có hương vị.

“Anh luôn dùng vẻ mặt này đối diện với những chuyện như vậy sao?” Hắn hỏi, trong thanh âm phẳng phất nét khàn khàn tự nhiên.

La Minh Uy khẽ chớp mắt một cái, “Kia tôi nên dùng vẻ mặt gì đây?”

Chung Trạch Hào mỉm cười.

La Minh Uy phát hiện, người đang đứng trước mặt y đây khi khoe miệng nhếch lên mang một nét rất đặc biệt.

“Anh không tới tìm tôi, làm tôi có chút ngoài ý muốn.” Chung Trạch Hào tiếp tục nói: “Tôi đã nghĩ sau ngày chúng ta gặp nhau trong quán cà phê, anh hẳn sẽ đến tìm tôi.”

La Minh Uy không hiểu, “Tôi vì sao phải tới tìm cậu?”

Chung Trạch Hào không nói gì, từ trong túi áo trước ngực rút ra một thứ quơ quơ trước mặt y.

La Minh Uy cẩn thận nhìn kĩ, thiếu chút nữa thổ huyết.

Kia là chứng minh thư của y!

Khó trách y tìm không thấy, thì ra hắn nhặt được! Thượng đế a, giờ thì không còn gì là bí mật nữa, mười tám đời tổ tông nhà mình có lẽ hẳn cũng biết hết rồi.

Chứng minh thư hẳn là do ngày đó lúc ném tiền không cẩn thận bị rơi ra.

“Tôi thật mừng vì Chung tiên sinh có lòng trả lại đồ đã mất.” Y mỉm cười, vươn tay định cầm lấy chứng minh thư của mình.

Chung Trạch Hào đột ngột rút tay, để y chụp phải khoảng không, còn có vài phần xấu xa cười cười, “Anh không cảm thấy muốn lấy lại đồ cần có chút thành ý sao?”

“Cái gì thành ý?” Thành ý? Muốn y quỳ xuống van cầu hần sao? La Minh Uy nhú mày.

“Có qua có lại.”

Vừa định hỏi có ý tứ gì, La Minh Uy đã bị người chặn môi —— dùng miệng!

Nhìn khuôn mặt thật lớn trước mặt, trong mắt y lần đầu tiên có chút kinh ngạc. Cái tên này —— là đang làm gì? Má ơi! Không cần đột nhiên lại dùng chiêu này chứ? Tốt xấu gì cũng phải cho y chút thời gian để chuẩn bị nha!!

Nét kinh ngạc trên mặt y đập vào mắt Chung Trạch Hào, vô cùng thoả mãn.

Tốt lắm, cuối cùng cũng nhìn thấy sự dao động nơi người đàn ông này. Có một cảm giác thành tựu khó hiểu, vì thế hần càng làm sâu thêm nụ hôn giữa hai người, thậm chí dùng đầu lưỡi tách đôi môi La Minh Uy, tiến vào trong tùy ý xâm phạm, lập tức cảm thấy hơi thở đối phương dần trở nên dồn dập.

La Minh Uy rất muốn nói: Không công bằng! Y lần trước cũng không có đưa lưỡi vào trong nha!

Y vốn uống nhiều rượu, lại thêm mùi rượu trong miệng Chung Trạch Hào hòa cùng mùi thuốc lá trên người y, còn có đầu lưỡi ẩm áp của hần chạy loạn trong miệng y, hơi thở nam tính khiến cả người y từ từ nóng lên, cả đầu choáng váng.

Hai người ngồi trên ghế sofa hôn đến tối tăm mặt mũi, mãi đến khi Chung Trạch Hào cảm thấy nếu tiếp tục hôn nữa sẽ xảy ra chuyện, mới dừng lại, chậm rãi tách ra.

Thật là một cảnh tượng đặc sắc. La Minh Uy nhú nhú mày, có chút thờ dốt nhìn người trước mắt.

Chung Trạch Hào trong lòng nói thầm một tiếng: Mùi vị không tệ!

“Anh ——”

“Như vậy được rồi chứ?” La Minh Uy bất chợt cắt đứt lời hần.

Cái gì? Hần cau mày, đẩy y ra đứng lên, bởi La Minh Uy lúc này đã khôi phục vẻ mặt như trước cùng —— ánh mắt thản nhiên, một chút cũng không còn cảm giác vừa rồi đã cùng y hôn môi.

“Như vậy chúng ta hòa nhau rồi chứ?” Đẩy kính mắt, cầm lấy tờ chứng minh rời trên mặt đất đứng dậy, La Minh Uy nói: “Chúng tiên sinh hiện tại đã cảm thấy hài lòng chưa? Chúng ta từ nay về sau không nợ nhau điều gì. Không có việc gì tôi đi trước, tạm biệt.” Sau đó không đợi đối phương có bất cứ phản ứng gì, liền quay đầu tiêu sái rời đi.

Chung Trạch Hào đứng tại chỗ, nhìn y cứ như vậy rời đi, giống như bọn họ vừa rồi chuyện gì cũng chưa hề làm, nếu đối lại là người khác hần khẳng định sẽ không tin, nhưng người kia là La Minh Uy, cũng không có gì không thể tin.

Trong lòng có thứ gì đó lớn dần lên, tức giận? Có, nhưng càng nhiều hơn chính là ——

La Minh Uy mặt không chút biểu tình bước vào thang máy, mặt không chút biểu tình đi ra thang máy, mặt không chút biểu tình rời khỏi khách sạn, mặt không chút biểu tình đi trên đường, thẳng đến khi mặt không chút biểu tình đi tới một đoạn đường vắng, đột nhiên ôm lấy cột điện ven đường, ngất đầu đập loạn một hồi.

Xong rồi! Y không muốn sống! Ai tới giết y đi! Y thế nhưng —— thế nhưng bị một người đàn ông hôn còn có phản ứng!

Xong rồi! Ai tới —— quên đi, ai cũng đừng tới cứu y, y đi chết đây...

Bọn Uy bọn thiệt là chảnh nah thiệt là oách nah bọn cứ típ tục chảnh thêm vài chương nữa đi ==))

3. Chương 3

Hôm sau, La Minh Uy ngây ngây ngốc ngốc trải qua một ngày, đến gần mười giờ tối mới tan việc.

Đi một mình trên đường cái, gió đêm mang theo một cảm giác mát lạnh, y kéo lại áo, phát hiện trên người mình không có lấy một tia ẩm áp. Bụng có phần đói, bữa tối lúc năm giờ hiện tại đã muốn tiêu hóa hết, y quyết định đi lên phía trước tìm chút đồ ăn.

Bước vào ngõ nhỏ y hay đi, nằm giữa hai tòa nhà lớn, một ngõ nhỏ rất bình thường, cuối con đường dài có một quán ăn bình dân, một hôm y vô tình đi qua đây, sau khi ăn một đĩa cơm rang trứng của ông chủ, liền trở thành khách quen nơi này.

Hàn huyền với ông chủ một lúc, y lại ngồi trên băng ghế chờ đĩa cơm rang của mình.

Mùi thơm lan dần ra tứ phía, y thích nhất mùi hương này, có cảm giác như ở nhà. Ăn ở nơi này còn chân thực hơn so với bất kì nhà hàng cao cấp nào. Lúc trước, y chỉ là muốn có một phần cơm để ăn, bởi vì ăn cơm đầy bụng mới có thể sống sót, sau này có một ngày, y chợt bắt đầu không hiểu mình sống vì điều gì, khi đó, ăn cơm cũng biến thành một việc vô nghĩa.

“A Uy a, sau này nếu cậu muốn ăn cơm rang trứng cũng không còn cơ hội nữa rồi.”

Thoảng sững sốt, La Minh Uy ngẩng đầu, nhìn về phía ông chủ, “Sao vậy?”

“Nơi này sắp phải phá bỏ, người của chính phủ đến thúc dục nhiều lần, ta cũng không nỡ, nhưng quy định chính là quy định, hưởng hỗ trợ cấp cũng không ít, ta muốn cùng lão bà giúp con trai mua nhà, còn hai người già chúng ta sẽ về quê dưỡng lão, sống nốt nửa đời là tốt rồi. Con người, cả đời liền trôi qua như vậy.” Ông chủ mang một đĩa cơm rang đưa tới trước mặt y.

La Minh Uy cúi đầu, không biết tại sao, đĩa cơm bình thường chỉ cần ngửi thấy cũng khiến y chảy nước miếng, hôm nay lại không có chút mùi vị.

“A Uy nếu cậu có thời gian về quê chơi, ta sẽ đặc biệt làm cho cậu ăn!”

Khóe miệng y khẽ giương lên, âm thầm cười. “Àn.”

Vô vị ăn xong cơm, La Minh Uy trong lòng trống rỗng, giống như bị thiếu thứ gì. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh trăng thê lương chiếu qua khung kính.

Cả một đời — y lặp đi lặp lại nghiền ngẫm ba chữ kia.

Khi đó, y tự nói với mình tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà trải qua một đời, chờ đến khi y thực hiện xong lời hứa kia, dùng hết một nửa sinh mạng hiện tại của y.

Khi bước ra khỏi hẻm, y thoáng bất ngờ, bước chân cũng theo đó dừng lại.

Bởi vì phía trước xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, còn có ánh mắt nóng rực như có thể nhìn thấu người khác, khiến cơ thể y khó phát hiện mà khẽ run lên một cái.

Trong đầu y kêu lên một tiếng: xong đời!

Chung Trạch Hào dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực.

Hắn mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen và một chiếc áo sơ-mi bên trong, đơn giản lại rất gợi cảm, còn có động tác kia, La Minh Uy cảm thấy nếu hắn đứng bên ngoài lâu thêm chút nữa, tin tưởng rất nhiều phụ bà sẽ nguyện ý ra giá cao để mua một đêm của hắn.

Không có tâm tư nghĩ xem người này vì sao lại ở chỗ này, y hiện tại còn đang phân vân nên dùng “Xin chào” hay “Bye Bye” để đuổi hắn đi. Bất quá, nhìn cách hắn đứng trước cửa, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho y.

“Thật trùng hợp.” Y bất chấp nguy hiểm, trong lòng hy vọng đây chỉ là một sự trùng hợp, nếu như Chung Trạch Hào thực sự ở đây chờ mình — y thật không dám nghĩ thêm nữa.

“Đúng vậy, thực trùng hợp.” Chung Trạch Hào mở miệng, thanh âm biếng nhác, nếu nghe kĩ, còn có thể nghe ra chút hưng phấn.

La Minh Uy đẩy mắt kính, “Thỉnh thoảng như vậy mới gọi là trùng hợp. Tạm biệt.”

“Vậy nếu tôi nói đây không phải trùng hợp?” Lúc y đi ngang qua hắn, Chung Trạch Hào chợt lên tiếng, thanh âm gợi cảm khiến người ta phát run.

La Minh Uy đích thực có run lên một cái, bất quá chỉ là do quá lạnh.

“Gặp tôi thấy mắt húng sao?” Chung Trạch Hào lại bắt đầu “mỹ thanh công kích”, còn thêm cả “mỹ sắc”, La Minh Uy xem như cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là giết người không dao.

Này là làm sao?

Tuy rằng chỉ gặp vị lão đại này vài lần, nhưng y đã cảm thấy người đàn ông này giống hệt như bóng đêm, chỉ cần chạm vào, sẽ có thể vĩnh viễn bị hắn bao phủ. Gặp nhau một lần lại một lần, y bắt đầu cảm thấy trước mắt tối dần đi, mỗi lần đối mặt, thực sự giống như đang bước thêm một bước vào bóng tối.

“Nếu tôi nói là phải?” Y khẽ cau mày.

Chung Trạch Hào phát hiện hắn rất thích vẻ mặt cau lại của người đàn ông này, cười cười.

La Minh Uy lại một lần nữa cau mày. Cười cái rắm a! Thấy hắn nhìn chằm chằm vào mình, y cảm thấy ánh mắt của đối phương là lạ.

Trên môi có cảm giác béo ngậy, có thể là vừa rồi ăn cơm rang dính mỡ chưa lau sạch, La Minh Uy theo bản năng dùng đầu lưỡi liếm một chút, nhưng động tác này lại khiến Chung Trạch Hào lập tức ngưng cười, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy.

“Tôi có thể xem tất cả những gì anh làm từ đầu đến giờ, nguyên nhân là đang muốn câu dẫn tôi không?”

La Minh Uy thiếu chút nữa đem cơm vừa mới ăn nôn ra hết. Có tự kỷ cũng không đến mức này chứ?

Ngay khi y không nhận được nữa, chuẩn bị mở miệng mắng người, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, sau đó liền bị người ôm vào lòng, hôn đến quay cuồng.

Trong lòng y khóc không ra nước mắt. Không cần chơi lại chiêu này chứ!

Hôn, cái thứ này, trước lạ sau quen, ký ức về nụ hôn lần trước nhanh chóng dân lên, La Minh Uy liều mạng dùng mũi hô hấp, cảm thấy hơi thở của Chung Trạch Hào đang đánh thức từng giây thần kinh của mình, sau đó — không tốt!

Giống như bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, y bắt đầu đẩy Chung Trạch Hào ra, nhưng hắn cao hơn y, có đẩy như thế nào cũng không chịu di chuyển, đành phải thay đổi biện pháp, vòng tay ra sau lưng Chung Trạch Hào kéo áo hắn, muốn kéo hắn ngã ra.

Nếu hôn nữa — y sẽ giống như ngày hôm đó có phản ứng! Chuyện mất mặt như vậy nhất định không thể tái phát sinh.

Nhưng La Minh Uy không biết, hai tay y sờ tới sờ lui trên người Chung Trạch Hào, đối với người kia giống như đang mời gọi, Chung Trạch Hào lại hung hăng mút lấy đôi môi y, kịch liệt đến khi hai chân của La Minh Uy đều mềm nhũn, mới buông y ra.

Lồng ngực La Minh Uy phập phồng, mắt kính cũng phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, do hơi thở nóng như lửa của hai người tạo thành.

Hất cằm lên, Chung Trạch Hào thấp giọng hỏi: “Anh thực sự không phải muốn dụ dỗ tôi?”

“Cậu —” La Minh Uy mở miệng, não bộ nhất thời có chút mơ hồ, cảm giác khóe miệng ẩm ướt, là nước bọt còn chưa kịp nuốt xuống, không biết là của y hay là của Chung Trạch Hào. Y theo bản năng lấy mu bàn tay lau đi — y thề, đây thực sự là theo bản năng.

Chết tiệt! Chung Trạch Hào trong lòng kêu lên một tiếng, kéo tay y lùi đi. Hắn cảm thấy nơi nào đó như đang bị thiêu đốt!

“Ừ! Cậu muốn làm gì?” La Minh Uy luống cuống, cảm giác lực tay của hắn giống như muốn bóp nát y.

“Đi theo tôi.”

Chẳng lẽ muốn tìm chỗ đem y đi giết? Y sợ hãi thầm nghĩ.

Hai người bước vào một khách sạn cách ngõ nhỏ không xa, một người kéo đằng trước, một người giầy dựa phía sau. Thật vất vả mới vào được thang máy, Chung Trạch Hào liền ôm lấy La Minh Uy điên cuồng hôn lên môi y.

La Minh Uy rất bức mình, phi thường bức mình. Y rõ ràng cảm thấy được dục vọng của Chung Trạch Hào, bởi vì nơi nào đó trên người đối phương đang cọ sát vào bụng dưới của y, nhưng chính y giống như cũng không thể khống chế, cho nên chỉ có thể mắng chửi trong lòng.

Hai người liền cứ như vậy lảo đảo bước vào phòng, lại nghiêng nghiêng ngã ngã đi vào buồng ngủ, dục hỏa bộc phát — không đúng! Không thể bộc phát thêm nữa, La Minh Uy biết rõ nếu thêm nữa sẽ bay thẳng lên giường, mà y có tốt xấu thế nào cũng không đến nỗi phải bởi một người đàn ông lên giường.

“Buông ra!” Sự tình đã vượt qua nguyên tắc, y cuối cùng cố sức hét lên, “Không buông tay tôi sẽ không khách khí nữa!”

“Không khách khí như thế nào?” Chung Trạch Hào lại không ngừng cảm thấy hứng thú.

Mây vừa cau lại, cổ tay y xoay một vòng, liền dễ dàng bắt lấy cổ tay của cái tên đang động dục kia, một chiêu này chỉ có người biết võ mới có thể sử dụng thuần thục như vậy.

Chung Trạch Hào thoáng sửng sốt, kịp thời buông tay y ra, người kia liền thừa dịp, một tay trượt theo cánh tay vừa rời đi, chế trụ bả vai của hắn. Phát hiện ý đồ của y, Chung Trạch Hào lập tức nghiêng bả vai tránh sang một bên, trở tay áp chế La Minh Uy, vì thế, hai người lại bắt đầu một trận vật lộn mới.

Hoàn toàn chỉ là một trận “vật lộn” đơn thuần, tuy rằng động cơ ban đầu chẳng hề trong sạch, nhưng hiện tại khi biết La Minh Uy cư nhiên có bản lĩnh như vậy, Chung Trạch Hào lại càng thêm hưng phấn.

Chính là Chung Trạch Hào không biết học được công phu của phái nào, đánh đấm với La Minh Uy một hồi liền dính chặt vào người y, hai người gần như quấn lấy nhau, cuối cùng mới có thể cách ra được một cự ly nhất định.

Rốt cuộc cũng có thể hít thở bầu không khí không có mùi của Chung Trạch Hào, thực sự rất trong lành!

Nhìn y chỉnh chỉnh lại quần áo, đeo lại kính, mái tóc màu trà có chút tán loạn, khoe miệng Chung Trạch Hào khê nhếch lên.

La Minh Uy lạnh lùng ngược mắt nhìn hắn, “Nếu cậu muốn tìm người làm ấm giường, tôi cũng không ngại giúp cậu tìm một cô nàng xinh đẹp đâu.”

Nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của y, trên khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng ứng lên một màu đỏ nhạt, xem ra, cũng không phải không có cảm giác. Chung Trạch Hào mở miệng nói: “Anh so với những cô nàng kia còn đẹp hơn.”

Đi chết đi! “Thực cảm ơn lời ca ngợi của cậu, nhưng tôi không có sở thích lên giường với người lạ.” La Minh Uy âm thầm nghiêng rằng định rời đi, nhưng khi bước ngang qua hắn lại bị kéo ngược lại.

“Buông tay!”

Chung Trạch Hào cúi đầu ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Đến cũng đã đến rồi, lại vờ như không biết không phải quá làm bộ sao?”

La Minh Uy thiếu chút nữa cắn nát răng.

“Có người nào nói qua cậu thực không biết xấu hổ chưa?”

Những lời này khiến Chung Trạch Hào bật cười vui vẻ, cảm thấy người đàn ông này hiện tại bắt đầu trở nên chân thực, hơn nữa cuối cùng cũng có chút nhân vị. Hắn vươn tay muốn kéo người này ôm vào lòng một lần nữa, nhưng người kia lại không để hắn đạt được ý muốn.

Tại chỗ xoay một vòng, La Minh Uy tránh được nanh vuốt của hắn đang vươn tới, sau đó nhấc chân muốn đá vào lưng Chung Trạch Hào. Y thể nhưng đã học qua thiếu lâm quyền pháp.

Nhìn đôi chân dài của y tới gần, Chung Trạch Hào cười khê, ngay khi chân y chỉ đặt cách thắt lưng vài cm hắn liền nhanh chóng đưa tay bắt lấy, dùng sức lôi kéo, nâng bả vai của mình lên.

“Cậu!” La Minh Uy lông mày nhíu thành chữ xuyên (), “Buông tay!”

“Tôi cũng không tìm anh đến đây để đánh nhau.”

“Vậy cậu hiện tại tóm lấy tôi không chịu buông là có ý gì?” Y cố gắng muốn rút chân mình về, không có hứng thú chùng ra tư thế gà một chân! Bất đắc dĩ tay của Chung Trạch Hào giống như cái kìm gắt gao tóm lấy y.

“Biết không? Về mặt của anh lúc này rất tuyệt!” Chung Trạch Hào bỗng nhiên dùng sức kéo, động tác này khiến cả người y đổ về phía trước, ngay khi y nghĩ tới mình sắp xếp thành một chữ mã (), Chung Trạch Hào lại ôm lấy thắt lưng y bước về phía trước mấy bước, hai người song song ngã xuống giường.

La Minh Uy trước mắt chợt nhoáng lên, sau đó liền phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn vô cùng thoải mái, trên đỉnh đầu là khuôn mặt của Chung Trạch Hào.

Trò đùa này quá mức rồi!

“Cút!” Y giơ nắm đấm hướng vào mặt người phía trên, không ngờ bị đối phương bắt lại, giữ trên đỉnh đầu.

Ấn? Tư thế này sao lại quen mắt như vậy? Không sai! Cường bạo bình thường đều là dùng tư thế này!

“Tôi lúc mười lăm tuổi từng bẻ gãy xương hai tên cao hơn một mét tám.” Chung Trạch Hào từ trên cao nhìn y, cúi đầu, để khoảng cách giữa hai người không đến mười cm, “Anh có muốn thử một chút không?”

Tôi đây lúc mười tuổi từng đá đứt mệnh căn của một lão năm mươi tuổi cậu có muốn thử một chút không? La Minh Uy rất muốn đáp lại hắn như vậy, nhưng y sợ nếu đáp vậy, làm không tốt thực sự sẽ bị bẻ gãy xương.

“Nếu như tôi nói muốn thử thì sao?” Vươn tay kia đẩy lại gọng kính hơi lệch, nheo mắt hỏi.

Giống như vừa phát hiện ra điều gì, Chung Trạch Hào cười cười, “Tôi không nỡ.”

Cả người chấn động nổi hết da gà, La Minh Uy dùng ánh mắt nhìn một người điên mà nhìn hắn, “Cậu rốt cuộc muốn thế nào? Tiền của tôi cũng đã đưa cậu, hôn cũng đã để cậu hôn nhiều lần như vậy, cũng nên hòa nhau đi chứ?”

“Anh nói hòa liền có thể hòa sao? Anh cảm thấy tôi là người dễ nói chuyện như vậy à?” Hắn nhếch môi. NGHĩ muốn hòa sao? Đâu dễ như vậy.

Hai người không nói thêm lời nào, cứ như vậy im lặng đối diện với nhau, cho tới khi một mắt chớp trước, La Minh Uy mới găm nhẹ nói: “Muốn thế nào, nói thẳng luôn đi!”

Chung Trạch Hào cũng hoàn toàn thẳng thắn, “Nếu tôi nói tôi là bị anh hấp dẫn?”

Y nhất thời cả kinh.

Nhìn ra tia kinh ngạc hiện lên trong mắt y, Chung Trạch Hào lộ ra nụ cười ôn nhu hiếm có, chậm rãi buông tay y ra. “Biết vì sao tôi lại bị anh hấp dẫn không? Bởi vì cái thái độ thứ gì cũng coi như không của anh.”

M à? La Minh Uy ngây ra, bắt đầu cảm thấy ở đây nhất định là xảy ra hiểu lầm gì đó vô cùng đáng sợ.

“Anh thoát nhìn như đang cười, nhưng kỳ thực lại đang tức giận, chẳng qua anh đối với hết thảy đều không quan tâm đến, ánh mắt của anh, bề ngoài bình tĩnh và nụ cười điềm đạm, giống như cái gì cũng không tồn tại. Càng đến gần anh, càng phát hiện cậu bất đồng, bên cạnh tôi chưa bao giờ có người nào như vậy, tôi thực muốn biết xem trong lòng anh, rốt cuộc có thứ gì có thể khiến anh lưu tâm.”

Người nào đó hiện tại đã không nói nên lời.

Chung Trạch Hào lại nói tiếp: “Tôi từng nghĩ qua rất nhiều biện pháp, đem anh trói lại đội xi-măng sau đó dìm anh xuống đáy biển, xem anh có còn giữ nguyên cái biểu tình hờ hững này không — ” Ngừng một chút, hần hải lòng nhìn về mặt khiếp sợ của La Minh Uy. “Nếu như cậu ngay từ đầu cầu xin tôi tha thứ, tôi căn bản sẽ không có khả năng xuất hiện hứng thú với cậu, thậm chí cũng sẽ không liếc mắt nhìn cậu lấy một cái.”

Còn định nói tiếp, nhưng La Minh Uy đột nhiên đẩy hần ra, khiến hần có phần không kịp trở tay mà nửa quỳ trên giường, nghi hoặc nhìn y cứng ngắc bước xuống giường, đi về phía trước mấy bước, lại đột nhiên xoay người, ngẩng ngó nhìn hần.

Không khí nhất thời trở nên kỳ quái.

Ngay khi Chung Trạch Hào nghĩ muốn mở miệng hỏi, chỉ thấy La Minh Uy biểu tình chợt trở nên vô cùng thống khổ, sau đó “bùm” một tiếng, lập tức quỳ trên mặt đất.

“Đại ca tôi xin cậu, cậu làm ơn đừng có nói mấy lời buồn nôn này nữa! Tôi chịu không nổi! Cái người cậu nói kia căn bản không phải tôi a!”

Y thề, cả đời y cho tới bây giờ chưa từng nghe qua người nào hình dung về mình như vậy, ghê tởm khiến người ta muốn phun!

“Tôi không phải là cái gì cũng không quan tâm, mà là tôi căn bản không cần quan tâm! Lúc trước bệnh viện cho tôi biết, tôi không còn sống được bao lâu, cho nên tôi mới đem hết tiền tích góp đi hưởng thụ, không ngờ một tháng sau cái bệnh viện chết tiệt đó lại bảo bọn họ sai lầm, tôi không có chết! Cậu không biết tôi hiện tại hối hận nhường nào khi đó cứ nhiên lại mất mấy vạn tệ chỉ để hôn cậu một cái! Sau đó tận mắt thấy cậu là lão đại không thể chọc vào, tôi là vì không muốn bị phanh thây cũng không muốn bị ném xuống biển, có thể giả ngu được là tốt nhất, cậu cứ coi tôi như một người qua đường, làm ơn buông tha cho tôi đi!”

Nói ra, cuối cùng cũng thấy như được giải thoát khỏi “tội ác”. La Minh Uy cho rằng y đã đem mọi ý tứ muốn giải bày nói rõ ràng, Chung Trạch Hào cái người này hần là sẽ không hiểu lắm y điều gì nữa chứ? Ngắc đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy khuôn mặt đối phương đen như hoá trang thành bao công, tiếng nghiến răng vang lên.

“Cái kia — còn có chỗ không rõ sao?” Y cũng rất thẳng thắn mà, như thế nào còn tức giận a?

” — cút!”

Cửa phòng vừa mở ra, La Minh Uy giống như con gà con bị đập ra ngoài, còn đập vào móng y một cái, hại y thiếu chút nữa chụp éch.

Cửa phòng phía sau đóng sầm, La Minh Uy đứng dậy xoa xoa thắt lưng, phui phui quần áo, quay đầu lại nhìn cửa phòng đóng chặt, cắn răng.

“Phi! Tội phạm cường gian còn con mẹ nó hung hăng như vậy. Lưu manh! Muốn giả bộ vui vẻ gì với lão đây a? Ai biết cậu lại biến thái như vậy, không chọc vào cậu thì thôi đi chứ, cái đồ tư tưởng vạn vẹo! Vô sỉ!”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, sợ tới mức y lập tức co cẳng bỏ chạy, tốc độ như bay.

Lúc Chung Trạch Hào mở cửa ra đã không thấy bóng người, nhìn hành lang vắng tanh, hần như có điều suy nghĩ khê nhủu mây.

La Minh Uy rất bức mình, bởi vì lần trước sau bị Chung Trạch Hào đá ra cửa, y về đến nhà nằm trên giường, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Vì cái gì người bị cường bạo là y, cuối cùng người giống như đã làm sai chuyện gì cũng là y? Vì cái gì rõ ràng là Chung Trạch Hào cái tên biến thái kia muốn hạ độc thủ với y, nhưng cuối cùng giống như tên kia mới là người bị hại? Vì cái gì — vì cái gì y lại bị đá ra khỏi cửa a?

Loại trạng thái tâm lý này có thể được lý giải là — tâm trạng bất công cực độ!

Mà điều người có tâm trạng bất công cần nhất chính là tìm cái gì đó phát tiết, cho nên khi y đứng trên đường nghĩ đến nên đi nơi nào để phát tiết lại không cần tiêu tiền, mấy người đứng đằng trước liền thu hút sự chú ý của y.

“Uy! Bà già, bà đừng vào đại ca của ta, vết thương của hần thực nghiêm trọng nga!”

Mấy tên côn đồ tóc nhuộm vàng vây quanh một cụ già gần tám mươi tuổi, rõ ràng là đang diễn trò dọa dẫm. Mấy người trung niên nghĩ muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng bởi vì bộ dáng hung thần ác sát của mấy tên côn đồ kia lại chùn bước.

Ngay khi một tên côn đồ muốn giơ tay đoạt lấy túi xách của cụ già, một thanh âm khác lại nhảy vào.

“Uy! Mẹ các người không dạy các người phải cư xử lễ phép với người cao tuổi sao? Sinh tội bây ra lại để tội bây làm xương làm gãy.”

“Ai? Đứa nào vừa nói hử?”

La Minh Uy đứng ở vị trí rất dễ nhận ra, thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

Khi những người đó xông lên muốn giáo huấn y, y chỉ nhếch miệng cười, từ phía sau rút ra vũ khí — một cây mía lấy từ hàng trái cây bán bên cạnh.

Y cầm cây mía đùa giỡn giống như gậy kim cô trong tay Tôn Ngộ Không, sau mấy hiệp, đám côn đồ bị đánh đen mặt mũi bầm dập, chạy trốn chết, nhưng trước khi đi còn không quên để lại một câu cũ rích —

“Tiểu tử thôi mày đợi đó cho tao!”

La Minh Uy cười khẩy mấy tiếng, hai tay cầm ngang cây mía, dùng một chút lực. “Ba” một tiếng, cây mía gãy làm đôi.

“Nha a — ” một tên côn đồ vốn đang nghĩ muốn giơ ngón giữa lên với y sợ tới mức vắt chân lên cổ chạy mất.

Đứng tại chỗ vác cây mía trên vai, nhìn bên địch bị chính mình đánh chạy, La Minh Uy trong lòng vui vẻ lên không ít, giống như đã tìm lại ưu thế của mình. Đúng rồi! Y là La Minh Uy, sẽ không bị đời nào bị người khác nắm mũi dẫn đi!

Đắm chìm trong niềm vui thắng lợi, y xoay người, nụ cười trên mặt ngay giây phút này liền đông lại —

Y hoàn toàn không biết cảnh tượng mình thi triển “Thiếu Lâm côn pháp” tất cả đều rơi vào mắt Chung Trạch Hào, cho nên khi y mang theo khoái trá thắng lợi quay đầu lại, phát hiện Chung Trạch Hào cũng không nhúc nhích đứng phía sau y, cả người bất giác liền có cảm giác lạnh run.

Trước đó không lâu vừa bị người kia đá ra khỏi cửa, hôm nay cư nhiên lại đụng phải. Lần này nhất định là trùng hợp đi?

Hai người đứng tại chỗ, La Minh Uy vác cây mía ước chừng sưng sốt gần mười giây, mới máy móc xoay người đi đến hàng trái cây phía trước, nói với ông chủ ngồi bên trong: “Mía này không tồi, tước vỏ giúp tôi đi!”

Trả tiền, quay đầu lại, phát hiện Chung Trạch Hào vẫn ở đó.

Tại sao hần không đi? Y đành phải mặt dày đi đến chỗ hần, giơ bị mía đã làm sạch lên trước mặt hần hỏi: “Có muốn ăn không?”

Chung Trạch Hào mặt không chút thay đổi nhìn người trước mắt, trong đầu chỉ có cảm giác muốn hung hăng đánh người này một trận.

Hần vừa xong việc, đứng ven đường chờ thuộc hạ đưa xe đến đón hần, kết quả vừa lúc chứng kiến y ở trước đám đông diễn một màn “Tôn Ngộ Không đánh Bạch cốt tinh”.

Rất đã mắt a!

“Uy?” Choáng váng sao? La Minh Uy cau mày, chẳng lẽ bị côn pháp của y hù sợ rồi?

“Anh không lo làm phục vụ sinh, lại chạy ra đây làm xiếc sao?”

Sự khinh thường trong mắt hắn khiến La Minh Uy nghiêng rặng nghiêng lợi. “Như thế nào? Có hứng thú với công việc của tôi sao?” Cười lạnh đáp.

Chung Trạch Hào cũng châm chọc cười nói: “Nhìn tình hình của anh, vẫn nên đi bán thân xem ra còn có tiền đồ.” Nói xong, hắn xoay người bước đi, bỏ lại La Minh Uy đứng tại chỗ tức đến đỏ mặt.

Cái tên chết tiệt này cư nhiên — cư nhiên cả buổi, y đau khổ thừa nhận nói không ra câu sau.

Lúc này giống như có cái gì sáng lên trong mắt y, y giật mình ngẩng phát đầu lên, sau đó vài bước đuổi theo Chung Trạch Hào, vừa chạy vừa kêu, “Uy! Cậu đứng lại đó cho tôi, cái gì gọi là đi bán thân? Nói rõ ràng cho tôi!”

Chung Trạch Hào đối với tiếng hét phía sau coi như mắt diếc tai ngơ, xem toàn bộ như tiếng chó sủa ven đường.

“Cậu đứng lại cho tôi! Oa —” Ngay khi La Minh Uy vươn tay muốn túm lấy người đàn ông phía trước, bỗng nhiên đảo người một cái, cả người liền nhào vô lưng Chung Trạch Hào.

“Anh!” Chung Trạch Hào cả người nhoáng lên, rõ ràng lần này bị đụng rất mạnh. Hắn nhíu mày xoay người muốn đem tên tiểu tử phía sau đã sang một bên, một viên đạn vọt qua bên cạnh khiến hắn ngẩn ra.

Viên đạn không chạm vào người hắn, mà sượt qua một bên, bắn vào mặt đất. Hắn khẳng định viên đạn không hề bắn lệch, nếu như không phải hắn bị La Minh Uy đụng phải — đáng giận! Chung Trạch Hào cau mày.

Bắn lên, chỉ cần một khẩu súng có thể lấy mạng người! Hắn nên cảm tạ người này sao?

“Kháo! Đau a!” Tên kia — La Minh Uy vừa mắng vừa đứng lên xoa xoa thắt lưng, “A” bạch mịa của y rơi hết xuống đất rồi!

“Câm miệng!” Chung Trạch Hào hét lên một tiếng, kéo y bỏ chạy, không đếm xỉa đến tiếng la hét của người phía sau.

Hắn lôi La Minh Uy chạy vào một cao ốc cách chỗ bọn họ không xa, nơi đó là một trung tâm thương mại rất đông người.

“Uy! Cậu làm gì vậy? Buông tay coi!” Bị lôi thẳng đến một góc của trung tâm thương mại, La Minh Uy mới có thể bỏ tay Chung Trạch Hào ra, “Cậu lại kích động cái gì?”

Không để ý tới y, Chung Trạch Hào nhìn sang bốn phía, lấy điện thoại di động ra gọi.

La Minh Uy vểnh tai nghe một chút, thì ra hắn gọi thuộc hạ đến đón, còn có cái gì — bắn lên? Cái từ này khiến y nhíu mày, xoay người bước đi.

“Anh đi đâu?” Chung Trạch Hào từ phía sau kéo y lại.

“Về nhà. Tôi cũng không muốn ở đây cùng cậu để rồi bị người ta dùng súng bắn thành tổ ong.”

Chung Trạch Hào thở dài, “Anh yên tâm, người bọn chúng muốn giết là tôi không phải anh.”

“Cho nên tôi mới phải tránh cậu xa một chút.”

“Anh hiện tại ra ngoài không an toàn, chờ người của tôi tới đón chúng ta...”

La Minh Uy lần thứ hai bỏ tay hắn ra.

“Chỉ cần không tới gần cậu, tôi mới an toàn nhất.” Y cho rằng chọc phải người này tệ hại nhất cũng chỉ là bị đổ xi-măng rồi ném ra biển, nhưng hiện tại đi ra đường không tốt cũng bị người ta bắn nổ đầu!

“Đứng yên ở đây đợi, tôi bảo đảm anh được an toàn.” Chung Trạch Hào giống như phát thệ cam đoan với y.

“Nếu tôi nói không cậu định làm gì tôi?”

Không trả lời, Chung Trạch Hào trực tiếp dùng ngôn ngữ cơ thể nói cho y biết sẽ làm như thế nào.

La Minh Uy bị túm cổ áo đè lên tường, từ sau gáy truyền đến đau nhức, sau đó, y phát hiện người này lại cường hôn mình!

“Ngô! Làm –” Miệng bị chặn lại, ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không ra.

Bốn phía truyền đến một tiếng kinh hô, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng La Minh Uy vẫn có thể nghe thấy.

Xong rồi! Mất mặt chỗ đông người, nơi này có ai nhận ra y không?

Nửa phút sau, Chung Trạch Hào mới buông y ra, nhưng vẫn áp y trên tường, hơi thở của hai người đều có chút dồn dập, bất quá hắn vẫn rất bình tĩnh nói: “Còn chống lại tôi nữa, tôi sẽ ở chỗ này cưỡng gian anh.”

Định uy hiếp cậu đây a! La Minh Uy vẻ mặt méo mó. “Cậu dám?”

“Anh cảm thấy tôi có dám hay không?” Hắn cười tà khí, đồng thời mờ ám sờ soạng một chút hạ thân của y.

Tôi cảm thấy cậu dám...

La Minh Uy khóc không ra nước mắt. Quên đi! Lưu manh chính là lưu manh, y không cần tranh chấp với lưu manh.

“Đợi thì đợi, cậu tránh xa tôi ra một chút!” Y đẩy đẩy ngực người phía trước, nhưng đối phương lại không chút động đậy. Vừa định phát hỏa, lại nghĩ lại, nếu như đẩy hắn ra, mình sẽ bị mọi người xung quanh thấy được, y cũng không muốn sau này bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, cho nên cũng không cử động nữa, im lặng “trốn” Trước ngực Chung Trạch Hào, nhìn cúc áo trên sơ-mi của hắn.

Cũng không lâu lắm, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng cười, y tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, “Cười cái gì?”

Chung Trạch Hào còn cười lợi hại hơn, “Không nghĩ tới anh lại nói như vậy, thực sự là tuyệt đối không xứng với khuôn mặt của anh.”

Hai mắt trợn trừng, La Minh Uy biết rõ hắn đang cười nhạo mình, nhưng y đại lượng, cũng không chấp nhặt tiểu nhân như hắn.

“Tại sao không nói? Tôi nhớ anh lúc trước giả bộ trước mặt tôi, tôi nói câu nào liền bị anh đập lại câu đó.” Nhìn người cúi đầu không nói, Chung Trạch Hào phát hiện mình cứ nhiên có chút quen với bộ dạng y hiện tại.

La Minh Uy nhỏ giọng nói gì đó, thanh âm rất nhẹ, hắn cũng nghe không rõ, vừa định hỏi, thuộc hạ của hắn liền chạy tới.

“Ngài không có việc gì chứ?” Người đàn ông dẫn đầu đám người hỏi.

La Minh Uy nhìn người kia, cảm thấy thực quen mắt, suy nghĩ một hồi mới nhớ ra, chính là cái người đầu gối đêm hôm đó bắt y đến chỗ Chung Trạch Hào.

“Ân.” Chung Trạch Hào buông y ra, “Bắt lén từ trên cao ốc phía tây, phái người đi thăm dò một chút đi.”

“Vâng.”

Hắn lại xoay người, nói với La Minh Uy: “Theo tôi về.”

Người đầu gối nghe vậy, ngẩng đầu liếc nhìn La Minh Uy, vừa lúc bị y phát hiện.

Sách! Vậy là ánh mắt gì? Bĩu môi, La Minh Uy rất bức dọc nói: “Tôi thực không dám về cùng cậu đâu, nếu không may so với bị người ta bắn nổ đầu còn thâm hơn! Cậu hiện tại đã an toàn, tôi có thể về nhà được rồi chứ?”

Chung Trạch Hào dường như đã quen với cái miệng thói của y, nghe y nói như vậy cũng chỉ cười cười. Hắn kỳ thực là muốn mời y ăn một bữa cơm coi như cảm ơn, dù sao vừa rồi là y đánh bại đánh bại mới cứu được hắn một mạng, bất quá, hắn cũng không định nói cho y biết chuyện này.

Cũng không miễn cưỡng y, Chung Trạch Hào cùng đám thuộc hạ rời khỏi trung tâm thương mại, lúc trước khi đi đột nhiên xoay người dặn dò y: “Lúc về nhớ cẩn thận.” Nói xong còn nháy mắt một cái, rõ ràng là một động tác khêu gợi.

Trong chớp mắt, La Minh Uy giống như nhìn thấy hoa hồng đỏ bay đầy trời sau lưng hắn, không tự chủ mà rung mình.

Chậm chạp đi ra khỏi trung tâm thương mại, y bị ánh mặt trời chói lóa chiếu vào có phần không mở nổi mắt, vươn tay che ánh sáng, từ giữa khe hở nhìn thoáng qua bầu trời trong xanh — thời tiết thực không tốt a...

Sau khi từ trung tâm thương mại trở về, Chung Trạch Hào ngồi trong phòng làm việc, nhìn tài liệu thuộc hạ đưa tới, trên mặt không chút biểu tình.

“Chuyện ngày hôm nay nhất định là do hắn ta làm, hắn ta bây giờ là sát thủ được rao giá cao nhất, sở trường chính là bắn lén.” Người đàn ông mặc áo đen nói tóm tắt lại kết quả điều tra.

Chung Trạch Hào nhìn cái tên ghi trên tài liệu — Hồng Hạt.

Trên bản tài liệu này vền vền chỉ có một cái biệt hiệu Hồng Hạt cùng danh sách những người bị hắn giết hại, ngay cả một bức hình cũng không có, nhưng hắn biết như vậy xem như đã rất đầy đủ, bởi vì không một ai biết rồi cuộc rút cuộc là người nào, tên thật là gì, bộ dạng như thế nào, người đã gặp qua hắn nếu không phải đã chết thì cũng mất tích.

Buông tài liệu, hắn dùng ngón trỏ khẽ gõ xuống mặt bàn, nhớ lại chuyện vừa phát sinh buổi sang hôm nay. Nếu như không có La Minh Uy, hắn khẳng định sẽ bị viên đạn kia bắn xuyên đầu.

Hắn rất ghét kẻ khác uy hiếp mình, cũng rất ghét kẻ khác cầm súng chĩa vào hắn, càng ghét nhất bị kẻ khác đứng trong bóng tối giờ súng ngắm vào hắn. Cho nên, hắn sẽ khiến tên kia phải trả giá lớn! Hôm nay người kia thất bại, hắn dám chắc hắn ta có thể sẽ trở lại tìm mình.

Hồng Hạt...

Nhìn hai bọn vờn nhau thiết nà đã mất fan-gờ mà Tiểu Uy nha chánh tiếp đi

Chương mới đó nha 10 trang word của tớ đó nha Cầm-men dài dòng cho tớ đi nha ko người ta lại ủ típ đó nha *dọa* =]]]]

4. Chương 4

Trời mưa.

La Minh Uy đã hai ngày nay không đi làm, không phải bị sa thải, mà do có một cô gái cầu hôn với y!

Y cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới tình cảnh mình dĩ nhiên được người ta yêu thích đến mức cầu hôn tại chỗ như vậy. Cô gái kia tới đây bao nhiêu lần y cũng không nhớ rõ, nhưng ngày đó khi cô nàng kéo tay y nói muốn gả cho y, thái độ kiên quyết đến nỗi khiến bất cứ người nào có mặt đều bị chấn động.

Phụ nữ có đôi khi đối với một thứ nào đó trở nên cố chấp, thực sự sẽ khiến người ta cảm thấy điên khùng.

Khi không cách nào đối mặt với một việc, trốn tránh không hẳn không phải một loại biện pháp, cho nên lúc cảm thấy cùng cô gái kia đã không thể nói chuyện bình thường, y liền ở nhà suốt hai ngày nay.

Tắm rửa xong, chỉ mặc một chiếc quần jean, trên cổ vắt một cái khăn mặt, nhìn lướt qua đồng hồ treo trên tường, đã gần mười một giờ trưa. Ngoài trời vẫn rất âm u, những hạt mưa rơi lất phất, loại mưa này dù nhỏ nhưng lại dày đặc, nhìn lướt qua khung cửa kính nơi ban công, y mới phát hiện quần áo giặt ngày hôm qua vẫn còn phơi bên ngoài.

Chết rồi! La Minh Uy vội vàng chạy ra ngoài, nhưng vẫn không cách nào cứu vãn sự thực là quần áo toàn bộ đã ướt đầm.

Ôm suy nghĩ dù sao cũng phải giặt lại, mà bây giờ giặt lại không có chỗ phơi khô, y xoay người định quay vào phòng, nhưng trong nháy mắt lại bị người đứng trên ban công nhà bên cạnh dọa giạt mình.

Đối phương có một mái tóc màu đỏ, rất đỏ cực kì đỏ.

Người đàn ông tóc đỏ dáng người rất cao, thể nhưng lại gầy đến dọa người, cùng một bộ dạng dễ trần như y, nhưng so với y còn hở hang hơn, phần dưới cơ thể chỉ mặc một chiếc quần lót chữ T màu đen. Cả mái tóc đỏ sớm đã ướt đầm, xem chừng đứng ở bên ngoài rất lâu rồi.

Hai người quần áo không chỉnh tề đứng nhìn nhau trong mưa, La Minh Uy hoàn toàn bị “tạo hình” của lão huynh kia làm chấn động. Y không biết bên cạnh nhà mình từ khi đã có một người làm nghệ thuật chuyên đến, nhìn vậy xem chừng chắc hẳn là người làm nghệ thuật hay chơi nhạc đi?

Fauvism hay Visual đây?

Không ai nói gì, bầu không khí có chút xấu hổ, nhưng La Minh Uy rất nhanh đã cảm thấy khả năng thấy xấu hổ chỉ có mình y, bởi vì người kia chính là bình tĩnh nhìn y, tựa như không có chút gì không đúng.

Đúng vậy, là không có chút gì không đúng, chẳng qua là trời mưa hai người đàn ông không mặc áo đứng trên ban công, một trong số đó còn mặc một chiếc quần chữ T mà thôi.

Ngay khi y còn suy nghĩ có nên cười với đối phương một cái rồi quay vào phòng, người tóc đỏ thể nhưng đã nhếch môi mỉm cười với y trước, hàm răng trắng đều cùng mái tóc đỏ nổi bật đặc biệt chói mắt.

La Minh Uy nhất thời nổi da gà, bởi vì nụ cười của người kia khiến y nghĩ đến bộ phim “Edward Scissorhands”.

Bề ngoài gương cười mà gật gật đầu coi như đáp lại, y cố gắng nhịn xuống xúc động muốn bỏ chạy, dùng tư thế tự nhiên nhất đi vào phòng.

Hoàn hảo hàng xóm hiện tại đều có thể cả đời không qua lại với nhau, bằng không chỉ một Chung Trạch Hào đã làm tinh thần y hỗn loạn, có thêm một hàng xóm như thế, y không bị khủng hoảng tinh thần mới là lạ.

Sau khi thoát khỏi kinh hoàng, y vẫn giữ nguyên cách ăn mặc, ngồi trên ghế xem tv, đang cao hứng xem, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Ấn? Lúc này lại có ai tới tìm y, phí điện nước rõ ràng đã nộp đủ a?!

Chuông cửa lại kêu lên hai cái, giống như có chút không kiên nhẫn.

Làm một biểu tình hơi bức dọc, La Minh Uy đến trước cửa một phen mở ra ——

“Ấn ấn ấn! Ấn cái —— ” câu nói kế tiếp mắc ngay cổ họng, nuốt không được nhả ra cũng không xong, bởi vì người ngoài cửa dĩ nhiên là Chung Trạch Hào.

Mà Chung Trạch Hào đối với người mở cửa là y hiển nhiên cũng cảm thấy có chút giạt mình, nhưng sau vài giây liền trở nên u ám.

“Anh chính là tiểu bạch kiểm câu dẫn em họ tôi?”

Eh? Câu dẫn? Em họ? Tiểu bạch kiểm?

La Minh Uy trừng mắt nhìn, “Cậu nói cái gì a?”

Chung Trạch Hào nhìn vẻ mặt không biết gì của y, không giống như đang giả bộ, vì thế “hảo tâm” nhắc nhở một chút, “Anh lúc đi làm trên hoa ghẹo nguyệt, tan ca liền định quỵt nợ sao?”

Mấy từ “Đi làm tan ca” khiến La Minh Uy có chút đầu mối, sau đó đem những từ vừa rồi câu dẫn, em họ, tiểu bạch kiểm xâu lại một chuỗi, rồi sắp xếp lại —— y cuối cùng cũng lĩnh ngộ.

Cô gái có chết cũng muốn gả cho y kia, cư nhiên là em họ của Chung Trạch Hào!

Thực sự là oan a! Y thực sự là oan hơn Đậu Nga[1] a! Nhưng cùng lúc đó y cũng thấy may vì mình đã từ chối cô gái kia, bằng không nếu như làm em rể của Chung Trạch Hào, y sợ tinh thần không phải hoảng loạn cũng sẽ sụp đổ mất, nhất định sẽ đi thẳng vào bệnh viện tâm thần.

“Tôi căn bản không có —— ” y vừa muốn giải thích lại thêm phát hỏa, Chung Trạch Hào thế nhưng ngay cả liếc mắt nhìn y cũng không có, không chờ y nói xong đã tự ý đi thẳng vào nhà, phía sau còn dẫn theo hai tên vệ sĩ.

Mà y là chủ nhà, chỉ có thể tro mắt nhìn người ta tự tiện xông vào nhà mình.

Chung Trạch Hào mặc một bộ tây trang màu đen, cravate đen cùng chemise trắng, áo ngoài màu đen khoác trên người, khí chất lão đại lộ rõ không thể nghi ngờ, hai tay vòng trước ngực nhắc chân bắt chéo, ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, hai vệ sĩ đứng thẳng sau lưng hắn, hai bên trái phải có một người.

La Minh Uy có chút bi thảm, cái ghế duy nhất bị chiếm đoạt, y đành phải ngồi trên băng ghế nhỏ còn lại. Vốn dĩ y cũng không muốn ngồi, nhưng ánh mắt Chung Trạch Hào nhìn y thật sự là khiến y không biết phải bày ra tư thế gì cho tốt, đành phải lau sạch băng ghế nhỏ rồi ngồi xuống.

Trong căn phòng tồi tàn chỉ có bốn bức tường, cuộc gặp này nhìn thế nào cũng giống như xã hội đen đến đòi nợ.

“Tôi nói —— ”

“Xem ra, cậu rất cuộc cũng nghe lời tôi đi bán thân.”

“Có anh mới đi bán thân!” La Minh Uy tức giận đến rống lên một câu.

“Vậy em họ tôi như thế nào lại làm trò trước mặt cả nhà nói nó muốn gả cho anh?”

“Cô ấy muốn gả là chuyện của cô ấy, tôi nói tôi không câu dẫn cô ấy! Cậu tốt nhất nên hỏi cho rõ ràng trước rồi mới buộc tội người khác được không?” Câu dẫn? Nếu y biết cô gái đó chính là em họ của hắn, y chạy cũng không kịp.

Chung Trạch Hào khẽ nghiêng đầu, chế nhạo hỏi: “Chẳng lẽ ý anh là do mị lực cá nhân của anh hấp dẫn nó?” Hắn đặc biệt tăng thêm bốn chữ “mị lực cá nhân”, khiến La Minh Uy hận đến nghiến răng.

“Đáng tiếc là anh tính toán sai rồi, đại môn nhà chúng tôi không phải người nào cũng bước vào được.” Chung Trạch Hào khinh miệt nhìn y, ánh mắt lại đảo một vòng trên cơ thể để trần của y, từ ngực đến bụng, cuối cùng dừng lại trên dây kéo quần jean.

Nếu như lại kéo xuống một chút ——

Phát giác ánh mắt của mình chuyển đến nơi không nên chuyển, hắn xấu hổ cúi đầu nhắm mắt, điều chỉnh cảm xúc một chút mới tiếp tục nói: “Làm sao? Bị tôi nói trúng, không thể phản bác?”

Con mẹ nó anh cũng phải để tôi có cơ hội nói a!

Cuối cùng cũng có được cơ hội mở miệng, La Minh Uy nhìn hắn, sụ mặt nghiêm chỉnh nói: “Chung Trạch Hào, tôi không biết cậu nghe ở đâu chuyện tôi câu dẫn em gái cậu, nhưng tôi cho cậu biết, tôi chưa từng câu dẫn cô ấy, đừng nói tôi không biết cô ấy là em họ của cậu, nếu như biết cô ấy là em họ cậu, tôi đã sớm trốn thật xa! Tôi nói nhiều như vậy, cậu thích tin hay không thì tùy, hôm nay tôi ở đây, xem cậu có thể làm gì tôi?”

Một mạch nói xong, y cuối cùng cũng thoải mái.

Lặng lặng nghe xong lời của y, Chung Trạch Hào không có bất cứ dấu hiệu gì, thậm chí ngay cả đôi lông mày cũng không cau lại, chính là nhìn y, toàn bộ căn phòng bỗng nhiên lại yên tĩnh.

Tại sao không nói gì? La Minh Uy nhú mày.

Vừa nghĩ tới đây, chỉ nghe thấy Chung Trạch Hào đột nhiên nói “này!”, thanh âm không lớn truyền thẳng vào lỗ tai, y theo bản năng ngồi thẳng lên, sau đó chỉ nghe đến “Ba” một tiếng, cả người té ngã trên mặt đất.

Mọi người trong phòng đều sững sờ, mà sững sờ nhất chính là bản nhân La Minh Uy, y cúi đầu nhìn một chút, phát hiện băng ghế nhỏ đã bị chính mình làm hỏng.

Thật mất mặt a! Y nhất thời mặt đỏ rần.

Nhưng y không biết dằng vế ngồi dưới đất hai chân mở rộng của y hiện tại, hơn nữa nhờ hiệu quả của cái quần jean kia, mười phần phiền tình gọi cảm, Chung Trạch Hào nhìn người nửa quỳ rạp trên mặt đất trước mắt, hắng giọng một cái, giọng khàn khàn hỏi: “Cậu thực sự không thích em họ tôi?”

“Đương nhiên! Tôi còn không ngốc đến nỗi mình thích ai cũng không rõ.” La Minh Uy từ trên mặt đất đứng lên.

“Hừ! Như vậy tốt nhất —— ”

La Minh Uy rất không thích. Hắn dựa vào cái gì dùng loại khẩu khí này nói chuyện với y?!

“Ta nói —— cậu quản trời quản đất còn muốn quản thêm chuyện tôi thích ai sao? Tôi đây hiện tại nói tôi thích cậu, cậu làm gì được tôi?”

“Nga?” Chung Trạch Hào khẽ nhú mày, khóe miệng nhếch lên, mờ ám hỏi: “Anh thích tôi?”

Lúc này La Minh Uy mới phát giác bản thân vừa rồi nói điều gì, hận không thể tát cho mình một cái. Cái miệng này như thế nào lại nhanh nhẩu như vậy?

“Bớt dặt vàng lên mặt mình đi!”

Chung Trạch Hào cũng không thêm để ý, chính là khẽ cười cười, “Tốt, tôi tin anh không câu dẫn em họ tôi, chuyện của nó tôi sẽ giải quyết, nó sẽ không bám lấy anh nữa.”

“Vậy là tốt nhất.” Cậu còn không được!

“Chuyện của nó giải quyết xong, hiện tại ——” ngừng một chút, hắn nhìn La Minh Uy, “Chúng ta phải giải quyết chuyện giữa chúng ta một chút.”

“Giữa chúng ta có chuyện gì phải giải quyết?” La Minh Uy buột miệng hỏi.

Chung Trạch Hào cười cười không nói, chiêu này chính là thứ La Minh Uy không có biện pháp đối phó nhất.

Sau khi đánh giá tình huống trong phòng một chút, Chung Trạch Hào hừ một tiếng, ý tứ của một tiếng này thực sự nhiều lắm, trong đó còn có tư vị cũng chỉ có mình La Minh Uy có thể lĩnh hội.

“Tôi không nghĩ tới cuộc sống hiện tại của anh so với lần đầu tiên tôi gặp anh chênh lệch nhiều như vậy.” Lắc lắc đầu, hắn một bộ vẻ thương tiếc.

Người này hôm nay đặc biệt đến đây cười nhạo y sao?! La Minh Uy nhất thời tức giận.

“Tôi thích thế cậu có ý kiến sao? Có sống ở chuồng chó cũng là chuyện riêng của tôi!” Dám cười nhào phòng của y rách nát? Rách nát mà hắn còn ngồi ở đây, không sợ làm ô uế cái móng sao?!

Chung Trạch Hào trong mắt mang theo ý cười nhìn y, một bộ biểu tình nơi này của cậu so với chuồng chó cũng không sai, khiến La Minh Uy tức đến tăng huyết áp.

“Chuyện giải quyết xong rồi, cậu cũng mau rút đi! Chuồng chó của tôi không thích hợp cho người cao quý như cậu.” Cảm thấy còn ở cùng hắn thêm nữa mình ngay cả hứng thú ăn cơm chiều cũng không còn, y liền hạ lệnh trực khách.

Bất quá Chung Trạch Hào không có nghe thấy, bởi vì vệ sĩ phía sau hắn đột nhiên tiến đến bên tai hắn nói gì đó, La Minh Uy liền bị người ta không thêm đếm xỉa.

“Xác định chứ?”

“Vâng, Vân tiên sinh chính miệng nói ra, còn nói lần này ngài sẽ nợ ông ta một ân huệ lớn, nếu như ngài có thể sống mà trở về, mạng của ngài sẽ là của ông ta.”

“Ông ta nghĩ cũng khá tốt đấy.” Chung Trạch Hào cười hai tiếng.

“Uy, cậu còn không đi?” Người nào đó rút cuộc nhịn không được lại kháng nghị.

Như có điều suy nghĩ ngắc đầu nhìn y trong chốc lát, Chung Trạch Hào nhe răng cười. “Xem ra. Hôm nay tôi phải ở lại cái chuồng chó này rồi.”

Nghe vậy, La Minh Uy trợn to hai mắt, nhìn người kia đang dằn dò thuộc hạ vài chuyện tựa như trông thấy người ngoài hành tinh. Y ban nãy không nghe lầm chứ?

“Cái gì gọi là cậu phải ở lại chuồng chó này? Có ý tứ gì?”

Hai người vệ sĩ của Chung Trạch Hào trên mặt có chút khó khăn, nhưng vẫn gật đầu, sau đó rời đi, trước khi đi còn liếc nhìn La Minh Uy, ánh mắt kia khiến y cả người không chút thoải mái.

“Chính là ý tứ ngay trên mặt chữ đấy thôi.” Cởi áo ngoài màu đen, Chung Trạch Hào muốn khoác áo lên, tìm nửa ngày cũng không tìm được một chỗ có thể móc đồ, đành phải bỏ áo lên lưng ghế.

“Cậu đừng nói với tôi là cậu muốn ở đây?” Nhìn hắn kéo cravate, lại cởi bỏ hai nút áo trên chemise, La Minh Uy trong đầu một mảng hỗn loạn.

“Tôi chính xác là muốn ở đây.” Chung Trạch Hào thoải mái nói, đem cravate ném sang một bên, “Có dép lê không?”

“Lê cái đầu cậu! Cậu dựa vào cái gì muốn ở đây?” Y chỉ vào hắn rống to, “Cậu lại bị kích thích sao? Nhân lúc tôi hiện tại còn không phát hỏa cút mau! Không được cởi đồ!”

Chung Trạch Hào không thềm để ý cởi áo chemise, lộ ra bờ ngực khỏe mạnh, màu da của hắn so với La Minh Uy đen hơn một chút, là màu của tiểu mạch vô cùng trắng kiện, cơ thể theo cánh tay đến cơ ngực cùng cơ bụng đều thập phần hoàn mỹ.

Mặt đỏ lên, La Minh Uy bày ra tư thế phòng ngự, “Cậu muốn làm gì?”

“Tắm.” Hắn bộ dáng còn làm gì nữa. “Phòng tắm ở đâu?”

“Bên kia ——” La Minh Uy đầu tiên ngây ngốc chỉ vào một cánh cửa, bỗng nhiên kịp phản ứng, không đúng! “Cậu mắc mớ gì muốn tắm ở nhà tôi?!”

“Tôi nói rồi tôi muốn ở đây.” Hắn đi vào phòng tắm. “Àn, nói nhỏ chút.”

Nghe thấy những lời này, La Minh Uy thầm nghĩ muốn đem hắn ấn vào bồn tắm cho chết chìm.

“Cậu nghĩ chỗ này của tôi là khách sạn sao?”

Chung Trạch Hào từ trong phòng tắm thò nửa người ra, nói: “Anh phóng đại quá rồi, cùng lắm cũng chỉ là một nhà khách tồi tàn thôi.”

“Cậu còn chê?! Chê thì mau cút a, không ai bắt cậu ở đây!” Y còn chưa rống xong cửa phòng tắm đã đóng lại, khiến y chỉ có thể đứng một mình bên ngoài thở phì phì nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Không đến một phút đồng hồ, cửa phòng tắm lại đột nhiên mở ra, Chung Trạch Hào từ bên trong thò đầu ra, cười mờ ám với y.

“Muốn vào đây tắm chung không?”

Một chiếc chân ghế gãy lập tức bay tới, trên không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, cuối cùng nặng nề đánh vào cánh cửa đã kịp thời đóng lại.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng cười sang sảng của Chung Trạch Hào, La Minh Uy lại tiếp tục đứng ngoài cửa nghiêng răng nghiêng lợi.

[1] Nỗi oan nàng Đậu Nga: [link](#)

hai bọn ché:”> hai bọn cứ vờn nhau miết cơ

5. Chương 5

La Minh Uy nhìn tên đàn ông trước mặt nửa người trên để trần, bên dưới mặc quần đùi bãi biển của mình, lộ ra cơ bắp rắn chắc, suy nghĩ nhất thời đông cứng.

“Nhìn cái gì? Ăn a.”

“A? Nga...” Bưng tô mì ăn liền ở trước mặt lên, y máy móc đem mì cho vào miệng.

Vì sao? Vì sao cái tên này lại xuất hiện trong nhà y, tắm trong phòng tắm của y, còn dùng sữa tắm của y, đi dép lê của y, tự tiện nấu mì ăn liền của y ngay trước mặt y ăn? Vì sao chứ?

Y nhớ tới lời tên đàn ông chết tiệt này nói với mình mười mấy phút trước ——

“Tôi bị người ta theo dõi, tên sát thủ kia ở ngay trên nóc tòa nhà này chờ tôi đi ra, một súng thủ tiêu tôi, cho nên vì an toàn, trước khi thuộc hạ của tôi tìm được và giải quyết hắn, tôi phải ở trong nhà anh. Yên tâm, tôi sẽ không để anh thêm phiền toái, cũng sẽ không chê bai căn nhà tồi tàn này của anh.”

Cậu đều đã dẫn sát thủ đến tận nhà tôi còn nói không để tôi thêm phiền toái? Chê nhà tôi tồi tàn? Ông nội cậu! Tôi tàn thì cậu mau cút đi a! Cậu không phải rất lợi hại sao? Có bản lĩnh cậu đi mà đứng dưới lầu cùng tên sát thủ kia âm ỉ một trận, xem súng của hắn nhanh hay cậu trốn nhanh nha!

La Minh Uy gắng sức nhai mì, hận không thể nhai được thịt người trước mắt.

“Ấm nước nóng của anh bị hỏng rồi hả? Nước này không có đun sôi.” Chung Trạch Hào may mắn không chú ý tới ánh mắt tựa như muốn giết người của y, chọc chọc sợi mì trong bát cau mày nói.

“Cậu đừng có lắm chuyện như vậy! Thích ăn hay không tùy cậu!” La Minh Uy “ba” một tiếng đem đũa đập lên bàn gầm lên, “Cậu có nhân tính hay không a? Tôi với cậu có thâm cừu đại hận gì chứ, sát thủ cũng dẫn đến tận nhà tôi, nếu lát nữa bọn chúng cho một trái bom thử hỏi tôi phải làm sao? Bọn chúng rõ ràng muốn giết là cậu, cậu chết cũng không oan, nhưng tôi thì sao? Tôi làm cái gì a? Phải chết chung với cậu?!”

Bất mãn kiềm nén lâu ngày cuối cùng cũng bùng nổ, Chung Trạch Hào nhìn thoáng qua nước mì bắn tung tóe trên bàn, sau đó lại ngẩng đầu nhìn người sắc mặt tức giận đến đỏ ửng như tôm luộc, cười hì hì nói: “Anh lớn tiếng như vậy, không sợ đem sát thủ gọi đến đây sao? Có khi hắn ta còn đang ở ngay bên cạnh.”

Bên cạnh? Nhớ tới “Edward Scissorhands” thấy ban sáng, La Minh Uy lập tức cả người nổi da gà, gấp rút đem thanh âm đè thấp xuống, “Thuộc hạ của cậu khi nào mới có thể giải quyết được hắn? Tôi sẽ không phải cả đời ở lì trong nhà không ra ngoài cũng không mở cửa chứ?”

“Yên tâm, sẽ không đem bom đến phá nhà anh, Hồng Hạt chỉ dùng súng, trừ phi anh đứng chắn ngay trước mặt tôi, bằng không hắn sẽ không giết anh.”

“Đầu tôi có bệnh mới giúp cậu chắn súng!” Y nói thảm một câu, “Hồng Hạt...”

“Làm sao vậy?” Chung Trạch Hào nhìn biểu tình như có điều suy nghĩ của y hỏi.

“Không có gì, tên này thật hay.” La Minh Uy tiếp tục cầm đũa ăn mì. Ngô, nước giống như thực sự chưa có sôi.

Giải quyết xong cái bao tử, vấn đề tiếp theo chính là đi ngủ. Tuy là bây giờ mới hơn chín giờ tối, nhưng đối với La Minh Uy mà nói, ở cùng một không gian với Chung Trạch Hào một phút đồng hồ không khác gì dài như một thế kỷ.

Chương trình TV thường hay xem, hiện tại trong mắt y thoát nhìn giảng đường môn chứng khoán, không kham cộng thêm xem cũng không hiểu, vì thế, y liền làm một quyết định.

“Tôi đi ngủ.”

Cổ nhân nói: no cơm ấm cật đậm dật suốt ngày.[1]

La Minh Uy kỳ thực căn bản không có ăn no, đối mặt với Chung Trạch Hào càng không thể có cái gì đậm đặc hết, nhưng khi y nhìn thấy khuôn mặt đối phương nhuộm đầy sắc dục, liền nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

“Làm sao?” Y hung hăng mà chỉ vào mũi Chung Trạch Hào, “Cậu ngủ phòng khách tôi ngủ trên giường!”

“Nhưng mà, ——”

“Không có nhưng mà!”

Chung Trạch Hào trong lòng thoáng mỉm cười, mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Tôi vốn không ngại ngủ ở phòng khách, nhưng bình thường trong phòng khách tốt xấu gì cũng phải có một chiếc sofa để ngủ, anh nói tôi xem trong phòng khách nhà anh có cái gì để nằm ngủ?” Nói xong còn thở dài một hơi.

“Cậu —— nằm đất đi!” Cẩn rằng, y tìm ra biện pháp giải quyết duy nhất.

“Tôi cũng không có ngại nằm đất, chỉ là ——” Chung Trạch Hào quay đầu nhìn thoáng qua cửa sổ sắt đất không che được phòng khách và ban công bên ngoài.

“Cửa sổ sắt đất lớn như vật thực thích hợp để ngắm bắn, nếu như sáng mai anh nhìn thấy tôi tắt thở nằm trên vũng máu, nhớ hảo hảo giải thích với thuộc hạ của tôi, anh chính là bỏ tôi ở ngoài nằm đất, căn bản không biết hoàn cảnh nơi này lại thuận tiện cho sát thủ như vậy, bọn họ chắc sẽ không làm gì anh đâu, cùng lắm nghiêm hình bức cung anh, muốn anh khai rõ có phải anh giết tôi không, hay là cùng cái tên muốn giết tôi kia hợp tác giết người, yên tâm, không có gì thống khổ cả, chỉ chặt đứt tay chân rồi ném xuống biển thôi, a! Anh chắc biết bơi chứ? Tốt nhất là thế, chịu đựng một chút sẽ qua...”

“Dừng dừng! Cậu dừng lại cho tôi!” La Minh Uy lộ ra sắc mặt sớm đã trưởng thành màu gan heo! Ý tứ này của hắn rõ ràng là nói, chỉ cần hắn chết cái mạng nhỏ của mình cũng sẽ đi theo! Tiểu tử này làm sao biết được y sợ nhất là bị ném xuống biển?

Y thực sự là hoàn toàn vô tội, bỗng nhiên nhớ tới một câu của người qua đường A, “Tôi chỉ là đi ngang qua nha!” Hiện tại xem ra, thực sự là nói lên tiếng lòng của người qua đường a!

Cẩn nhắc một chút lợi hại của chuyện này, cuối cùng y không thể không miễn cưỡng đồng ý cho Chung Trạch Hào ngủ trong phòng ngủ cùng mình. Bất quá ——

“Này!”

Một cái chân bay thẳng vào mặt Chung Trạch Hào.

“Cậu ngủ trên đất, nửa đêm dám bò lên, tôi liền đánh gãy chân cậu!” La Minh Uy tựa như ác bá đứng trên giường nói với hắn.

Nhìn nhìn chần trong tay, Chung Trạch Hào nhú nhú mày. Tiểu tử này chỉ để hắn đắp, không để hắn trải ra nằm, muốn hắn trực tiếp ngủ trên sàn sao? Hắn lại nhìn thoáng qua người vừa thay một chiếc chemise chữ T dài, y đang cởi quần, động tác rất nhanh, sau khi cởi xong liền nhanh chóng chui vào chăn. Nhưng hắn vẫn thấy được cặp chân thon dài, đường cong tuyệt đẹp, cơ bắp rắn chắc kia.

Nghĩ đến phần hình ảnh bị hạn chế, yết hầu Chung Trạch Hào khẽ giật giật.

“Cậu đang nghĩ cái gì? Đồ háo sắc!” La Minh Uy không biết hắn đích thực là nghĩ đến mười tám chuyện cấm, chẳng qua thuận miệng nói một câu mĩa mai hắn.

Khôi phục biểu tình thường ngày, Chung Trạch Hào nói: “Khuôn mặt này của anh thực không xứng với những lời anh nói ra. Khi lần đầu tiên gặp anh rõ ràng là rất có khí chất, tuy rằng...” “đó là giả bộ” bốn chữ cuối cùng hắn vẫn là không có nói ra.

Nhưng thật bất ngờ, lần này La Minh Uy không hề phản bác.

Thời tiết này không phải quá lạnh, nhưng bên ngoài có mưa, nhiệt độ trên nền nhà vẫn là có chút lạnh, tuy rằng cơ thể của Chung Trạch Hào rất tốt, nhưng để bảo đảm hắn sáng mai thức dậy không bị đau thắt lưng, hắn liền đem tấm chăn kia trải xuống đất rồi nằm lên. Mà hắn biết, hắn nằm ở chỗ này sẽ không quá lâu.

La Minh Uy ở trên giường lén lút hé mắt liếc nhìn hần. Người này cứ như vậy mà ngủ? Để trần thân trên? Thật là, thật là một tên biến thái!

Tắt đèn.

“Ba” một tiếng, cả căn phòng tối đen.

Mưa dần nhỏ lại, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng mưa rơi tinh tế, hơn nữa đập vào tai La Minh Uy, tiếng mưa rơi kia lại càng lúc càng lớn, làm y một chút buồn ngủ cũng không có.

Tên kia thực sự cứ như vậy mà ngủ?

Ngay từ đầu y còn có chút không được tự nhiên, vừa nghĩ tới Chung Trạch Hào ngủ trên sàn nhà mình, y đã cảm thấy rất không chân thực. Người đàn ông này mình đã gặp qua mấy lần? Tuy rằng hôn môi cũng đã trải qua, thế nhưng... hần như thế nào ngủ trong nhà mình đây?

“Ngô ——”

Nghĩ tới đây, dưới giường đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ rất nhẹ, là thanh âm vô ý phát ra khi ngủ, trái tim La Minh Uy theo đó nảy lên.

Thanh âm này cũng —— quá gợi cảm đi?

Là phát tao sao, được, chậm rãi trở mình, y cũng khẽ kêu lên một tiếng, so với Chung Trạch Hào chỉ có hơn chứ không kém.

Dưới giường không có tiếng động. La Minh Uy có chút vui vẻ. Y thắng!

Đang lúc đắc ý vì thắng lợi của mình, bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp ——

“Anh đang gọi tôi lên đây sao?”

Cái gì?! La Minh Uy nhanh chóng mở mắt ra, bị trò xuất quỷ nhập thần của Chung Trạch Hào làm hoảng sợ, còn có nụ cười vô cùng tà mị trong đêm của hần.

Hít ngược một hơi thật sâu, cơ hồ là xuất phát từ phản ứng bản năng, y đột ngột giơ một chân định đá vào cái tên đang nằm sấp trên người mình, tốc độ cực nhanh quét thành một trận kinh phong.

Mà kinh nghiệm thực chiến nhiều lần giúp Chung Trạch Hào sớm có phản ứng, nhắc tay bắt lấy cái chân muốn đá thẳng vào đầu hần, còn kéo về sau một chút, đem nửa cơ thể của y lôi ra khỏi tầm chắn.

“Cậu làm cái gì?” La Minh Uy rống lên một tiếng, cảm thấy mình giống như con heo chết sắp bị kéo vào lò mổ.

“Anh hỏi tôi muốn làm gì?” Hần cười khanh khách hỏi vặn lại, “Anh ban đêm không ngủ được, ở trên giường kêu đến *** đang như vậy không phải muốn câu dẫn tôi sao?”

La Minh Uy vừa mắng vừa thử rút chân mình về. “Ai *** đang chứ? Không phải cậu kêu trước sao, chính mình tới *** đang còn nói ai?!”

Chung Trạch Hào trịnh trọng gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta đều *** đang, vậy hiện tại để chúng ta làm chút chuyện *** đang đi!” Nói xong, tầm mắt dọc theo đôi chân thon dài của y chậm rãi rời xuống phía dưới.

Y cả người thoáng run lên, này, này —— quá trắng trợn!

Ngay cả đứa ngốc cũng biết hần đang nghĩ gì, huống chi y càng không phải đứa ngốc!

“Này! Họ Chung kia, cậu trước tiên buông tay, chúng ta có chuyện hảo hảo thương lượng, cậu không thể lấy oán trả ơn a! Tôi cho cậu chỗ ở, cho cậu đồ ăn, cho cậu quần áo mặc, cậu không thể ——”

Chung Trạch Hào đã đem cả chân y nhìn một lượt, hiện tại tầm mắt chuyển tới bắp đùi cùng bộ vị tiếp nối của cơ thể kia. Bộ vị kia y thật sự là khó có thể mở miệng, y phát hiện chân mình run, bởi vì ánh mắt của Chung Trạch Hào —— so với trực tiếp chạm vào y còn muốn khiêu khích hơn a!

“Anh ——” Chung Trạch Hào nhìn bộ vị ẩn trong bóng đêm kia, khóe miệng nhếch lên, khẽ phun ra một câu, “có phản ứng.”

Cái gì?! La Minh Uy cúi đầu vừa nhìn, toàn bộ khuôn mặt thoáng cái đỏ bừng. Thần a, con có tội!

“Buông tay buông tay! Biến thái!” Vừa mắng vừa đá, mặt y đỏ không khác gì mông khỉ, y thể nhưng lại một lần nữa có phản ứng với Chung Trạch Hào, hơn nữa còn là ngay trước mặt người ta, La Minh Uy mày thật không chịu thua kém a!

Lần này Chung Trạch Hào phi thường phối hợp buông y ra.

“Tôi biến thái? Tôi cái gì cũng không có làm, anh liền trở nên như vậy.” Nhìn người đang chật vật kéo chiếc chemise chữ T xuống che giữa hai chân, hần cười đến thực sáng lạn.

“Muốn làm tự mình đi mà làm, muốn chết cũng không ai quản cậu!” Cẩn rằng nghĩ muốn đưa tay đẩy người phía trên ra, nhưng y giữ được phía trên lại không giữ được phía dưới.

“Tôi trước kia cảm thấy bộ dạng anh lạnh lùng thực hấp dẫn, nhưng hiện tại ——” Chung Trạch Hào cao thấp đánh giá y một chút, “Loại cá tính nóng nảy này của anh cũng thực thú vị, đấu võ mồm với anh chính là một loại giải trí tốt lắm.”

Quá mức biến thái a! Chửi mắng cũng xem như một loại giải trí. La Minh Uy hung hăng trong lòng phỉ nhổ hần.

“Cậu muốn đấu võ mồm tới nay ngoan ngoãn ngủ, ngày mai tôi sẽ hảo hảo mắng, không phải! Hảo hảo đấu võ mồm với cậu, cậu trước tiên đi xuống.”

“Anh cảm thấy sàn nhà lạnh như vậy có thể ngủ sao?”

“Vậy giường để cho cậu, tôi xuống đất ngủ được rồi chứ?” Ngàn vạn lần dừng cho rằng y thực hèn nhát, qua tính toán chuẩn xác của y, bất luận là hình thể hay sức lực, y cũng không phải đối thủ của Chung Trạch Hào. Cho nên hảo hán không ăn lợi trước mắt, đại trượng phu phải biết co dãn.

“Tôi không nở.” Chung Trạch Hào xoa xoa đầu y.

Úc! Hiện tại con mẹ nó cùng y khách khí sao?!

“Khỏi cần, da tôi dày, chịu được. Đại ca ngài thân kiều thịt quý, ngủ giường này còn là ỷ khuất rồi.” Lời nói nịnh bợ từ miệng La Minh Uy nói ra cũng thay đổi chút ý vị, y nói xong liền chuẩn bị muốn xuống giường, nhưng chân còn chưa bước ra, lại bị một bàn tay kéo lại.

“Đều là người trưởng thành, chẳng lẽ còn định diễn trò dục cầm cổ tưng (lạt mềm buộc chặt) với tôi sao?” Khẽ chớp chớp mắt, Chung Trạch Hào một chân tiến vào giữa hai chân y.

Nghe vậy, y như có điều suy nghĩ nhìn Chung Trạch Hào trong chốc lát, không nói gì, y không hề giẫy dụa, cuối cùng hỏi: “Cậu tới chính là vì muốn lên giường với tôi?”

Chung Trạch Hào nâng cằm y lên, hôn y một chút.

Trầm mặc, La Minh Uy cũng không nhúc nhích mà theo dõi hần, từ đầu đánh giá đến đuôi —— khuôn mặt không tồi, môi rất đầy đặn, dáng người rất tuyệt, cơ thể rất gợi cảm, bụng rất bằng phẳng, hai chân rất có lực, thắt lưng... Mẹ nó, khỏi mệt!

“Được rồi! Dù sao đều là người trưởng thành.” Y bỗng nhiên một phen cởi chiếc chemise chữ T của mình ra.

Một động tác kia ngược lại khiến Chung Trạch Hào bất ngờ. Chuyển biến này cũng quá nhanh đi?

La Minh Uy cau mày, “Ai trên ai dưới?”

Nhìn cơ thể phơi bày trong không khí của y, Chung Trạch Hào vừa bực mình vừa buồn cười, “Làm tình là một việc lãng mạn, anh không thể ôn nhu một chút sao?”

“Tôi lại không phải phụ nữ, chẳng lẽ muốn tôi cầm tay cậu làm nũng?”

Không trả lời, hần kéo y lại, hai người hôn ước chừng năm phút, sau đó hần cởi bỏ quần lót của bọn họ.

“Ai... Không cần nhanh như vậy chứ...” Cả người hoàn toàn trần trụi nằm ở trên giường, da mặt La Minh Uy dù có dày cũng có chút không nhịn được, hơn nữa cùng y trần trụi còn có Chung Trạch Hào.

“Bằng không thì sao? Giống như phụ nữ phải cho anh tiền hí trước một tiếng?”

Kia vẫn là quên đi.

Chung Trạch Hào kéo y, hai người ngồi mặt đối mặt, bắt đầu hôn cơ thể y, một tắc một tắc lưu lại hơi thở của chính mình.

“Ân ——” La Minh Uy chỉ cảm thấy cả người nhanh bốc cháy, bị hôn đến chỗ nào, nơi đó tựa như cháy bỏng, da bị hôn liếm cảm giác thực sự rất kích thích, phản ứng nửa người dưới cũng càng lúc càng mãnh liệt.

“Ờ tôi. Cơ thể anh mặc dù thực mê người, nhưng tôi vẫn chưa có đứng lên hoàn toàn a!” Chung Trạch Hào vừa hôn vừa kéo tay y đặt lên phân thân của mình.

Vẫn chưa đứng lên hoàn toàn? La Minh Uy cúi đầu nhìn nhìn thứ gì đó từ màu sắc đến độ dài đã phi thường kinh người. Như vậy vẫn chưa đứng lên hoàn toàn? Vậy nếu như hoàn toàn đứng lên —— y không dám nghĩ tiếp.

“Ách, cái kia, có thể thương lượng một chút không, chúng ta dùng tay được không? Dùng tay...” Cái thứ kia nếu như —— cái móng y có thể sẽ không sử dụng được nữa.

Chung Trạch Hào trong lòng khẽ cười. Muốn chạy trốn? Nếu trong tình huống này còn để y chạy thoát, hẳn Chung Trạch Hào cũng không cần lăn lộn trên thương trường nữa.

“Trước tiên dùng tay? Có thể.” Nói xong hắn liền cầm lấy phân thân của La Minh Uy.

“Không! Không phải...” Phân thân bị người cầm, còn bị chậm rãi xoa nắn, đầu óc La Minh Uy trong nháy mắt nổ tung, đến lời ngay bên miệng cái gì cũng nói không ra.

“Giúp tôi...” Chung Trạch Hào ghé vào tai y nhẹ nhàng nói, nửa là thỉnh cầu nửa là dụ dỗ.

Cảm giác toàn thân La Minh Uy đều tập trung xuống nửa người dưới, ngoan ngoãn vươn tay nắm của Chung Trạch Hào, bắt đầu sáo lộng.

“Gian tình” tiến hành được một nửa, hiệp một kết thúc.

La Minh Uy nằm trên giường thở dốc, thất thần nhìn trần nhà, trên bụng và tay đều dính đầy dịch thể màu trắng, may may không hề để ý người bên cạnh đã rời khỏi y trong chớp lát.

Bên ngoài mưa đã tạnh, trên lớp kính của cửa sổ dính đầy hơi nước, một mảng sương mù.

Chung Trạch Hào đi vừa quay lại, nhẹ nhàng lật người y lại, để y toàn bộ nằm sấp trên giường, một bàn tay đưa đến phía sau y.

“Ách ——” La Minh Uy còn không kịp phản ứng, cũng cảm giác được một hồi lạnh lạnh. Cái gì tiến tới đó? “Đó là thứ gì?” Y quay đầu lại nhìn, nhưng vì ánh sáng không tốt mà không thấy rõ, chỉ thấy tay Chung Trạch Hào đang vuốt ve qua lại ở phía sau móng y.

“Dầu bôi trơn.” Nhìn “mỹ vị” Trước mắt, hắn thanh âm khàn khàn đáp.

“Ở đâu ra?” Y nhưng không có nhớ nhà mình có loại đồ này.

“Lấy trong bếp nhà anh.” Nói xong, hắn luồn vào một ngón tay.

“Ngô...” La Minh Uy rất nhanh sử dụng lý trí càng ngày càng ít của y nghĩ xem trong bếp của y có cái gì, lúc này lại đột nhiên ngửi thấy một mùi hương olive nhàn nhạt.

“Kháo! Chung Trạch Hào, đó là dầu olive nhập khẩu tôi mới mua! Tôi giết cậu!” Hắn dám đem dầu olive bỏ vào của y —— Trời ơi! Bảo y sau này làm sao nuốt trôi dầu olive a?

“Tôi đền cho anh.” Không thèm để ý chút nào đến tiếng la của y, người phía sau tiếp tục công trình vĩ đại của hắn, thêm vào ngón tay thứ hai.

“Đền cái đầu cậu...”

Chuyển mấy cái, ngón tay thứ ba.

“A! Nhẹ một chút! Tôi ——” La Minh Uy nghĩ muốn xoay người đập mặt Chung Trạch Hào, hấn thể nhưng giữ vai y lại, ngăn không cho y lộn xộn.

“Lần đầu tiên trước dùng tư thế quay lưng, thả lỏng.”

“Cái gì?! Cậu a ——”

Hét thắm một tiếng, La Minh Uy cảm thấy có cái gì đó muốn từ trong cổ họng dùng mãnh phun ra. Thứ gì đó xâm nhập chính mình nóng như một cây sắt nung đỏ thật lớn, đang dùng biên độ không nhỏ mà trước sau bất động, phát ra tiếng dịch thể quấy trộn khiến người ta ngượng ngùng.

“Mẹ nó! Cậu không phải người... Lưu manh! Cầm thú! A...”

Chung Trạch Hào vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, cảm thụ được khoái cảm bị bao vây, giống như muốn hòa tan, quả nhiên, người này so với thoạt nhìn còn mỹ vị hơn.

“Biến thái! Tiểu nhân! Ân... Nhẹ một chút... Con mẹ nó đừng có vừa đến đã nhanh như vậy! Kháo! A —— Ngô...” Ra giường đã bị nắm đến nhăn nhúm.

Chung Trạch Hào nâng thắt lưng người phái trước lên, để hai người kết hợp càng sâu, động tác phần eo cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dùng sức, càng lúc càng sâu ——

“Vương bát dẫn... Cậu biết...hay không biết thương hương tiếc ngọc a... Mấy năm rồi không a —— thao! Tại sao lại...”

Tiếng thở dốc dồn dập cùng tiếng rên rỉ khêu gợi tràn ngập căn phòng, hơi nước trên song cửa kính càng lúc càng đậm, vài giọt bọt nước chậm rãi trượt xuống, hình thành từng vệt nước dài.

Hiệp hai dần bước vào giai đoạn gay gắt, mãi đến rạng sáng hôm sau mới chấm dứt.

Trải qua lần thân mật “trao đổi” này, La Minh Uy cùng Chung Trạch Hào hai người phân biệt rút ra một kết luận ——

La Minh Uy thời điểm làm tình thực rất âm ỉ!

Chung Trạch Hào thời điểm làm tình ngay cả một chữ cũng không nói!

“Tên lưu manh chết tiệt! Đem nước đến đây cho tôi!” La Minh Uy rống lên một tiếng, rống xong liền ho ba tiếng.

Từ trong phòng bếp đi ra, Chung Trạch Hào nhìn người nằm sắp thành hình chữ đại trên giường, cười cười.

“Muốn ăn cái gì không?” Hấn đem nước khoáng đưa cho y, thuận tiện ngồi vào bên giường.

Tôi muốn ăn thịt cậu! La Minh Uy dùng khước mắt hung hăng trừng lên nhìn vẻ mặt tươi cười sáng khoái của hấn, một phen đoạt lấy cốc nước, uống luôn hơn phân nửa.

Vì cái gì cùng nhau “vận động”, nhưng kết quả lại kém nhiều như vậy?

“Uống chậm một chút, muốn nữa không?” Chung Trạch Hào vươn tay lau nước chảy xuống cổ y, ám muội đặt lên miệng liếm một chút, “Anh tối hôm qua kêu lớn tiếng quá.”

“Khụ!” La Minh Uy cả ngụm nước vừa uống thiếu chút nữa phun ra. Cậu ta có cần phải nói rõ ràng như vậy không?

“Thoải mái chứ?” Cách một lớp chăn đơn, hấn nhẹ nhàng mát xa thắt lưng của y.

“Còn có thể.” La Minh Uy thoải mái hít sâu một hơi. Tay hấn lực vừa đủ, tựa hồ thực sự làm dịu không ít cảm giác đau nhức ở phần eo của y.

“Tôi là hỏi tối hôm qua.” Trong thanh âm tràn ngập ý cười còn mang theo nghiến ngấm.

La Minh Uy mừng là tóc mình đủ dài, có thể che khuất lỗ tai đang nóng lên của y.

“Đi chết đi! Tôi muốn ăn cơm, tôi đói bụng!” Y đổi đề tài, phát hiện sau khi có quan hệ, Chung Trạch Hào đối với y dường như rất vâng lời, đây chẳng lẽ chính là cái gọi là sau khi để hấn chiếm tiện nghi sẽ nghe lời sao?

“Để tôi gọi thuộc hạ đem đồ ăn tới, tôi đi nấu một bát súp trước cho anh. Chờ một chút.”

Giúp y đắp chăn, Chung Trạch Hào đi tới phòng bếp. Y một người nằm trên giường, ánh mắt chăm chú nhìn bầu trời quang đãng ngoài cửa sổ.

Làm rồi. Y cũng không ngại cùng đàn ông phát sinh quan hệ, thế nhưng, lại chú ý đến việc cùng Chung Trạch Hào phát sinh quan hệ.

Bởi vì Chung Trạch Hào người như vậy —— rõ ràng không muốn tiếp cận, nhưng khoảng cách vẫn dần tiến lại gần, đây chẳng lẽ là cái gọi là “tình bất tự cấm” sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung, một hồi tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Có lẽ là thuộc hạ của y mang đồ tới đi.

“Này! Đi mở cửa.” Kêu một tiếng, đáp lại y chỉ có tiếng bật bếp.

Mẹ nó! Cậu ta không phá nhà người khác không được, ngay cả phòng bếp cách âm cũng có thể so với kho bạc của ngân hàng. La Minh Uy vừa mắng thầm vừa từ trên giường đứng lên, thuận tay mò lấy chiếc quần đùi mặc vào, đi tới mở cửa.

“Các anh ——” “Lão đại của các anh đang ở trong nhà bếp” Những lời này còn chưa nói xong y liền ngây dại. Là Edward nha!

Người đàn ông tóc đỏ ở phòng bên cũng không nhúc nhích mà nhìn y, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì.

Tình huống hiện tại cùng ngày hôm qua không sai biệt lắm, bất đồng chính là hôm nay người tóc đỏ quần áo mặc đầy đủ, đến phiên y chỉ mặc một cái quần đùi.

La Minh Uy vừa định cúi đầu nhìn trong tay đối phương có cầm kéo hay không, đối phương lại mỉm cười, tóc đỏ răng trắng, đặc biệt chói mắt.

“Suất ca (anh đẹp trai), cậu đêm qua kêu đến tôi cũng có phản ứng.”

La Minh Uy cau mày, liền nhìn người tóc đỏ giơ tay lên, cầm thứ gì đó chỉ vào đầu y.

Nguyên lai —— Edward không cầm kéo, mà là cầm súng a!

[1] Nguyên gốc là: Bảo noãn tư *** dục ()

dè, sau nhiều ngày vờn nhau, cuối cùng hai bọn cũng đè nhau ra rồi =))) máu fan-gon của mình thiệt nà sung sướng mà

6. Chương 6

Nhìn nòng súng tối đen trên đầu mình, La Minh Uy may mắn không hoài nghi vị Edward này chỉ cần di chuyển ngón tay một chút, chính mình sẽ có một cái chết thực trừu tượng.

“Suất ca, không mời tôi vào phòng sao?” Người đàn ông cười meo meo hỏi.

Mời cậu vào trong? Sau đó để cậu mời tôi lên thiên đường sao?

La Minh Uy nhú nhú mày, chậm rãi xoay người đi vào trong phòng. Người đàn ông đi theo sau y, bước chân rất nhẹ, đó là thói quen đặc biệt của sát thủ, khi bước đi che dấu tiếng bước chân, không để người khác phát hiện.

“Cậu muốn làm gì?” Liếc khẩu súng phía sau một cái, y hỏi.

“Ha ha! Anh cùng cậu ta thân thiết như vậy, hẳn sẽ không thể không biết tôi muốn làm gì chứ?” Hắn thả người xuống chiếc ghế bên tường, còn thuận tay sờ soạng mông y một phen.

La Minh Uy lại càng hoảng sợ, thầm nghĩ lát nữa không cần một màn tiền *** hậu sát chứ?

“Hảo hảo ngồi đi, bằng không làm anh bị thương tôi sẽ thực đau lòng nga.” Tên kia phát ra một tiếng cười nhẹ nhàng, ấn vai y xuống, dùng súng di chuyển qua lại trên cằm y.

“Như vậy hiện tại...” Chơi đùa xong rồi, người đàn ông mới đứng thẳng dậy nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó quay về phía cửa bếp còn đóng nói: “Chung tiên sinh có thể ra đây rồi chứ? Sát khí của cậu tôi đứng ở cửa cũng cảm nhận được, nếu không muốn tôi cho một lỗ trên người tiểu tình nhân của cậu, vậy ném súng ra trước.”

La Minh Uy nhìn về phía phòng bếp, trong lòng bất ổn. Chung Trạch Hào cậu nếu thực ném súng ra, chúng ta coi như xong.

Cửa tử từ mở, súng không xuất hiện, Chung Trạch Hào chậm rãi đi ra, lạnh lùng quét mắt nhìn hai người.

“Không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi sợ tôi sẽ yêu cậu mất thôi.” Người đàn ông ngả ngón cười cười, “Súng đâu?”

“Súng ở trong áo khoác, không mang trên người.”

La Minh Uy gần như muốn té xỉu. Thực mẹ nó thành thực!

“Con mẹ nó lúc nào rồi mà cậu còn muốn ra oai như vậy! Người cũng đã tới của cậu còn xem hắn như thằng bán rong a?!” Y rống lên một tiếng, nghĩ muốn đứng lên, lại bị súng đặt trên cằm ngăn lại.

Người đàn ông cười cười nhìn Chung Trạch Hào, “Tốt lắm, có quyết đoán.”

“Cậu là Hồng Hạt?” Chung Trạch Hào mặt không chút thay đổi hỏi, chậm rãi đi về phía trước vài bước.

Người đàn ông một tay chỉ chỉ đầu mình, đắc ý nói: “Rất dễ nhận ra nhỉ.”

Hồng Hạt? Hồng mao đan (quả chôm chôm) còn chính xác hơn! La Minh Uy trong lòng cắn răng mắng. Hiện tại lực chú ý của hồng mao đan đều ở trên người Chung Trạch Hào, nếu mình phản kích biết đâu còn có cơ hội — ngô, sự khó chịu từ eo và mông truyền đến nhắc nhở y, hiện tại không nên vận động kịch liệt. Đáng giận!

“Người cậu muốn giết là tôi, anh ta không liên quan gì hết, thả anh ta đi.” Chung Trạch Hào nhìn Hồng Hạt, ánh mắt đôi lúc đánh giá La Minh Uy đang nhe răng trợn mắt phía sau.

Xem ra cậu ta còn có chút nhân tính! “Đúng vậy! Tôi với cậu ta một chút cũng không quan hệ, cậu thả tôi ra đi! Tôi cũng cho cậu mượn nhà làm hiện trường giết người.” La Minh Uy nhả nhả cười với Hồng Hạt nói.

“Nga?” Hồng Hạt dùng súng nâng cằm y lên, “Hai người ngày hôm qua diễn đồng cung hí cả một buổi tối, thanh âm kia đến tôi nghe xong cũng đứng lên, còn nói không có quan hệ? Suất ca anh cũng tôi cũng không có quan hệ, vậy chúng ta bây giờ không phải cũng có thể đến một lần chứ?”

La Minh Uy nhất thời mặt xám như tro, tức tối nhìn về phía tên đầu sỏ, giống như đang nói: đều nhờ cậu làm chuyện tốt.

Chung Trạch Hào vô tội nhún nhún vai. “Là do anh lớn tiếng quá.”

“Kháo! Hiện tại đều là tại tôi? Cậu không khác gì con trâu động dục tại sao không nói?”

Hồng Hạt nhú mày, hừ lạnh một tiếng, “Câm miệng!”

La Minh Uy ngoan ngoãn mà đem miệng khóa lại, trong lòng đem hai người trước mắt mắng xối xả.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào?” Chung Trạch Hào hỏi Hồng Hạc.

“Yên tâm đừng nóng, chúng ta còn đủ thời gian chơi đùa.” Liếm môi một chút, Hồng Hạc cúi đầu, dùng ánh mắt vô cùng rõ ràng liếc mắt nhìn La Minh Uy.

La Minh Uy nhin không được run lên.

“Lại đây, dùng cái này trói anh ta lại.” Hồng Hạc từ trong túi lấy ra một thứ gì đó ném tới trước mặt Chung Trạch Hào.

La Minh Uy cúi đầu vừa nhìn — đây thường SM dùng để trói!

Này, này là muốn làm gì a? Y không hứng thú với trò đùa này a!

“Cái kia — tôi có thể hỏi một chút vì sao muốn trói tôi không?” Y ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Hồng Hạc nhìn hắn đầy ám muội, “Để chơi a, yên tâm, sẽ không lưu lại sẹo.”

Mạng sắp không còn ai thêm quản có hay không a! Uy! Chung Trạch Hào cậu làm gì? Như thế nào nghe lời như vậy? Uy! Tôi cảnh cáo cậu không được trói tôi! La Minh Uy trong lòng điên cuồng mắng chửi, ánh mắt cũng không buông tha kẻ đang cầm dây thừng đi tới gần mình.

Không đếm xỉa đến ánh mắt muốn giết người của y, Chung Trạch Hào dưới sự “chỉ đạo” bằng súng của Hồng Hạc, dùng dây thừng trói toàn bộ nửa người trên của La Minh Uy vào ghế.

“Mạng sắp không còn, anh nghe lời một chút đi.” Buộc xong hắn nhún nhún vai với La Minh Uy, bộ dạng tôi cũng không có biện pháp.

“Chung, Trạch, Hào!” Y nghiêng răng, “Tôi thành quỷ cũng sẽ không tha cho cậu!”

“Tốt lắm, cậu hiện tại qua bên tường kia đứng, nghe lời, bằng không tôi sẽ sinh khí nga!” Hồng Hạc nhìn Chung Trạch Hào theo yêu cầu của hắn đi đến bên tường, đưa một tay kiểm tra nút buộc, sau khi xác định không tháo được, hài lòng cười rộ lên.

“Không tồi!” Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Chung Trạch Hào, ánh mắt dao động trên người hắn.

“Cậu muốn thế nào? Nếu như là vì tiền, tôi có thể cho cậu gấp đôi.” Chung Trạch Hào cảm thấy Hồng Hạc dường như không có ý định lập tức muốn mạng của hắn, vậy chứng tỏ hắn còn có cơ hội bình tĩnh giải quyết nguy cơ trước mắt.

“Tiền đúng là rất mê người, tôi giết người cũng đích thực là vì tiền, thế nhưng —” Cười cười, tầm mắt của Hồng Hạc trở lại trên người La Minh Uy, nói một câu khiến hai người đều kinh hãi vô cùng.

“Nếu tôi nói, tôi muốn hai người hiện tại làm tình trước mặt tôi, các người thấy đề nghị này thế nào?”

Hai người, một người chau mày, ánh mắt lạnh như băng, một người mặt như mông khỉ, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đi chết đi! Đồ gay biến thái! Làm cái đầu mẹ cậu! Muốn nhìn người khác như vậy, tự mình cầm gậy mà làm!” La Minh Uy tức giận đến mức muốn nhắc chân đạp cho mấy cai, chính là người bị trói ghế trên, chỉ có thể thân hai chân múa loạn trên không.

“Tiểu suất ca tính tình thật không tốt nhỉ, thực là không xứng với khuôn mặt này ——” Hồng Hạc lắc lắc đầu, bắn một phát ngay dưới chân La Minh Uy, súng đã trang bị bộ giảm thanh không hề phát ra một chút âm thanh kinh động đến người dân trong khu nhà.

Cùng lúc hắn nổ súng, tay Chung Trạch Hào đã vươn ra, chỉ kém một ly liền có thể chế trụ cổ hắn, nhưng vẫn là chậm một bước.

“Đừng nhúc nhích!” Hồng Hạc nhíu mắt, súng đã chỉ vào ***g ngực của hắn.

Chung Trạch Hào nhắm hờ hai mắt, chậm rãi thu tay về.

La Minh Uy thoáng sửng sốt, nhìn sàn nhà còn bốc khói dưới chân mình.

Mẹ nó! Thực gia hỏa* a! (ờ, cái chỗ này bạn ko biết nghĩa là j nên cứ để thế á:>)

“Thực sự là đáng tiếc.” Hồng Hạc cầm súng chậm rãi di động trước ngực Chung Trạch Hào, “Vốn muốn xem live show của cậu, chắc chắn sẽ khiến người ta huyết mạch tuôn trào, nhưng cậu thực sự quá nguy hiểm, cho nên đành phải ——” Nói xong, nòng súng ầm xuống gây Chung Trạch Hào.

Chung Trạch Hào nhú mày, cảm thấy một trận đau đớn, vài giây sau bỗng nhiên khí lực toàn thân giống như bị rút hết, cả người chậm chậm ngã xuống đất.

“Uy! Tên gay chết tiệt kia cậu làm cái gì?” Nhìn thấy sắc mặt hắc trắng bệch, La Minh Uy kêu lên, “Cậu vừa làm gì cậu ấy?!”

“Yên tâm, không chết được, cậu ta hiện tại mà chết thì rất vô nghĩa, đây chẳng qua là chỉ là một loại thuốc làm tê liệt hệ thần kinh, khiến cậu ta toàn thân không thể động đậy mà thôi. Bất quá, trái lại khi bị đùng chạm bên ngoài sẽ càng thêm mất cảm giác!” Nói xong chớp chớp mắt, ngồi xổm xuống bắt đầu sờ soạng ngực Chung Trạch Hào.

Chung Trạch Hào tuy rằng không lên tiếng, nhưng sắc mặt càng ngày càng đỏ, mồ hôi cũng dần dần đổ ra, chứng minh lời hắn nói là sự thật.

La Minh Uy nhìn về “đặc biệt phong tình” hắc chưa từng lộ ra, nuốt nước bọt, nghênh mắt về phía Chung Trạch Hào, “thật có lỗi” nói: “Người ta không có hứng thú với tôi, cậu ta là coi trọng cậu a, cái này tôi cũng chẳng giúp được cậu.”

Tiểu hồn dân! Chung Trạch Hào ở trong lòng hung hăng mắng một câu.

Ánh mắt tham lam không ngừng chạy trên người Chung Trạch Hào, Hồng Hạc cởi bỏ áo chemise của hắn.

“Thật là một cơ thể mê người...”

“Tránh xa tôi ra một chút!” Chung Trạch Hào rống lên một tiếng, trong thanh âm như kiềm chế điều gì.

Hồng Hạc cười cười, lại đem thắt lưng của hắn cởi ra, lấy tay luồn vào trong.

Mặc dù không muốn, nhưng dưới tác dụng của thuốc, Chung Trạch Hào vẫn phát ra tiếng thở dốc mỏng manh.

“Biểu hiện thật không tồi.” Nhìn mặt của hắn, Hồng Hạc lộ ra biểu tình say mê, nâng đầu hắn lên, dùng lưỡi chậm rãi liếm qua chiếc cằm với những đường nét khêu gợi kia.

Chung Trạch Hào cười lạnh một tiếng, đứt quãng nói: “Quả nhiên, Hồng Hạc... biến thái hết như những tin đồn kia.”

“Thao!” La Minh Uy ở phía sau mắng một tiếng.

Không đếm xỉa tới lời của bọn họ, Hồng Hạc vừa định hôn lên môi Chung Trạch Hào, lại bị người nọ cố hết sức tránh đi.

“Vậy mà vẫn có thể động? Bất quá tin chắc cậu đến một ngón tay cũng không cử động được sớm thôi.” Nói xong, đầu lưỡi đỏ đỏ liếm liếm ngực Chung Trạch Hào.

Không có cảm giác gì khiến hắn ghê tởm hơn! Nhưng hình như đúng theo lời Hồng Hạc nói, Chung Trạch Hào dùng sức cắn môi dưới nghĩ muốn duy trì tỉnh táo, bất đắc dĩ thuốc kia thực sự quá lợi hại, dây thần kinh khắp người hắn giống như bị đóng băng, tất cả đều không thể khống chế.

“Bộ dạng bất lực này của cậu, thật sự là làm người ta dục vọng dâng trào nha!” Hồng Hạc từ trong túi áo lấy ra một chiếc dao, lưỡi dao tỏa ra màu bạc lạnh lẽo, tổ cáo cho mọi người biết nó sắc bén đến nhường nào. Vươn đầu lưỡi liếm liếm lưỡi dao, hắn chậm rãi để lưỡi dao lướt qua mặt Chung Trạch Hào, cuối cùng khẽ rạch một chút trên ngực, tơ máu nháy mắt trào ra.

“Ân!” Chung Trạch Hào cắn môi, có một loại cảm giác khó chịu còn hơn cả đau đớn.

Nhìn vết thương từ từ ứa máu, Hồng Hạt cúi đầu liếm một chút, lộ ra vẻ mặt si mê, cùng lúc nhắm nháp mùi máu tươi trong miệng, đem lưỡi dao chuyển đến cổ Chung Trạch Hào, “Tôi thích nhất loại biểu tình trước khi chết này ——”

Cảm giác nơi cổ lạnh như băng khiến da đầu Chung Trạch Hào tê dại.

“Để tôi, hảo hảo thưởng thức một chút đi.”

Cảm giác lưỡi dao đã cứa vào trong da, trong nháy mắt ——

“Đừng nhúc nhích!”

Cảm giác sắc nhọn nhắc nhở Hồng Hạt, cổ của hắn bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắt, biến cổ đột ngột xảy ra này khiến hắn và Chung Trạch Hào đều mở to hai mắt không thể tin.

Tình cảnh đầm máu cũng không có xuất hiện, chỉ ít giây phút là như vậy.

La Minh Uy khẽ động vũ khí đặt trên cổ Hồng Hạt, “Không muốn bị cắt đứt động mạch chủ, mau bỏ lưỡi dao xuống.”

Tay cầm lưỡi dao không rời, thứ gì đó nơi cổ thoáng di chuyển về phía trước, Hồng Hạt thấy được, dĩ nhiên là nửa miếng kính!

“Anh làm sao lấy được nó?”

“Đây là bí mật của tôi, không cần nói cậu biết.” La Minh Uy hừ hừ cười hai tiếng, “Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, tôi kỳ thực cũng có chút khuynh hướng SM, máu chảy càng nhiều tôi càng hưng phấn, cậu muốn thử không?” Nhẹ tay khẽ động, ở trên cổ Hồng Hạt rạch nhẹ, hiệu quả không thua gì lưỡi dao.

Hồng Hạt nhú mày, chậm rãi buông dao xuống, từ trên mặt đất đứng lên. “Tôi đã xem thường anh rồi.”

La Minh Uy không để ý tới hắn, nhìn thoáng qua Chung Trạch Hào trên mặt đất, người kia đang nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề.

“Uy, cậu có phải bị dọa chết khiếp rồi không đó?”

Nghe vậy, Chung Trạch Hào bỗng nhiên mở mắt ra, vừa vặn đáp lại ánh mắt của y.

La Minh Uy bĩu môi, “Cậu nợ tôi một cái nhân tình.”

Hắn cười khổ một chút.

Đẩy Hồng Hạt lên ghế, La Minh Uy giống như vừa rời trời hắn lại, sau đó đến bên người Chung Trạch Hào ngồi xổm xuống.

“Chắc chắn! Tư thế này thật không tồi, so với nam chính GV còn tuyệt hơn nha.” Chắc chắn lưỡi, vẻ mặt y hệt sắc lang.

Chung Trạch Hào ngay cả sức lực xem thường cũng không còn, cổ hết sức nói: “Anh... có thể làm chuyện đứng đắn chút được không?”

“Tôi cảm thấy tôi hiện tại rất đứng đắn a!” Hắn nhún nhún vai.

“Anh làm sao làm được?” Hắn vẫn còn rất ngạc nhiên y là như thế nào có thể làm miếng kính trở nên sắc bén như vậy.

“Đó là bí mật của tôi, không thể nói cho cậu.” Lắc đầu, La Minh Uy chỉ đưa tay quơ quơ trước mặt hắn, bỗng nhiên lại âm hiểm cười nói: “Cậu nói xem —— tôi có nên tranh thủ hiện tại chiếm chút tiện nghi không a? Đêm qua bị cậu chiếm tiện nghi, hôm nay hắn là nên bù lại đi? Hơn nữa cậu còn nợ tôi một cái nhân tình.”

Chung Trạch Hào đã không còn biết nên nói cái gì.

“Cậu như này quả thực là khiến người ta rất có ham muốn nha, chắc chắn!” La Minh Uy giả vờ giả vịt sờ soạng cơ thể màu đồng cổ kia. Ân, không tồi không tồi!

Chung Trạch Hào muốn mắng người, lại chợt cảm thấy cả người giống như thiếu dưỡng khí, cảm giác choáng váng mạnh mẽ đánh úp lại, hắn cố gắng trừng mắt nhìn, vô lực nói với La Minh Uy: “Anh —— anh mau gọi điện cho người của tôi tới đây...Mau...”

“Uy! Cậu làm sao vậy?” Nhận thấy được sự bất bình thường của hắn, La Minh Uy lập tức chấm dứt đùa giỡn, vỗ vỗ khuôn mặt có chút tái nhợt của hắn, phát hiện ánh mắt của hắn càng lúc càng mê man.

Này giống như —— muốn hôn mê.

“Chung Trạch Hào! Uy! Có việc gì cũng nói với tôi một tiếng a! Cậu ——” Cổ đột nhiên mát lạnh, La Minh Uy thu tiếng.

“Ha ha, suýt ca, anh hình như cũng xem thường tôi rồi.”

Nhú nhú mảy, y rũ mắt nhìn chiếc dao nhỏ trên cổ mình, ở sau lưng y, Hồng Hạt cười lạnh.

“Anh không biết đuôi con bò cạp cũng có độc sao?”

Hồng Hạt cả cơ thể dán sau lưng y, một tay lấy dao kề cổ y, tay kia dè dặt trước ngực y chậm rãi vuốt ve, tốc độ rất chậm nhưng rất hưng phấn mà nói: “Anh nói xem tôi nên làm gì anh đây? Dem thịt trên người anh từng chút từng chút cắt bỏ? Hay làm cậu ta tỉnh lại nhìn tôi thương anh? Hay là anh thích cả ba người —— ngò!” Bụng đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn khiến y ngừng lại.

La Minh Uy buông tay ra, chậm rãi đứng lên đi về phía trước.

Hồng Hạt chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy thứ đang cắm trên bụng mình, vì không thể tin được mà đồng tử dần phóng đại.

Một miếng kính thật sâu cắm vào bụng hắn, tựa hồ cũng không cắm vào toàn bộ.

La Minh Uy xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn người rất nhanh máu chảy như trút.

“Anh ——” máu từ mảnh kính chậm chậm chảy xuống, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều. Hồng Hạt lùi về phía sau mấy bước, hai tay che vết thương, vẫn không cách nào ngăn máu từ giữa khe hở trào ra, nỗi sợ hãi hiện lên trong mắt hắn, nghĩ muốn rút thứ trên bụng ra, nhưng nửa đường lại ngừng lại. Hắn biết, mảnh kính kia đâm vào chỗ yếu hại của hắn, cho dù có nhỏ hay không nhỏ —— hắn đều sẽ chết!

“Anh —— cứ nhiên...” Hắn giơ tay nhìn đám máu phía trên, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông biểu tình hồ hững trước mặt.

Chỉ nghe thấy La Minh Uy lạnh lùng nói: “Đuôi bò cạp có độc, là cậu không biết mới đúng.”

Cúi đầu nhìn thoáng qua người đang mê man bất tỉnh, y thở dài, lại nhìn thi thể ngã trên mặt đất, hai mắt chưa hề nhắm lại cùng máu tươi khắp sàn, La Minh Uy nhắm mắt lại.

“Thực buồn nôn...”

Bọn Uy nha bọn thiệt nà oai nha bọn thiệt nà giỏi quá nha:”

7. Chương 7

Máu, thứ này, La Minh Uy không thích.

Tuy rằng người bình thường đều sẽ không có loại ham thích máu me, nhưng có lẽ nhiều hay ít cũng có cảm giác này —— nhìn thấy thức chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy xuống trước mặt mình, lại có một loại hưng phấn nho nhỏ không thể ức chế nơi đáy lòng.

La Minh Uy hiện tại rất hưng phấn. Y nhìn cả căn phòng đầy máu, từ một vũng lớn trên mặt đất đến những giọt máu bắn tới ngoài cửa, sắc đỏ tanh nồng khắp nơi tố cáo cho mọi người biết đám máu này có bao nhiêu tươi mới.

Thực hưng phấn, thực sự rất hưng phấn. Y siết chặt nắm tay, cả người run lên nhẹ nhẹ, nhìn ngôi nhà đã hoàn toàn biết thành hiện trường giết người của mình, thật lâu sau, mới từ kẽ răng gào lên một câu ——

“Cái nơi ma quỷ này, con mẹ nó sau này nói tôi làm sao sống ở đây a?”

Nhưng đây tất cả đều là do y tự gây nghiệp chướng, không thể cứu vãn!

Sau khi giải quyết xong tên sát thủ biến thái, y cầm lấy di động của Chung Trạch Hào tùy tiện ấn một dãy số, lúc cầm máy cũng chỉ nói một câu, “Lão đại nhà các người sắp ngỏm rồi.”

Ngắt điện thoại, xoay người nhìn người nằm trên mặt đất, y cắn răng mắng, “Cậu khiến lão tử biến thành tội phạm giết người rồi!”

Không đến mười phút, tiếng đập cửa liên vang lên, cửa vừa mở ra, y thoáng sửng sốt. Đứng trước cửa là một đám áo đen, cầm đầu là một người đàn ông bộ dạng rất đẹp, y đã gặp qua. Đêm hôm đó khi y lần đầu tiên gặp gỡ Chung Trạch Hào, cùng hắn đánh bài, người này ngồi ngay bên cạnh Chung Trạch Hào, cũng là người hăng hái nhất.

Người đàn ông nhìn thấy y, nhe răng cười, thực yêu mị nói: “Hey! Suất ca!”

La Minh Uy liếc mắt khinh khỉnh. Y hiện tại đối với cái từ “suất ca” này đặc biệt miễn cảm.

Đi vào trong phòng, người đàn ông tự giới thiệu. “Xin chào, tôi là bạn của Trạch Hào, họ Vân, Vân Dã, ý trong câu nhàn vân dã hạc, ha ha! A! Ở trong này à, chắc chắn, thăm a!” Hắn đi đến bên cạnh Chung Trạch Hào còn nằm trên mặt đất.

Trên người Chung Trạch Hào chỉ khoác một chiếc áo gió, áo chemise và quần đều bị xé rách, thứ duy nhất toàn vẹn trên người chính là chiếc quần đùi Hawaii của La Minh Uy.

“Chắc không bị phi lễ chứ? Tôi kiểm tra một chút, ân —— hình như không có việc gì. Chắc!” Vân Dã đầu tiên là vẻ mặt hưng phấn sau đó lại biến thành thất vọng, không ngừng đùa bỡn bạn mình.

La Minh Uy nghĩ, này là “nhàn vân dã kê” mới đúng.

“Được rồi!” Vân Dã cuối cùng cũng đứng lên, nháy mắt với thuộc hạ, “Đưa lão đại trở về, đừng để người khác nhìn thấy.”

Mấy người cao lớn lập tức như nâng vua đưa người ra ngoài, La Minh Uy lẳng lặng nhìn bọn họ, cái gì cũng không nói.

Sau khi nhìn theo Chung Trạch Hào rời đi, Vân Dã quay đầu liếc nhìn thi thể phía sau La Minh Uy, khẽ cười cười, đem tầm mắt chuyển qua người La Minh Uy.

“Nhìn bộ dạng nhả nhận của anh, không nghĩ tới...”

“Hổng rồi.”

“Ân?” Vân Dã thoáng ngần ra.

La Minh Uy chỉ chỉ hai mắt của mình, “Mắt kính của tôi hổng rồi, vì cứu lão đại các người mà hổng rồi.”

Ách —— Vân Dã trên mặt hiện lên hắc tuyến, có chút xấu hổ móc ví ra, “ Bao nhiêu tiền?”

“Ba nghìn tệ.”

Lấy ra ba nghìn tệ, đưa qua.

La Minh Uy vươn tay tiếp nhận, đếm hai lần, giơ lên trước mặt nhìn, cuối cùng nhét tiền vào túi áo.

Vân Dã lần thứ hai hắc tuyến.

“Khụ!” Hấn hắng giọng một cái, muốn đem đề tài đi vào đúng quỹ đạo. “Thân thủ của anh không tồi, cũng không có cảm giác sợ hãi sau khi giết người, nếu không ngại, có thể nói cho tôi biết trước đây anh làm gì không?”

La Minh Uy mặt không chút thay đổi gãi gãi tóc, “Tôi cũng không có thân thủ gì, chính là chơi CS hơi nhiều, hấn ta muốn giết tôi, tôi phải tự bảo vệ mình, không phải hấn ta chết thì tôi chết. Sợ dĩ giết người không sợ hãi, bởi vì tôi biết các cậu sẽ đem thi thể này xử lý ổn thỏa, về phần trước đây tôi làm nghề gì — đây là việc riêng của tôi, không thể nói cho cậu biết.”

Vân Dã đối đáp án này không quá thảo mãn, nhưng hấn biết có hỏi nữa y cũng sẽ không nói ra, bèn cười cười nói: “Bất luận làm gì, là anh đã cứu lão đại chúng tôi, tôi thay mặt mọi người cảm ơn anh.” Nói xong, liền cúi đầu một cái chín mươi độ.

“Không khách khí, cậu cũng đưa tôi ba nghìn tệ rồi.”

Vân Dã rõ ràng rất thích tác phong của y, sau khi tỏ ý cảm ơn xong, hấn lại xoa cằm cao thấp đánh giá La Minh Uy, hỏi: “Thế nào? Có muốn gia nhập với chúng tôi không? Điều kiện rất tốt nga, cho anh một chức vị quan trọng.”

La Minh Uy lắc đầu, “Tôi đối với việc giết người mỗi ngày không có hứng thú.”

“Thức sự không cần nhắc một chút? Tôi cảm thấy chúng ta rất hợp nhau nha! Anh có điều kiện gì cứ việc nói.”

“Nhanh đem thi thể bên kia đi đi, nếu bị hàng xóm nhìn thấy tôi sẽ phải đi tù.”

“Sau khi đưa đi anh sẽ gia nhập chứ?”

“Sau khi đưa đi, cậu cũng có thể đi luôn.”

“Ách —”

Vài người lại tiến vào đem thi thể của Hồng Hạt đặt vào một túi to khiêng đi, trước khi ra cửa, Vân Dã một lần nữa quay đầu nhìn La Minh Uy, trong ánh mắt tràn ngập khát cầu.

“Anh thức sự không cần nhắc một chút?”

La Minh Uy trầm mặc, thức sự nghiêm túc suy nghĩ vài giây.

“Chung Trạch Hào mặc quần của tôi đi rồi, tôi mất năm mươi tệ mua nó.”

Vân Dã thở dài, móc ví ra, lấy một trăm đưa cho y.

“Tôi không có tiền lẻ, có thể thối tôi năm mươi không?”

“Phanh” một tiếng, cánh cửa đóng lại.

Kế tiếp, La Minh Uy mất cả buổi chiều, từ siêu thị mua đủ các loại đồ dùng vệ sinh, thuốc tẩy, bột giặt, Mr. Muscle (giống như Duck của mình ấy), chất khử mùi, quỳ trên mặt đất mồ hôi như tắm lau sàn nhà.

Chết tiệt! Sớm biết thế này đã kêu cái tên yêu mị kia cho người dọn sạch rồi hẵng đi!

Quỳ cả buổi, thắt lưng y trước đó không lâu vừa trải qua “vận động” kịch liệt thiếu chút nữa đứt rồi.

Đến lúc xử lý xong hết thảy, cũng xấp xỉ hơn tám giờ tối, trình hình chữ đại nằm trên giường, đầu óc y trống rỗng.

Bốn phía đều có mùi máu, vô luận có lau như thế nào, thứ mùi này vẫn tồn tại, có lẽ đây cũng chỉ là ảo giác của tinh thần.

Hấn gơ một tay lên, nhìn trong bóng đêm, bỗng nhiên cảm thấy bên trên đỉnh đầu đầy máu tươi, theo lòng bàn tay chậm rãi chảy xuống —

Dường như sẽ lại là một đêm khó ngủ, giống như cái đêm biết mình sẽ chết đó.

Cười khê một tiếng, y từ trên giường đứng dậy.

Xem ra đêm nay, thứ y cần không phải một giấc ngủ, mà là ma túy.

Y không thường xuyên đến bar, ngoại trừ mấy ngày “phóng túng cuối cùng” kia ra, bình thường y chẳng bao giờ vào bar. Sau khi y làm việc ở quán cà phê bận bịu đến ngủ cũng không đủ, đừng nói gì đến sống về đêm.

Uống đến ly thứ hai, La Minh Uy buông cốc, lớp thủy tinh trong suốt dưới ánh đèn mờ phản chiếu một ánh sáng nhàn nhạt, y chớp chớp mắt, không biết có phải mình say rồi không.

“Vị khách này chỉ có một người?” Bartender trẻ tuổi đứng trong quầy rượu chú ý vị khách này đã lâu.

Không ngẩng đầu, La Minh Uy hai tay đan chéo, chống cằm cười cười, nói. “Thêm một ly.”

Bartender cũng không để ý, trái lại cảm thấy rất vui vẻ, cảm giác về người đàn ông này, giống hệt như trong tưởng tượng của hắn!

Chỉ chốc lát sau, bartender đã đem một ly rượu đặt trước mặt La Minh Uy.

“Mời dùng.”

La Minh Uy nâng mắt, nhíu nhíu mày, “Đây không phải rượu tôi gọi.”

Bartender giải thích, “Đây là của vị khách kia mời.” Nói xong, chỉ tay về phía một người ngồi đó không xa.

Nhìn theo hướng bartender chỉ, một người đàn ông mặc âu phục màu đen đang ngồi ở một đầu khác của quầy rượu, bị ánh đèn che mất, nên không thể nhìn rõ mặt.

Dời tầm mắt, La Minh Uy nhìn nhìn ly rượu trước mặt.

Scorpion.

Khẽ cười cười, y cầm lấy ly rượu uống liền một hơi.

“Sớm đã nhìn thấy tôi, sao còn không qua đây?” Y cũng không ngẩng đầu lên hỏi người đàn ông đang đi tới cạnh mình.

Người kia nhếch lên khóe môi, “Cho cậu chút gợi ý, xem cậu có còn nhớ tôi không.”

“Cậu gợi ý cũng quá rõ ràng đi?” Y quơ quơ rượu trong tay.

Không nói, người đàn ông ngồi vào bên cạnh y.

“Tại sao tới tìm tôi?”

“Nhớ cậu.” Gần như là một câu trả lời buột miệng nói ra.

“Bớt làm cái điệu bộ này với tôi đi, tôi cũng không muốn để cậu nhớ tôi, để tôi trải qua mấy ngày bình yên đi.” La Minh Uy giống như đuổi ruồi hươu hươu tay.

Người kia trầm mặc, ngón tay một chút một chút gõ xuống mặt bàn, dùng ánh mắt không chút che dấu nhìn y.

“Đừng nhìn tôi như vậy.” La Minh Uy cười cười, quay đầu, “Nhiều năm như vậy, cậu vẫn cứ như vậy nhìn tôi, không chán sao?”

Tầm mắt người đàn ông dời xuống phía dưới một giây, sau đó lần thứ hai nhìn y, khẽ nói một câu, “Thói quen rồi.”

Câu trả lời của hắn khiến La Minh Uy cúi đầu không nói, thật lâu sau, lại ngẩng đầu hỏi: “Cậu sống ra sao?”

Dường như khó xử mà mấp máy miệng, người kia nói: “Vẫn như cũ.”

Hắn bộ dạng như vậy, là điều La Minh Uy không cách nào đối mặt nhất, mà y sợ nhất cũng chính là câu nói “vẫn như cũ” này của hắn.

Đặt ly rượu xuống, y cảm thấy mọi lời muốn nói đều bị thứ gì đó bao phủ, cuối cùng y đứng lên, từ trong túi lấy ra hai tờ tiền đặt lên bàn, sau khi nói một câu “Tôi trả tiền hộ cậu” xoay người bước đi, song cánh tay lại đột nhiên bị nắm lại.

Quay đầu, hắn không hề nhìn y, cúi đầu chờ đợi.

“Tôi thực sự nhớ cậu.”

Không phản ứng, cuối cùng, La Minh Uy chỉ khẽ nhếch miệng, rút tay về.

“Vậy sao?”

Y biết nụ cười của mình thực chua xót, chính là, không chế không được.

La Minh Uy biến mất trong bóng đêm. Người đàn ông ngồi tại chỗ cũng không đuổi theo, vẫn giống như trước kia, có lẽ, đây có thể cũng là kết quả cuối cùng.

Ngồi im trong chốc lát, đột nhiên có người từ phía sau khẽ vỗ lên vai hắn, người đàn ông cả kinh, quay đầu vừa nhìn.

Đối phương mỉm cười với hắn, quay đầu nhìn về phía La Minh Uy rời đi, “Người kia là bạn cậu sao?”

Gặp lại nhau, sự xuất hiện của người kia khiến La Minh Uy bỗng có một loại cảm giác phiền muộn.

Có đôi khi, y lại cảm thấy chính mình thực tàn nhẫn, bởi vì y không chỉ một lần rút tay hắn ra. Đã từng cái gì cũng không có, một giây tình cờ đối diện, bỗng nhiên trở thành cây trụ duy nhất trong cuộc sống của hắn.

Thẳng đến hiện tại, y vẫn như cũ không xác định được tình cảm của mình đối với người kia là cái gì, thân tình, hữu tình hay là ái tình? Có lẽ là nói, căn bản chẳng qua chỉ là ảo giác, bởi vì bọn họ đã chết lặng từ lâu?

Hắn từng nói với y: hai người ở bên nhau, dù sao cũng tốt hơn một người.

Hắn từng nói với y: Trong thế giới của tôi dường như chỉ còn lại mình cậu...

Hiện tại y bỏ đi, một người, hắn ở lại, có phải hay không đã không còn gì cả?

Một ngày nào đó, cậu sẽ chết trước mặt tôi!

Bỗng nhiên bừng tỉnh, La Minh Uy trừng mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết, trong nháy mắt ngay cả tinh thần đều trống rỗng. Sau vài giây, cảm giác hít thở không thông mới chậm rãi tan đi, ngực một lần nữa bắt đầu phập phồng, cảm giác giống như được sống lại một lần nữa, trong căn phòng ngoại trừ hô hấp của mình cùng tiếng tim đập, cái gì cũng không có nghe thấy.

Vài ngày sau, y trở lại quán cà phê làm việc, vừa vào cửa quán, tất cả mọi người đã niềm nở chào hỏi y, Hà Sâm cả người sớm đã dính chặt lấy hắn. Chẳng biết tại sao lại được hoan nghênh nhiệt liệt như vậy. Khiến La Minh Uy chung quy cảm thấy trong ánh mắt của bọn họ có một loại ám thị kỳ quái.

Ngay khi trong lòng y tràn đầy nghi hoặc, đáp án đã tự động xuất hiện.

Y nhìn chằm chằm cô gái đột nhiên xuất hiện trước mắt, trên người còn mặc đồng phục phục vụ này, da đầu nhất thời tê dại. Đây không phải cô gái nhất định đòi gả cho y, em họ của Chung Trạch Hào sao? Vị tiểu thư kia lộ ra nụ cười như hoa, ngượng ngùng mang theo chút sợ hãi nhìn y.

“Sao cô lại ở đây?”

“Để có thể nhìn thấy anh, em tới đây làm thêm.”

“Làm thế? Người nhà cô có biết không?” Y chủ yếu là muốn biết Chung Trạch Hào có biết không?

“Ý anh là anh hỏ của em hả? Anh ấy đã nói với em không được quán lấy anh nữa.”

La Minh Uy thở phào nhẹ nhõm. Họ Chung, coi như cậu cũng có chút lương tâm!

“Anh ấy nói anh là một tay ăn chơi, cả ngày chỉ biết ăn nhậu chơi bời giả bộ thâm trầm, trong bụng không có mấy kiến thức, tương lai nhất định không thể thành công, đến chính mình còn không nuôi được, em đi theo anh khẳng định sẽ chịu khổ...”

Chung Trạch Hào chết tiệt!

“Nhưng em tin tưởng cảm giác của mình, bất luận tương lai anh có thể nào, em đều sẽ ở bên anh, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó.”

La Minh Uy chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Nếu như cô nàng này biết anh họ thân mến của mình cũng đã lên giường với y, không biết có thể cho y một cái bạt tai, sau đó trở về cho Chung Trạch Hào thêm một cái tát hay không?

Nhưng y không biết nên nói với cô chân tướng chuyện này như thế nào, bởi vì chân tướng thường thường rất tàn khốc.

Sau khi hết giờ làm, trên đường về nhà, y vẫn là nghĩ chuyện này nên nói thế nào với Chung Trạch Hào, nhưng cùng lúc lại cảm thấy mình thực sự không cần phải nói, bởi vì từ đầu tới đuôi y đều là người vô tội a!

Lúc tới dưới lầu nhà mình, nghe thấy tiếng khoan điện vận hành, không biết là nhà ai đang sửa, lúc y lên lầu, tiếng khoan điện cũng ngừng lại.

Tới cửa nhà, lấy chìa khoá mở cửa, vừa đẩy cửa ra bước được một bước vào trong, hơn mười người đàn ông vạm vỡ đứng trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn y, bụi đất và mùi sơ khấp phòng truyền đến ——

“Xin lỗi! Tôi vào nhầm phòng!” La Minh Uy áy náy cười cười, đóng cửa lại lui ra ngoài, nhưng đứng ở cửa trừng mắt nhìn, nhìn một chút chìa khoá trong tay, lại quay đầu nhìn một chút số nhà, không sai nha!

“Phanh” một cước cửa bị đá văng, thấy căn nhà đã hoàn toàn biến thành công trường, y há hốc miệng kinh ngạc.

Tường đổ rồi! Sàn nhà bị cạy lên rồi! Đồ dùng trong nhà mất rồi! Rèm cửa cũng bị xé nát luôn rồi! Càng đáng sợ chính là, bức tường giữ nhà mình và nhà bên cạnh cũng không còn! Vốn một phòng ngủ một phòng khách bây giờ còn lớn gấp đôi, y chưa bao giờ biết phòng nàh bên cạnh lại lớn như vậy!

“Các người là ai? Kháo! Các người đang làm cái gì? Mắc mớ gì lại phá phòng của tôi? Dám đến đây phá nhà lão tử, không muốn sống nữa hả? Nói! Tên chết giấm nào sai các người làm hả?” Y vọt vào vớ lấy cổ áo một người mà ra sức lắc, tuy rằng người nọ động cũng chưa có động một chút.

“La tiên sinh, cậu có thể bình tĩnh một chút không?”

“Bình tĩnh? Anh bảo tôi như thế nào bình tĩnh?! Nhà đều bị phá rồi còn muốn bình tĩnh? Lão ——” La Minh Uy vừa định nói “Lão tử tôi giết các người”, nhưng vừa quay đầu lại nhìn đám người trong phòng, người nào người nấy đều coa hơn y, cơ bắp toàn thân càng không cần phải nói, hơn nữa trên tay đều cầm vũ khí, không phải búa cũng là đại chùy...

Ách —— “Các người rốt cuộc là ai?” Y rất thức thời buông áo người nọ ra.

“Chung tiên sinh bảo chúng tôi đến đây giúp anh sửa nhà.” Người đàn ông bị mình kéo áo nói.

Chung tiên sinh? “Chung Trạch Hào?”

Người đàn ông gật đầu.

“Cậu ta dựa vào cái gì?!”

“Cậu ấy nói nơi này có khí tức không tốt, cho nên muốn chúng tôi sửa lại căn nhà này, phí tổn Chung tiên sinh thanh toán toàn bộ, chúng tôi sẽ dựa theo tiêu chuẩn của khách sạn năm sao thiết kế, hay là cậu có yêu cầu riêng? Cậu thích phong cách Bắc Âu hay kiểu Nhật? Phòng khách trải thảm kiểu nào?”

Con mẹ nó ông đây chỉ thích một căn phòng theo phong cách bình dân! La Minh Uy cắn răng, chỉ vào bức tường đã biến mất mở ra một không gian rộng lớn —— “Kia là sao?”

“Căn phòng này quá nhỏ, rất khó để thay đổi, cho nên Chung tiên sinh đã mua lại căn nhà bên cạnh, hai gian thành một còn có thể.”

Dậm chân nện ngực a! Nhà bên cạnh tên biến thái lông đỏ từng ở qua a! Căn phòng này của mình vốn dĩ phải khí tức không tốt, hiện tại còn thông với nhà bên cạnh, muốn cho y hoàn toàn ngập trong mùi biến thái có phải không?

“Chung Trạch Hào hiện tại ở đâu?” La Minh Uy nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hỏi được địa chỉ, y một đường chạy như bay tới, định bụng hôm nay phải hảo hảo tính toán với Chung Trạch Hào. Thật vất vả mới đến được biệt thự của Chung Trạch Hào, mệt đến hộc hơi, vừa định gõ cửa, cửa chính liền mở ra. Một đạo ánh sáng đánh úp lại, y lấy tay che mắt, khẽ nhú mày quan sát, thấy từ bên trong vài người đi ra.

Một người trong đó, La Minh Uy cảm thấy y đã gặp ở nơi nào, mà người nọ thấy y hiển nhiên cũng thấy rất quen mắt, bỏ điếu thuốc trên miệng xuống đi tới trước mặt hắn, đánh giá một chút.

“La Minh Uy?” Đối phương hỏi một câu, nhưng hiển nhiên đã biết được đáp án.

La Minh Uy gật đầu, y nhớ ra, giống như cái tên yêu mị Vân Dã, người đàn ông trung niên trước mắt chính là người ngồi bên cạnh Chung Trạch Hào.

“Anh Hạo, có chuyện gì sao?” Một người đi tới hỏi.

“Không có việc gì, các cậu đi lấy xe đi.” Khoát tay với thuộc hạ, Lý Hạo quay đầu nhìn La Minh Uy nói: “Xin chào, tôi là Lý Hạo.”

Gật đầu một cái, La Minh Uy hỏi: “Chung Trạch Hào có ở trong không?”

Lý Hạo thoáng sửng sốt, sau đó nói: “Có.”

“Tôi có thể vào tìm cậu ta không?” Y rất trực tiếp hỏi.

Lý Hạo cười hai tiếng, “Không ngờ mới có vài ngày, quan hệ của cậu với cậu ta đã phát triển đến mức này.”

Lời của hắn khiến trong lòng La Minh Uy sinh ra nghi hoặc, lại nhìn biểu tình của Lý Hạo, cũng không có gì đặc biệt.

“Mời vào.” Đối phương dùng tay ra hiệu, nghiêng người tránh đường.

“Cảm ơn.”

Vừa đi được vài bước, y lại nghe Lý Hạo hỏi: “Nghe nói là cậu giết Hồng Hạc?”

La Minh Uy quay đầu, Lý Hạo cũng đang nhìn y.

“Rất lợi hại.” Lý Hạo nói.

La Minh Uy nghe không ra hắn là đang thật tình khen ngợi y.

“May mắn thôi.” Thời điểm xoay người rời đi, y không biết Lý Hạo nhìn theo bóng lưng mình, biểu tình trên mặt như có điều suy nghĩ.

Người hầu trong nhà Chung Trạch Hào thấy La Minh Uy rất cung kính, nói tiên sinh đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nếu La tiên sinh đến có thể trực tiếp đi lên tìm hắn. Xem ra Chung Trạch Hào sớm biết y sẽ đến.

La Minh Uy theo chỉ dẫn của người hầu đi đến phòng của Chung Trạch Hào. Dọc theo đường đi y phát hiện hắn đặc biệt thích dùng tranh để trang trí cho căn nhà, hành lang và trên tường đều có tranh sơn dầu. Y dù không hiểu về nghệ thuật lắm, nhưng những bức tranh này không cần nhìn kỹ cũng biết nhất định là tinh phẩm vô giá.

Cái đồ bại gia!

Tới trước cửa phòng, do tức giận y cũng không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong không khí phảng phất mùi máu tanh, y lập tức có thể nghĩ thấy.

Chung Trạch Hào đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, nghe tiếng cửa mở, hắn ngẩng đầu, cùng y bốn mắt nhìn nhau.

La Minh Uy nhìn y trong bộ đồ ngủ bán mở, trên ngực quần băng vải.

“Cậu ——” y có một loại dự cảm không ổn.

“Chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.” Chung Trạch Hào lơ đãng nói. “Lại đây ngồi đi.”

Nhìn hắn một cái, y đi đến trước sofa, hai tay khoanh trước ngực nhìn hắn.

“Anh đang lo cho tôi?” Hắn đùa cợt hỏi.

La Minh Uy nhú nhú mày, muốn nói cái gì cuối cùng lại thôi.

“Làm sao vậy?” Thấy biểu tình muốn nói lại thôi của y, Chung Trạch Hào chủ động hỏi.

“Nhà của tôi là sao?”

“Nga! Cái kia a, ” hắn cười cười, “giúp anh sửa sang lại một chút, tránh sau này tôi giống như lại đang ở trong nhà khách.”

“Shit! Ai cho cậu đụng vào nhà của tôi?” La Minh Uy mắng một câu, nghĩ muốn bóp cổ hắn, nhưng sau khi thấy vết thương của hắn, liền chẳng biết tại sao mà nhịn xuống.

“Tôi là hảo tâm, căn nhà kia vừa nhỏ...” còn tôi tàn.

“Không cần cậu hảo tâm! Tôi ở nhà thối nào là chuyện của tôi, cậu sau này ít đến là được. Đồ sao chổi! Đụng tới cậu đúng là không có việc gì tốt cả.”

“Anh tức giận?”

“Đổi lại là cậu sẽ không tức giận sao?” Biểu tình của La Minh Uy thực dữ tợn.

“Tôi sẽ hảo hảo bồi thường anh.”

“Đã nói không cần cậu hảo tâm!” Muốn đá vào bụng hắn một cái, sau khi thấy vết thương của hắn lại nhịn xuống... Kháo! Tên này bị thương giống như có kim cương hộ thể, mình cũng không dám đụng vào hắn.

“Tôi nói thật.” Thanh âm của Chung Trạch Hào bỗng nhiên trở nên nhu hòa, trong ánh mắt có một loại nào đó mà La Minh Uy chưa từng thấy trước đây, hắn vươn một tay bắt lấy góc áo của y, “Đến bên cạnh tôi đi! Anh làm cho tôi nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ không bạc đãi anh.”

La Minh Uy nhú mày, “Cậu nói cái gì? Cái gì tôi vì cậu là nhiều chuyện như vậy?”

“Anh đã cứu tôi, còn vì tôi mà giết người...”

La Minh Uy lập tức bật cười, trong mắt có một loại cảm xúc khó tả, y vẽ mặt bất khả tư nghị nhìn hắn, “Chung Trạch Hào, cậu cũng quá coi trọng chính mình đi? Tôi giết người vì cậu? Cậu dựa vào cái gì để tôi giết người vì cậu?”

Chung Trạch Hào chấn động, sắc mặt dần trầm xuống, chậm rãi buông góc áo của y ra.

“Tôi giết người và vì hắn ta muốn giết tôi, hắn ta cầm dao đặt trên cổ tôi, nói muốn đem từng miếng thịt trên người tôi cắt bỏ, tôi không giết hắn ta chẳng lẽ chờ hắn đến cắt

sao? Giết người vì cậu? Chung Trạch Hào, cậu dẫn sát thủ đến tận nhà tôi, chẳng lẽ tôi còn phải vì cậu mà làm sát thủ? Cậu xem tôi là cái gì?”

La Minh Uy nói xong, nhẹ nhàng lui lại mấy bước về phía sau, cùng người trước mắt bảo trì khoảng cách.

Chung Trạch Hào mặt không chút thay đổi nhìn y, ánh mắt lại tương đối phức tạp.

“...Anh nói thật chứ?”

“Cậu cho rằng tôi đặc biệt chạy tới chỗ này để đùa giỡn?” La Minh Uy cười châm chọc, “Không biết là cậu đánh giá cao tôi hay là đánh giá mình quá cao đi, cậu một người như vậy sao có thể nói những lời đó với

tôi? Chẳng lẽ cậu còn không hiểu rõ tôi, tôi giỏi nhất chính là giả bộ, không phải chính cậu cũng từng bị tôi lừa rồi?”

“Anh không phải vì tôi dẫn sát thủ đến nhà mình mà tức giận?”

La Minh Uy trực tiếp dời tầm mắt.

“Câu hỏi của cậu thực thừa thãi.”

Chung Trạch Hào không nói gì, tay đặt trên sô pha siết chặt, sau đó lại chậm rãi buông ra. Có trời mới biết hần mất bao nhiêu sức lực, mới nhịn xuống xúc động không xông lên phía trước bóp người.

Thấy hần không nói lời nào, La Minh Uy biết mục đích của chính mình đã đạt được, liền xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Chung Trạch Hào gọi y lại, trong thanh âm tràn đầy chua xót. “Bất luận nói như thế nào anh cũng đã cứu tôi, Chung Trạch Hào tôi sẽ không nợ anh nhân tình, muốn bao nhiêu anh nói đi.”

Cũng không quay đầu lại, y nhắm mắt cười cười.

“Không cần, thuộc hạ của cậu đã đưa tôi ba nghìn tệ.”

Thật lâu sau khi y rời đi, Chung Trạch Hào vẫn tiếp tục nhìn cánh cửa đóng kín kia, khẽ nhủ mày, một tay sờ lên băng vải trên ngực.

Hồ hững nhìn máu tươi trên đầu ngón tay, hần nhắm mắt lại.

Nếu anh muốn mấy ngàn vạn, tôi thực sự có thể cùng anh rõ ràng vứt bỏ quan hệ ——

Không biết đã mấy giờ, đường phố vốn nên náo nhiệt lúc này người đã trở nên rất thưa thớt. La Minh Uy chậm rãi đi trên đường cái, điều thuốc trong miệng vẫn không hề động qua, y hiện tại ngay cả hút một hơi cũng cảm thấy rất phí sức.

Thực sự là, cảm giác rất chán ghét!

Mặt nhăn cau mày, tàn thuốc thật dài cuối cùng cũng rơi xuống, dính vào quần áo.

Về đến nhà đã là nửa đêm. Y là đi bộ về, y không bắt taxi, bởi vì chán ghét cái máy tính tiền của taxi. Ngồi trong xe nhìn vật kia, không biết lúc nào nó sẽ nhảy số, đợi đến khi kết thúc, cũng là khảo nghiệm khả năng chịu đựng trong lòng mình.

Y không phải tiếc tiền, mà là cái loại cảm giác này rất giống với y, giống như cứ nhảy cứ nhảy, không biết đến lúc nào, bản thân sẽ thoảng cái biến mất không còn nhìn thấy nữa...

Nhìn căn phòng trống trải, y không có cảm giác nhiều lắm.

Công nhân tu sửa đã đi rồi, coi như cũng đã xong, giúp y quét dọn lại một lần, nền nhà cũng trải lại, tường cũng quét vôi tốt lắm, cho dù y rất ghét màu xanh, còn đặt thêm một chiếc sô pha.

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi, ai cũng không nợ ai. Nhà biến thành như vậy cũng không thể thay đổi trở lại. Nhưng chúng ta có thể, chúng ta —— so với căn phòng này đơn giản hơn nhiều.

Ngủ một giấc, ngày mai hết thấy bắt đầu một lần nữa, chính là lần này, tôi không thể giúp cậu thêm điều gì, có lần đầu tiên, lần thứ hai, thế nhưng —— không thể có lần thứ ba.

Nằm trên giường, y cũng không nhúc nhích, đầu mũi đều là mùi sơn mới, thực xa lạ, giống như căn phòng trở nên lớn hơn, trái tim giống như cũng là một khoảng không.

Bọn Uy lại lên cơn chảnh kìa Ngược nhóe, ngược nhóe lần này ứ phải ngược thụ, là ngược công rành rành kìa =))))))))

8. Chương 8

Thời tiết hôm nay có phần lạnh hơn mấy ngày trước, người đi trên đường tựa hồ cũng cảm thấy được điều này, quần áo ngoài mặc cũng nhiều hơn, mấy cậu bé học sinh tiểu học sáng sớm đến trường đều đã thay đồng phục mùa đông, thật dày, cơ thể nhỏ nhỏ cũng trở nên tròn xoe.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, La Minh Uy thoáng liếc qua cô bé vừa đi qua mình, chiếc váy ngắn chỉ miễn cưỡng che đi phần hông, hai chân thon dài lộ ra bên ngoài lại không hề biết lạnh. Chẳng lẽ nữ giới có thể chịu lạnh tốt hơn nam giới sao?

Đẩy cửa quán cà phê, một tiếng chuông lanh lảnh truyền đến, La Minh Uy thể nhưng lại cảm thấy rất thân quen. Đương nhiên, bầu không khí ấm áp trong quán cũng làm y càng cảm thấy thân thiết.

“Anh tới rồi –” Một giọng con gái nũng nịu truyền đến tiếp theo, cả người y lập tức run lên.

Đã quen với nhiều thứ, chính là thanh âm này vẫn chẳng thể quen. Em họ của Chung Trạch Hào, họ Chung tên Tình Ny.

“Chung tình người”* luôn lấy việc “khiến La Minh Uy yêu mình sau đó cầu hôn mình” làm mục tiêu phấn đấu, mỗi ngày đều đến sớm hơn y, sau đó đứng ở cửa chờ y tới, giống như người vợ mới cưới đón chồng vừa tan ca về nhà.

[chữ Ny () và chữ Nhĩ (– bạn, người...) đồng âm, ở đây là 1 cách chơi chữ]

La Minh Uy mặt không chút thay đổi gật đầu, cũng không quay đầu lại đi thẳng vào phòng nghỉ của nhân viên không để ý tới cô gái xinh đẹp vẻ mặt đầy mất mát phía sau.

Những người khác đều là thấy cũng coi như không thấy, còn đánh cuộc Chung Tình Ny cuối cùng có thể thuyết phục được La Minh Uy hay không, một ăn ba, tỷ lệ cược cực lớn, mà nhà cái chính là Hà Sâm.

Trong quán không quá vội, hôm nay không phải cuối tuần, học sinh vẫn còn đi học.

La Minh Uy lẳng lặng đứng bên cửa sổ, mặt trời buổi sáng cũng không quá nóng, phơi nắng lâu cũng sẽ không gây hại. Ánh sáng vàng nhạt chiếu lên người y, giống như gắn lên một lớp bột vàng, tia sáng phản xạ trên mắt kính, khiến người nhìn y đều có phần không thể nắm rõ, nhưng cũng luyến tiếc tầm mắt không rời khỏi mỹ cảnh hiếm thấy này.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, có khách tới, La Minh Uy theo phản xạ nói “Hoan nghênh đã đến”, sau đó liền quay người ra.

Vị khách vừa vào mỉm cười.

“Không thể mời tôi ngồi sao?”

Vân Dã lái xe, giơ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, đã gần mười một giờ. Hắn quay đầu hỏi Chung Trạch Hào ngồi bên cạnh mình, “Giữa trưa rồi, cùng đi ăn cơm chứ?”

Gật đầu, Chung Trạch Hào một bộ không có việc gì.

Vân Dã gỡ gỡ tóc, vòng xe lại.

Năm phút sau, họ dừng lại trước một quán rượu, giao xe cho phục vụ ở bãi đậu xe, hai người bước vào quán. Vừa vào đại sảnh không lâu, tầm mắt của Chung Trạch Hào lập tức bị một người cách đó không xa hấp dẫn.

Một người đàn ông mặc áo khoác đen bên ngoài chiếc chemise trắng!

Người kia lẳng lặng đứng ở cửa thang máy, cũng không có giống như người bình thường luôn ngẩng đầu nhìn xem thang máy đã đến tầng mấy, chính là im lặng mà đứng, cổ áo chemise hơi mở rộng, mơ hồ có thể nhìn đến xương quai xanh xinh đẹp.

Hơi nheo mắt lại, Chung Trạch Hào đánh giá, bước chân từ từ dừng lại.

“Ăn cái gì a? Thanh đạm một chút được không? Không thể uống rượu, cậu — ai? Người đâu rồi?” Vân Dã miêng lắp đi lắp lại lát nữa nên ăn gì, nói nửa ngày cũng chưa thấy trả lời, nhìn lại, mới phát hiện Chung Trạch Hào không biết đã đứng lại từ lúc nào, vẫn đang không nhúc nhích nhìn chăm chăm một người đàn ông cách đó không xa.

Kháo! Lại nhìn thẳng nào đến ngây người a?

Lúc này người đàn ông hình như cảm giác được tầm mắt của Chung Trạch Hào. Hơi quay đầu, ánh mắt cùng hắn giao nhau trên không trung.

Thiên lôi câu động địa hỏa?

Không hề. Hai người chính là thực bình tĩnh đối mặt, nếu là loại trừ luồng khí tức dã thú trong ánh mắt Chung Trạch Hào kia.

Người đàn ông lặng lẽ nhìn hắn, cho đến khi cửa thang máy phía sau mở ra, mới thu hồi tầm mắt, tao nhã xoay người bước vào thang máy.

Người đàn ông vào trong thang máy xoay người lại, phát hiện Chung Trạch Hào còn đang nhìn hắn. Theo cửa thang máy chậm rãi đóng lại, khóe miệng hắn đột nhiên nhếch lên, một nụ cười rất nhạt, nhưng Chung Trạch Hào vẫn thấy được, đương nhiên, cũng bao gồm hàm ý bên trong nụ cười kia.

Tầm mắt của Chung Trạch Hào vẫn không dời, không tự giác nhớ lại toàn bộ của người kia.

“Uy!” Vân Dã đứng ở một bên hai tay vòng trước ngực, có chút khó chịu, “Nhìn cái gì? Người đã đi rồi, cậu có nhìn xuyên thang máy cũng vô dụng!”

Hiếm khi có chút xấu hổ quay đầu lại, Chung Trạch Hào hắng giọng một cái, nói “Đi ăn cơm thôi.”

Trên bàn cơm, động tác của hắn thực tao nhã ăn cá rán trong đĩa, Vân Dã nói có việc ra ngoài một chút, chờ đến lúc hắn ăn xong hai phần ba con cá mới trở về, còn nổi giận đùng đùng ngồi phịch xuống ghế, động tác thô bạo cầm lấy thức uống uống một hơi cạn sạch.

Chung Trạch Hào nhìn hắn một chút, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đáp lại hắn chỉ là một cái hừ lạnh.

Chung Trạch Hào sờ sờ mũi, không biết mình làm gì chọc tới hắn.

“Lát nữa có phải đưa cậu về nhà?” Vân Dã hỏi một câu.

Về nhà? Chung Trạch Hào suy nghĩ một chút, uống một ngụm, “Khỏi, đêm nay ngủ ở đây.”

Khách sạn này là tài sản của Chung Trạch Hào.

“Xùy —” Vân Dã lại xuy một tiếng.

Không để ý đến hắn, Chung Trạch Hào cúi đầu tiếp tục ăn.

“Cậu thật là không biết thưởng thức.”

Mới ăn được vài miếng, chợt nghe thấy Vân Dã ném một câu. “Có ý gì?”

Vân Dã vẻ mặt khinh thường, “Người vừa rồi kia là ngư lang ở đây.” Hắn vừa rồi chính là đi hỏi thăm một chút. Mẹ nó! Cũng chẳng phải NO.1

Chung Trạch Hào nhú mày, xem ra đối với đáp án này thực vừa lòng.

Điều này khiến Vân Dã càng khó chịu, xiên miếng beefsteak trong đĩa của mình hung hăng cắn một hơi, hắn buông đĩa, “Tôi no rồi! Cậu ở lại đây từ từ mà ăn đại tiệc của mình đi! Coi chừng rối loạn tiêu hóa, vết thương lại rách ra!” Một câu sau cùng không giống như nhắc nhở, mà y hệt nguyên rủa.

Chung Trạch Hào nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng của hắn, nhẹ nhàng nói một câu, “Cậu tức cái gì a? Muốn tức cũng không phải là cậu tức a...” Nói xong, chính mình cũng sững sốt một chút.

Đúng lúc này, cửa nhà hàng xuất hiện một người, thân ảnh quen thuộc, hấn ngược mắt nhìn lên, đối phương cũng vừa lúc nhìn thấy hấn, tầm mắt hai người một lần nữa giao nhau trên không trung —

“Mời dừng.” La Minh Uy đặt cà phê lên bàn, kính cẩn đứng một bên.

“Cậu không cần khách khí như thế, chúng ta cũng không phải người lạ.” Cầm lấy ly cà phê chậm rãi uống ngay một ngụm, Lý Hạo mỉm cười, “Mùi vị không tệ.”

Hôm đó ở cửa nhà Chung Trạch Hào gặp Lý Hạo, La Minh Uy đã biết rõ y đối với người này không có thiện cảm, càng nghĩ không ra lý do đến đây gặp y. Nhưng Lý Hạo xem ra là đặc biệt tìm đến y, nhưng bọn họ cũng nào phải thân quen.

Chẳng lẽ, là Chung Trạch Hào bảo hấn tới?

“Không thể ngồi xuống nói chuyện với tôi một chút sao?” Lý Hạo đẩy đẩy cầm chỉ chỗ ngồi đối diện mình.

“Thật có lỗi, tôi đang làm việc, không thể nói chuyện phiếm cùng khách, nếu không có việc gì thì tôi xin phép.” Y mượn cớ đáp lại, cũng không nói thẳng y không muốn cùng hấn nói chuyện.

Lý Hạo nghe xong cũng không lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhìn một chút xung quanh, sau đó nói với y: “Vậy có thể nói cùng tôi vài câu được chứ? Hiện tại khách cũng không nhiều.”

Hấn rất phong độ, cho dù lời nói nghe như một đứa nhỏ làm nũng qua miệng hấn cũng thực êm tai, cho dù hơn bốn mươi, nhưng đàn ông tuổi này chỉ cần có sự nghiệp thành công, chính là lúc sức hấp dẫn lớn nhất.

La Minh Uy trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ hỏi: “Anh muốn hỏi điều gì?”

Lý Hạo mỉm cười.

“Cậu cho tôi là cảnh sát a? Tôi chỉ là vừa vặn đi ngang qua, thấy cậu ở trong quán nên vào tìm cậu nói chuyện, bồi dưỡng chút cảm tình, dù sao quan hệ của cậu và Trạch Hào tôi cũng —”

“Tôi với cậu ta không có quan hệ gì hết.” La Minh Uy bỗng nhiên chen vào một câu.

Lý Hạo nhìn y, hai mắt hơi nheo lại, cuối cùng cười ra tiếng. “Xem ra tôi đã làm cậu mất hứng a.”

Không biết người đàn ông này muốn làm gì, cũng không có hứng thú biết, cho nên La Minh Uy vươn ngón trỏ và ngón giữa hơi đẩy kính mắt, “Tôi cũng không phải có ý đó.”

“Vậy thì tốt quá! Không nói chuyện người khác, cậu khi nào hết giờ làm, tôi mời cậu ăn tối.” Lý Hạo vẻ mặt thành khẩn nói.

La Minh Uy khẽ nhún mày, không muốn đem suy nghĩ mình phi thường không nguyện ý biểu hiện ra ngoài.

“Tôi hôm nay phải làm đêm.”

“Vậy chúng ta ăn khuya.”

Ăn ông nội anh ấy! Cuối cùng vẫn là mắng thầm trong lòng. Vốn dĩ tâm tình đã không tốt lắm, hết lần này tới lần khác lại gặp phải thứ đáng ghét như vậy! La Minh Uy ở trong lòng nghiêng rằng.

“Cũng đã muộn rồi, vả lại tôi không có thói quen ăn khuya —”

“Chúng ta đi uống một chén cũng được chứ, có rất nhiều quán vẫn còn mở, như thế nào?”

Cái gì gọi là “bám riết không tha”, La Minh Uy hôm nay xem như được mở mang kiến thức rồi.

“Xin lỗi, anh có chuyện gì có thể hỏi ngay bây giờ, buổi tối là thời gian cá nhân của tôi, không muốn chia sẻ với người khác.”

Lời này khiến Lý Hạo trầm mặc, sau một lúc lâu lại hỏi: “Cậu muốn trốn tôi sao?”

“Tôi không có quyền từ chối sao?” Hiểu rồi còn không mau cút sớm đi!

“Ha ha! Làm sao bây giờ? Làm người ta chán ghét rồi —” Lý Hạo làm một động tác có phần trẻ con, sờ sờ cằm, cười nói: “Cậu chẳng lẽ là bị ông chú như tôi hù sợ rồi sao? Tôi là một người rất nhã nhặn nga!”

Y không nói.

“Cậu không cần phải đề phòng tôi, tôi với Trạch Hào vừa là thuộc hạ cũng là bạn bè, cậu ta không thể quản sinh hoạt cá nhân của tôi.”

“Anh cũng không cần phải cam đoan với tôi cái gì, tôi nói rồi, tôi với anh ta không có quan hệ.” La Minh Uy lại đẩy kính mắt, nhân cơ hội nhắm mắt lại một chút. Đối với những người này, một giây thôi cũng có thể che giấu rất nhiều thứ.

Hai táy bắt chéo trước ngực, Lý Hạo dùng thanh âm chỉ có hắn và La Minh Uy có thể nghe thấy nói: “Có thể mời cậu như vậy rất đường đột, kỳ thực tôi chỉ là hiếu kỳ cậu như thế nào có thể giết chết Hồng Hạp kia.”

Lúc này một nhân viên khác trong quán gọi La Minh Uy qua giúp đỡ, y ngẩng đầu đáp lại, sau đó quay đầu nhìn Lý Hạo, bỗng nhiên mỉm cười, ngay lúc đối phương vì nụ cười của y mà khẽ run lên, La Minh Uy cầm lấy cái đĩa trên bàn ném lên không trung.

Nĩa ăn màu bạc bay trên không trung vòng một cái bảy trăm hai mươi độ, bị La Minh Uy bắt lại, thẳng tắp đâm về phía Lý Hạo.

Chuyện xảy ra nhanh như chớp, Lý Hạo không hề di chuyển, người kia đem nĩa hung hăng cắm lên chiếc bánh chocolate trước mặt hắn, thậm chí có thể nghe tiếng kim loại va vào đồ sứ, khiến người ta vô thức ngừng thở.

Kết thúc toàn bộ động tác, tay nĩa của La Minh Uy chậm rãi buông ra, một lần nữa đứng thẳng lại, khóe môi nhếch lên thản nhiên mỉm cười, gật đầu một cái với Lý Hạo. “Chuyện anh muốn biết hiện tại tôi nói cho anh biết, tôi đối với những thứ chán ghét đều là làm như vậy.” Thanh âm không quá lớn, tuyệt đối chỉ có y và Lý Hạo nghe được.

Đợi sau khi y rời đi, Lý Hạo cúi đầu nhìn bánh ngọt cắm nĩa trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy hình dáng kia ngược lại khiến người ta vô cùng hứng thú. Chau mày, hắn chậm rãi đem cánh tay đã luồn vào túi áo cầm lấy súng thu lại.

Trong căn phòng xa hoa của khách sạn, bầu không khí tràn ngập một mùi hương tao nhã nhàn nhạt, có thể làm cả cơ thể người ta trầm tĩnh lại.

Chung Trạch Hào ngồi trên chiếc sofa rộng, thân hình cao lớn tùy ý nghiêng dựa, một tay chống đầu, điều thuốc chậm rãi cháy ở đầu ngón tay, khói thuốc cùng mùi hương trộn lẫn cũng một chỗ, tạo thành một bầu không khí vô cùng tuyệt vời.

Tiếng nước rất nhỏ truyền tới từ phòng tắm, tựa như tiếng mưa trong đêm đen, liên tục rơi xuống, không biết đến khi nào mới ngừng lại.

Nhắm hai mắt, Chung Trạch Hào không có ngủ, chính là đang suy nghĩ.

“Hiện tại bắt đầu chứ?” Nương theo tiếng cửa mở, một thanh âm nam tính trầm ổn từ phòng tắm truyền đến.

Hắn không ngẩng đầu, thậm chí không hề cử động một chút. “Anh có người yêu không?” Hắn đột nhiên hỏi một câu.

Trầm mặc vài giây, “Có.”

Chung Trạch Hào cười khẽ, tàn thuốc rơi xuống đất, hắn mở mắt ra, nhìn tàn tro khắp nơi trên mặt đất.

“Vậy anh cùng đàn ông khác làm chuyện này, người đó sẽ không đau lòng sao?”

Không trả lời, người kia hỏi lại: “Cậu có người yêu chưa?”

Giống như thực sự nghiêm túc suy nghĩ một hồi, Chung Trạch Hào quay đầu nhìn người kia.

Phía trên trần trụi, có chút cơ ngực và cơ bụng, vừa đủ, phấp phấp dưới chỉ quần một chiếc khăn lông màu trắng, đôi chân dài thẳng tắp rất được. Mái tóc vẫn khô, trên người dính bọt nước, từ ngực dẫn trượt xuống eo, cuối cùng biến mất giữa khăn lông. Nói thật, cách ăn mặc của người này cũng chẳng có gì hấp dẫn, chỗ cần

che cũng đều đã che, nhưng chính là cái loại cần lộ thì lộ không cần lộ thì không lộ này mới khiến người ta nổi lên dục vọng.

Lẳng lẳng nhìn đối phương trong chốc lát, Chung Trạch Hào khoe miệng nhếch lên, “Anh khiến tôi có cảm giác rất quen.”

Người kia không nói gì.

“Chúng ta –” một lần nữa đặt điều thuốc vào miệng, nhưng chỉ hút một hơi, hẳn có chút thất vọng ném điều thuốc vào gạt tàn, “đều chỉ có thể làm đối phương tức giận thì phải.”

La Minh Uy kéo lại đồ trên người, ở trong lòng cảm khái nhiệt độ lúc này so với ban ngày thức quá lớn! Đóng cửa quán, người trên đường cũng không còn nhiều, tạm biệt đồng nghiệp xong, y chậm rãi đi về nhà, trong đầu nghĩ lại một ngày nữa trôi qua.

Vừa đi không bao lâu, phía sau bỗng nhiên có một ánh sáng chói mắt chiếu tới, là đèn xe. Bởi vì đưa lưng lại, nên y cũng không có để ý, mãi đến khi một chiếc xe dừng bên cạnh, y nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cửa kính xe từ từ kéo xuống, người ở bên trong mỉm cười nhìn y.

Trong nháy mắt, biểu tình của La Minh Uy giống ăn phải ruồi.

“Chào buổi tối.” Lý Hạo nhìn y, tốc độ xe cũng chậm lại.

Trốn không xong, chỉ còn cách đối mặt. La Minh Uy gật đầu, “Có việc gì?”

“Muốn mời cậu uống một chén a! Đã quên sao? Hiện tại có thể đi rồi chứ?”

Y cũng không nhớ mình đã đáp ứng. La Minh Uy nhú mày, nghĩ sớm đem chiếc nĩa kia cắm trên người tên này, có lẽ sẽ không nhiều phiền toái như vậy.

“Tôi hình như đã nói qua tôi không thích ra ngoài buổi tối với người khác.” Con mẹ nó muốn tôi phải nói thêm mấy lần nữa?

Lúc nói những lời này, y rõ ràng đã không thể kiên nhẫn thêm, người bình thường nhìn thấy đối phương như vậy, đều thức thời tự động rút lui, nhưng La Minh Uy đánh giá thấp người trước mắt này rồi.

“Chính là đêm nay, nói không chừng sau này cậu sẽ thích. Hơn nữa tôi đã tìm được một đề tài rất hứng thú, tin chắc cậu sẽ thích.” Lý Hạo vẫn tiếp tục mỉm cười, nhưng La Minh Uy sớm đã nhìn ra thứ khác biệt trong nụ cười đó.

“Thứ gì?” Y bất động thanh sắc hỏi, không thể hiện ra hứng thú, cũng không khiến người ta cảm thấy y không có hứng thú.

Lý Hạo dừng xe lại, nói một câu, “Hong Hạc. Còn sống.”

La Minh Uy không nói gì, cũng đứng lại, hai mắt nhìn về phía trước.

Mục đích đã đạt được, nụ cười thắng lợi so với bất cứ thời điểm nào lúc trước đều rực rỡ hơn, Lý Hạo cửa phụ ngồi bên lái xe.

“Lên đi! Tôi biết một quán rượu rất được, sẽ để chúng ta có một đêm khó quên.”

Mười một giờ bảy phút đêm, đây đúng là thời gian đi ngủ lí tưởng, đáng tiếc La Minh Uy tối nay nhất định phải bỏ lỡ.

Không chú ý cảnh vật xa hoa bốn phía, cũng không thưởng thức phần trước mắt, càng không quan tâm đến vẻ mặt tươi cười của người đàn ông đối diện, La Minh Uy hiếm khi lộ ra vẻ không kiên nhẫn, giọng nói có phần cứng nhắc hỏi: “Có chuyện gì hiện tại có thể nói rồi chứ?”

Lý Hạo lấy giấm táo Nhật Bản đổ lên con hào, dùng chiếc dao bạc nhỏ khía nhẹ dọc theo viền thịt, động tác thực đẹp mắt, La Minh Uy lại chỉ nghĩ đến người này không biết đã dùng cái kiểu tao nhã như vậy giết qua bao nhiêu người.

“Không cần gấp, có một số việc tôi có nói cũng không nhất định hiểu được, thời gian còn sớm, đến lúc đó tự nhiên sẽ rõ.” Lý Hạo dùng tay ra hiệu xin mời, ý bảo y nên ăn cái gì đó.

Y hiện tại không phun ra đã là may, còn có hứng thú đâu mà ăn chứ?!

“Anh muốn thăm dò tôi đến bao giờ? Tôi nói rồi, tôi với Chung Trạch Hào không có quan hệ.”

“Có một số việc cũng không phải cậu nói không có liên không có.”

Nghe vậy, La Minh Uy nheo mắt nhìn hắn.

Lý Hạo cười cười, lấy khăn ăn lau miệng.

“Biết không? Nếu cậu và cậu ta không quan hệ, cậu có thể sẽ không còn giá trị lợi dụng. Cậu ta đối với những thứ của mình luôn rất lưu tâm.”

Nghe đến câu này, La Minh Uy bên ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã có chút phỏng đoán.

“Cậu biết Hồng Hạp sao?” Lý Hạo bỗng nhiên hỏi một câu, đề tài quỷ dị vừa rồi chấm dứt, nhưng La Minh Uy lại cảm thấy chuyện kể tiếp tuyệt đối sẽ càng thêm kỳ quái.

“Biết.” Đơn giản trả lời rõ ràng, không phải thành thật, mà là lúc này cũng không cần phải che giấu.

“Ha ha — không tồi! Có gì nói đó, có phong cách, tôi cũng đoán thế.” Lý Hạo nâng ly rượu mời y.

“Anh từng gặp qua Hồng Hạp?” La Minh Uy giống như hiểu kỳ hỏi lại một câu. Chỉ cần một câu trả lời cũng có thể biết được nhiều điều.

Đặt ly rượu xuống, trên khuôn mặt của Lý Hạo lộ ra một tia giảo hoạt, khóe miệng nhếch lên càng thêm âm hiểm, “Cậu là đang thăm dò tôi sao? Chú đây không thích chơi chữ nga!”

La Minh Uy lấy kính mắt xuống, dùng khăn hoa trên bàn chậm rãi lau kính lại đeo lên lại. Cúi đầu nhìn thoáng qua, khăn tay trắng thuần, bên viền còn thêu hình hoa, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, thật sự tinh xảo, nhưng có tinh xảo hơn nữa, bất quá cũng chỉ có thể sử dụng một lần, cả đời cũng chỉ có giá trị trong một lần, sau khi mất đi lập tức bị vứt bỏ.

“Anh muốn khử tôi?”

“Úc?” Lý Hạo nhếch mày, có chút cười cười, “Vì cái gì?”

“Tôi nghĩ anh rõ hơn tôi.” Y cúi đầu cười, “Nếu tôi hiện tại nói ra vì cái gì, anh lập tức sẽ bắn vỡ đầu tôi nhỉ?!”

Không nói gì, Lý Hạo chính là thản nhiên cười, vài giây sau, hắn cuối cùng cũng cười ra tiếng. “Tôi thực sự là càng lúc càng thích cậu, nhưng cũng càng lúc càng chán ghét cậu.”

La Minh Uy thoáng nghiêng đầu, cầm lấy ly rượu uống một hơi, mặt không chút thay đổi nuốt xuống.

Rượu làm ở đâu đây, sao lại khó nuốt như vậy?

“Cậu quá thông minh, có đôi khi, người thông minh sẽ chết sớm hơn những kẻ ngu ngốc. Trước kia sinh ra trong nơi hỗn loạn này, chỉ có thông minh mới có thể sống sót, nhưng hiện tại thời đại bất đồng, càng thông minh trái lại càng dễ mất mạng. Nếu cậu là một tên ngốc nghếch, cậu có thể lựa chọn giả bộ thông minh, nhưng nếu cậu là một người thông minh, vậy tuyệt đối phải vỡ làm một tên ngu ngốc.”

Lý Hạo cầm lấy dao bắt đầu cắt miếng thịt bò trong đĩa, thong thả nói: “Có đôi khi cậu không thể lựa chọn, mà tôi có thể đứng ở vị trí này cho tới hôm nay, tất cả đều là nhờ giết chết những kẻ ngu ngốc hơn mình, cảm giác này tốt lắm. Những tên đàn độn chết sạch, những người còn lại vì muốn sống sót mà vỡ như ngu ngốc, cũng hoàn toàn chứng minh được bọn họ là những người thông minh. Người thông minh biết cách tự bảo vệ mình, bằng không đến khi giống như miếng thịt này bị người ném lên đĩa một dao lại một dao xâu xé, liền hối hận tại sao mình lại đi lên con đường này.”

Miếng thịt bò chỉ chín đến năm phần, mỗi lần cắt đều có chút tơ máu chảy ra, La Minh Uy nhìn màu đỏ loang dần trên chiếc đĩa sứ trắng, dạ dày một trận khó chịu. Không phải vì thịt, mà là bởi vì biểu tình của Lý Hạo, tựa như đang cắt thịt một người mà hắn cảm hận, nhìn thấy máu cả người liền hưng phấn, y cảm thấy người đàn ông này điên rồi.

Y cũng điên rồi, thế nhưng nghe một kẻ điên ăn nói điên khùng!

“Vậy anh hiện tại hẳn nên thỏa mãn rồi chứ, anh đã thông minh hơn bất luận kẻ nào, cũng sống lâu hơn bất luận kẻ nào.” Cổ nén xúc động muốn nôn, hai tay y vòng trước ngực.

Lý Hạo xiên một miếng thịt bò bỏ vào miệng, trên môi dính một ít chất lỏng màu đỏ, không biết là nước sốt hay vẫn là máu.

“Không, luôn có một số thứ luôn muốn có được, lại không thể chiếm được, nhưng chính là đến chết cũng muốn có được nó.” Hắn lắc đầu, ánh mắt nhìn La Minh Uy có phần kỳ lạ.

La Minh Uy tự nhận mình không phải một người tự luyện, nhưng y hiện tại cũng không ngăn được mình khê cắn môi ở trong lòng hỏi: cái tên thần kinh này không phải là coi trọng y chứ?

“Dùng cả một đời đánh lấy thứ mình muốn, cậu cảm thấy đáng giá không?” Lý Hạo cũng không nhúc nhích mà nhìn y.

La Minh Uy hừ nhẹ một tiếng, mang theo chút chế nhạo. “Đáng tiếc có đôi khi dùng cả đời, đến cuối cùng mới phát hiện chính mình đang lãng phí thời gian.”

“Cậu biết không?” Lý Hạo nhìn y, gần từng tiếng hỏi: “Theo cạnh một người hơn năm năm, nhưng cái gì cũng không chiếm được, loại cảm giác luôn bị lơ đi này, có tư vị như thế vào cậu có biết?”

Câu nói như không hề có ý nghĩa, kỳ thực bao hàm rất nhiều điều, La Minh Uy bất động thanh sắc nhìn hắn.

“Cậu biết quá nhiều, La Minh Uy, so với tôi, những gì cậu biết cũng không hề ít hơn tôi, cho dù cậu hiện tại không hiểu, một ngày nào đó cũng sẽ rõ ràng.” Lý Hạo tuyên bố: “Tôi muốn trước khi cậu hiểu ra, khiến cậu không có cơ hội suy nghĩ mới có thể đảm bảo.”

La Minh Uy biết, Lý Hạo muốn giết y.

“Có thể cho tôi một lý do không?”

“Cậu chẳng lẽ không biết?” Lý Hạo hỏi lại, buông dao nữa, đưa tay cầm lấy khăn tay bên cạnh lau hai tay.

“Chung Trạch Hào? Hồng Hật?”

“Cậu lại hiểu ra rồi.” Lắc đầu, Lý Hạo có phần “bất đắc dĩ”, “Cho nên mới nói cậu là quá thông minh.”

La Minh Uy lại cảm thấy mình rất ngu ngốc, nhìn thoáng qua bát súp ngô trước mặt, thực hối hận vừa rồi vì cái gì không gọi thứ gì đó ăn bằng dao. Có người nào lấy thìa làm vũ khí sao?

Lúc này Lý Hạo lại nói: “Bất luận là Chung Trạch Hào hay Hồng Hật, dính vào một người chính là chuyện nguy hiểm, nhưng cậu ngược lại, cùng lúc dính vào cả hai người.”

Trong lòng cả kinh, La Minh Uy nhíu mày, “Anh biết được bao nhiêu?”

“Ha ha, so với cậu không sai biệt lắm.”

“Cái gì là không sai biệt lắm?”

Một thanh âm khác bất ngờ phá vỡ bầu không khí căng thẳng, khiến hai người đồng thời ngẩn ra.

La Minh Uy ngẩng đầu, nhìn thấy Chung Trạch Hào chỉ cách bọn họ vài bước, đang đi tới.

Sắc mặt của Lý Hạo lập tức thay đổi.

“Thật khéo, không nghĩ tới lúc này tới đây còn có thể gặp được bạn cũ.” Chung Trạch Hào đi tới cười với hai người, câu “bạn cũ” kia không biết là đang nói La Minh Uy hay Lý Hạo. Hắn kéo ghế ngồi xuống, thân hình cao lớn khiến xung quanh nhất thời có cảm giác áp bách.

La Minh Uy cúi đầu không nhìn hắn.

Lý Hạo ngẩng đầu, trúc trắc kêu một tiếng, “Lão đại.”

Chung Trạch Hào cười, “Lạnh nhạt như vậy làm gì? Quan hệ của chúng ta còn gọi lão đại, người không biết còn tưởng rằng chúng ta là cấp trên và cấp dưới đây.”

Lý Hạo không lên tiếng, mà Chung Trạch Hào cũng không nói thêm gì, chỉ quay đầu nhìn La Minh Uy, ánh mắt kia ngay cả người chết cũng có thể bị bức đến mở to mắt.

Chịu không nổi kiểu nhìn “bất gian” của hắn, La Minh Uy ngẩng đầu trừng hắn, trong mắt tràn đầy khiêu khích và — cảnh cáo.

Không biết có nhận được tín hiệu của y không, Chung Trạch Hào chính là mỉm cười, cúi đầu lấy ra hộp thuốc lá, rút một điếu đặt lên miệng, Lý Hạo lập tức lật bật quẹt châm lửa cho hắn, La Minh Uy thấy tay hắn hơi run lên.

“Không ngờ hai người lại đi ăn chung với nhau, thế nào, đang nói chuyện gì?” Chung Trạch Hào hút thuốc, cười cười hỏi.

“Chính là trùng hợp gặp nhau trên đường, mời La tiên sinh cùng ăn một bữa, tùy tiện nói chút chuyện gia đình thôi.” Lý Hạo mỉm cười đáp.

La Minh Uy rất bội phục hắn dĩ nhiên dùng “nói chuyện gia đình” để hình dung màn đối thoại đẫm máu vừa rồi của bọn họ. Y biết Lý Hạo đang điều chỉnh cảm xúc, trong lòng y trống rỗng.

“Phải a, là nhu cầu có một người bạn để hảo hảo tâm sự —” Chung Trạch Hào hút thuốc cảm thán, đột nhiên hí mắt nhìn Lý Hạo, “Như thế nào, anh xem tôi như người ngoài?”

Hầu kết khê giật, sắc mặt của Lý Hạo càng lúc càng khó coi, “Không có, tôi vẫn xem các cậu như anh em.”

“ vẫn là một thời gian có thể tùy ý kết thúc.” Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng mỗi một chữ đều giống như tầng tầng lớp lớp đánh vào lòng người.

La Minh Uy vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, tầng ba, nhìn không thấy bất cứ cảnh đêm đẹp đẽ nào, y vẫn đang nhìn khuôn mặt của Chung Trạch Hào phản chiếu trên lớp kính, chưa từng rời đi.

Lý Hạo mấp máy môi, nói không nên lời.

“Đúng rồi!” Bỗng nhiên, Chung Trạch Hào chuyển đề tài, cười nói: “Có một người tin chắc hai người sẽ cảm thấy rất hứng thú, chính Hồng Hạt đại danh鼎鼎.”

Khóe miệng của Lý Hạo đột nhiên giật giật, La Minh Uy tay vốn đang chống cằm cũng trượt xuống một chút, chậm rãi quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào người trong phòng đã đi hết, ngay cả phục vụ cũng không thấy, đại sảnh hoa lệ mênh mông chỉ còn lại ba người bọn họ.

Cũng không lâu lắm, phía cửa có hai người đi tới, một trong số đó là Vân Dã, mà tầm mắt của La Minh Uy lại đặt ở người đàn ông đi bên cạnh Vân Dã, tay để dưới bàn, từ từ siết thành nắm đấm.

Người kia bị Vân Dã giữ lấy vai, trên lưng ép vào một khẩu súng, hai tay đặt sau lưng, giống như bị trói lại, trên mặt có vài vết thương, cũng không quá nặng. Lúc này người kia cũng nhìn y, kinh ngạc trong nháy mắt, lại bất động thanh sắc cúi đầu.

Bên kia, Lý Hạo mặt xám như tro.

“Hồng Hạt thực sự, trăm nghe không bằng một thấy! Tôi lần đầu tiên gặp hắn ta còn có cảm giác rất kinh diễm.” Chung Trạch Hào nhìn về phía Lý Hạo, hỏi: “Anh có cảm giác này không?”

Lý Hạo vẫn cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình trên mặt, tay đặt trên bàn nắm chặt lại buông ra, tựa như đang đấu tranh, cuối cùng, hắn mở miệng hỏi: “Cậu muốn thế nào?” Thanh âm bình tĩnh trước giờ chưa từng có.

Chung Trạch Hào nhíu mày, “Cái gì gọi là muốn thế nào?”

Vân Dã một bên lúc này muốn nói cái gì, được Chung Trạch Hào dùng ánh mắt ngăn lại, chỉ có thể thở dài một hơi, lùi sang bên cạnh.

“Đừng giả bộ nữa, tôi biết phản bội cậu sẽ có kết quả như thế nào, muốn xử lý tôi thế nào tùy cậu!” Lý Hạo cuối cùng cũng ngừng đầu, nhìn thẳng Chung Trạch Hào.

Nụ cười dần biến mất trên mặt Chung Trạch Hào, cuối cùng chỉ còn lại sự cứng nhắc lãnh đạm.

“Anh rốt cuộc cũng tự mình thừa nhận, thật đáng tiếc, không nghĩ tới anh dĩ nhiên lại thừa nhận như vậy.”

Trong lòng hấn cả kinh, “Có ý gì?”

“Tôi vẫn nghĩ anh rất thông minh, nhưng mấy năm quá thoải mái này e rằng khiến anh trở nên có phần chậm chạp, anh nghĩ rằng vì tôi bắt được Hồng Hạc anh sẽ bị phát hiện, anh cho rằng hấn ta sẽ khai ra anh? Thật đáng tiếc.” Nhìn về người đũa ông đang bị trói, Chung Trạch Hào có chút châm biếm nói: “Người thuê anh không tin anh rồi! Hồng Hạc, cư nhiên một chút tin tưởng này cũng không chiến được, thực sự là lãng phí một mảnh tận tâm của anh rồi.”

Hồng Hạc đầu vẫn cúi thấp, trái bị tóc mái che khuất, không thể thấy được vẻ mặt của hấn, dưới chân, ngấn ngủ mấy phút đã tích lại một vũng máu, hơn nữa còn có từng giọt máu đứt quãng từ cánh tay bị trói sau người nhỏ xuống.

Lý Hạo mở to hai mắt nhìn thoáng qua Hồng Hạc, sau đó lại nhìn về phía Chung Trạch Hào, há miệng, cuối cùng vẫn là một chữ cũng không nói ra.

Hành vi bị chính mình vạch trần, so với bị người khác nói ra càng làm rõ hơn tội ác, không có gì so với chính mình nhảy vào “bẫy” càng thêm đồng cảm.

“Biết không?” Chung Trạch Hào lạnh lùng nói, “Chỉ cần anh không thừa nhận, nói anh không biết Hồng Hạc, tôi có thể xem như cái gì cũng không phát sinh, giống như anh nói, chúng ta là anh em. Tôi đã cho anh cơ hội, nhưng anh thật khiến tôi thất vọng! Tôi từng nói qua, chuyện gì chưa đến hồi hạ ván, ai có thể chịu đựng đến cuối cùng, đó chính là người chiến thắng!”

Vân Dã cúi đầu, không đành lòng nhìn tiếp. Hấn là một người cảm tính, Trạch Hào nói qua hấn không thích hợp bước vào con đường hắc đạo, bởi vì hấn một ngày nào đó sẽ không thể chứng kiến chuyện huynh đệ tương tàn, khi đó hấn chỉ cười cười, nhưng hấn biết Trạch Hào nói đúng.

“Ha ha...” Lý Hạo bỗng nhiên mỉm cười, “Phải a! Anh em, anh em mười mấy năm, đối với cậu chỉ có những thứ này! Mười mấy năm, cậu căn bản chưa bao giờ biết tôi muốn thứ gì!” Ngắc đầu, trong mắt hấn trừ bỏ oán hận, còn có chút khác biệt, cũng có thể chính là vì những thứ này ảnh hưởng đến hấn.

“Tôi cho anh không ít.”

“Nhưng đó không phải thứ tôi muốn.”

Chung Trạch Hào giận tái mặt, “Anh muốn quá nhiều, có những thứ không phải anh muốn là có thể có được.”

Nói tới đây, đã xem như hạ ván. Lý Hạo ngửa đầu ra sau, tự giễu cười một tiếng, sau đó giống như ngã bài dựa người ra sau, “Là tôi thuê Hồng Hạc giết cậu, nghe rõ rồi thì ra tay đi!”

“Lý Hạo –” Vân Dã kêu lên một tiếng.

Chung Trạch Hào nhìn Lý Hạo, giống như đang tự hỏi điều gì, bầu không khí lúc này như đông lại.

Cuối cùng, hấn từ trong túi áo khoác lấy ra một khẩu súng đặt trên bàn.

Lý Hạo nhìn khẩu súng kia, nhú mày hỏi: “Cậu không ra tay?”

“Tôi cho anh thêm một cơ hội, tự mình lựa chọn.”

Hấn nói xong, Lý Hạo cùng Vân Dã đồng thời ngẩn ra. Sau đó, dường như hiểu ra ý tứ của hấn, Lý Hạo mỉm cười, trong dáng cười thậm chí có phần thê lương.

“Đủ rồi tôi không cần cơ hội.” Nói xong, hấn vươn tay chuẩn bị lấy súng, chính là đã có người vượt lên một bước giành lấy.

Mọi người ngay cả Hồng Hạc đều ngẩn người.

Cầm súng nhắm ngay đầu Lý Hạo, La Minh Uy lạnh lùng nói một câu, “Để tôi.”

Hoàn toàn không rõ vì sao người vừa rồi vẫn luôn im lặng lại đột nhiên làm ra chuyện này, Chung Trạch Hào cau mày, quát một tiếng, “La Minh Uy, bỏ súng xuống!”

La Minh Uy nhìn Lý Hạo, nói với Chung Trạch Hào: “Cậu muốn anh ta chết tôi giúp cậu, có gì không đúng?”

“Đây là chuyện của chúng tôi, không cần người ngoài tham gia!”

La Minh Uy lại trực tiếp hỏi Lý Hạo. “Chết trong tay tôi, được chứ?”

Nhìn hắn, Lý Hạo lúc này mới phát hiện trong mắt người thanh niên này không hề có cảm tình, ánh mắt kia dường như đã gặp qua, mà tư thế y cầm súng cũng phù hợp đến bất ngờ. Hắn nở nụ cười, “Đương nhiên! Tôi vẫn sẽ nói câu kia, tôi phát hiện mình càng lúc càng thích cậu, tuy rằng có thể không kịp —”

La Minh Uy mặt không chút thay đổi nói: “Tôi hy vọng anh từ đầu đến cuối chán ghét tôi.” Nói xong, y bóp cò.

KHi máu tươi bắn ra, trước mắt bốn người một mảng đỏ thẫm, mùi máu tanh tràn ngập bốn phía, nhưng những người ở đây cũng không phải kẻ sợ máu, phải nói là trên tay bọn họ đều đã dính máu của kẻ khác, giống như trộm thứ gì một lần cũng là trộm, trộm mười lần cũng là trộm, giết người, giết một người cùng giết mười người đều là tội phải xuống địa ngục, không có gì bất đồng.

La Minh Uy biết, tội lỗi của y từ lần đầu tiên nhìn thấy máu đỏ mà bắt đầu.

Súng có trạng bị bộ giảm âm, viên đạn thẳng tắp xuyên qua tim, hắn là không chút thống khổ. Đây có tính là một loại nhân từ không? La Minh Uy không biết, mặc dù y cũng chưa bao giờ cho kẻ khác nhân từ, bởi vì thứ kia y sớm đã không cho nổi.

Vân Dã nhìn thi thể ngã trên đất của người bạn tốt, hơi há miệng thở dốc, nói gì đó không ai biết.

Ánh mắt của Chung Trạch Hào vẫn không rời khỏi La Minh Uy, mà súng trong tay La Minh Uy vẫn giơ lên, chưa hề buông xuống.

Cuối cùng, Chung Trạch Hào nói một câu, “được rồi, buông súng xuống đi.” Sau đó sử dụng thân thể, nghĩ muốn đứng lên, nhưng một giây tiếp theo, nòng súng tối đen đã nhắm ngay vào hắn.

Vân Dã sửng sốt, vừa muốn hoạt động —

“Đừng lộn xộn!” La Minh Uy nhìn Chung Trạch Hào, nhưng một tiếng cảnh cáo này rõ ràng là dành cho Vân Dã.

Vân Dã đành phải thu tay.

Sự tình phát triển đã hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo, giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không ai sẽ biết.

“Anh muốn làm gì?” Chung Trạch Hào không nhìn súng, mà nhìn thẳng vào người cầm súng.

Không nói gì, La Minh Uy nhìn thoáng qua Hồng Hạt, nói với Vân Dã: “Thả hắn ra.”

Nghe vậy, sự tức giận của Chung Trạch Hào đã hoàn toàn theo về mặt và thanh âm của hắn biểu hiện ra ngoài, “Tôi hỏi anh lần cuối, anh muốn làm gì?!”

“Bảo thuộc hạ của cậu thả hắn ra.” La Minh Uy nói với hắn: “Cậu hắn là biết tôi muốn làm gì.”

Chung Trạch Hào không nghe theo, Vân Dã nhìn La Minh Uy lại nhìn qua Chung Trạch Hào, cuối cùng thỏa hiệp giơ hai tay lên, súng đặt trên ngón tay lắc lư hai cái.

Được tự do, Hồng Hạt chậm rãi đi tới phía sau La Minh Uy, La Minh Uy nhìn tay hắn. Dây thép mỏng buộc trên cổ tay hắn, gần như đã chừa vào trong thịt. Toàn bộ máu thịt lẫn lộn, nếu siết thêm một chút, hai tay sợ là không còn nữa.

Không nói gì, y một tay cầm súng chỉ vào Chung Trạch Hào, tay kia tháo hoa tai trên tai Hồng Hạt xuống, đó là một viên kim cương nhỏ. Cầm hoa tai, hắn gọn gàng cắt cuống sợi thép, dây thép dính máu tươi nhảy mất đứt đoạn, Hồng Hạt không rên một tiếng, hai tay buông xuống hầu như không thể cử động.

Chung Trạch Hào lại như một con sư tử nổi giận nhìn hai người trước mặt.

“Hai người quan hệ như thế nào?”

“Đi.” La Minh Uy nói với Hồng Hạc.

Hồng Hạc nhú nhú mày, cũng biết mình hiện tại ở chỗ này chính là tăng thêm gánh nặng cho y, sau khi tới gần bên tai y nói điều gì, liền xoay người bước nhanh rời đi.

Chung Trạch Hào trên mặt biểu tình phần nộ nhìn theo hướng Hồng Hạc rời đi từ từ biến mất hẳn quay ngoắt nhìn La Minh Uy,

Hồng Hạc đi rồi cũng không quan trọng, quan trọng là, La Minh Uy cùng Hồng Hạc rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ, chính mình bị lừa?

“Anh rốt cuộc là ai? Cùng Hồng Hạc có quan hệ như thế nào?”

“Hắn là Hồng Hạc.” Suy nghĩ một chút, La Minh Uy lại nói thêm một câu, “Tôi cũng vậy.”

Thanh âm bình tĩnh, thì ra, nói ra cũng không phải quá khó khăn như vậy.

Lời này khiến Chung Trạch Hào sửng sốt, Vân Dã cũng ngơ ngẩn.

“Hồng Hạc, không phải là một người, mà là một tổ chức, toàn bộ sát thủ bên trong đều gọi là Hồng Hạc.” La Minh Uy đơn giản mà giải thích.

“Tôi trước kia cũng là một thành viên của Hồng Hạc.” Trước kia là bao lâu, chính y cũng không nhớ rõ. Có lẽ y chưa từng nghiêm túc nhớ lại mình đã ở nơi đó đợi bao lâu, giống như chỉ có một ngày, cũng giống như cả nửa đời đều trôi qua ở nơi này.

Vân Dã lúc này mới hiểu được y vì sao có thể giải quyết tên sát thủ đầu đồ kia.

Chung Trạch Hào hai hàng lông mày cau lại, lại hỏi một lần, “Anh và Hồng Hạc kia quan hệ như thế nào?”

Không nghĩ tới hắn lại hỏi cái này, La Minh Uy nhìn hắn, cuối cùng cười khẽ một tiếng nói: “Quan hệ khó có thể hình dung đi.”

Đồng nghiệp? Bạn bè? Hay cái gì cũng không phải?

Khó có thể hình dung? Năm chữa này đôi khi thực ra rất mập mờ.

“Anh vì hắn mà chĩa súng vào người tôi?”

“Trước kia tôi có thể không cứu hắn, nhưng hắn xuất hiện trước mặt tôi, tôi không thể bỏ mặc hắn, coi như là trả lại hai lần tôi cứu cậu, thả hắn đi, chúng ta thanh toán xong.”

“Thanh toán xong?” Chung Trạch Hào nheo mắt lại, hung hăng thét hỏi, “Anh cho rằng xảy ra nhiều chuyện như vậy còn có thể nói với tôi thanh toán xong? La Minh Uy, anh đang xem thường tôi, anh xem anh thành cái gì?”

“Cái đó không quan trọng. Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết như vậy, về phần có nguyện ý hay không, là chuyện của cậu.”

“Anh cho rằng một mình mình có thể thoát khỏi nơi này sao?” Hắn trừng mắt nhìn y, vươn tay, “Nơi này là địa bàn của tôi, chỉ cần anh rời khỏi cánh cửa này, không có lệnh của tôi, thuộc hạ của tôi cũng sẽ bắt anh lại, xuống tay nhẹ có lẽ sẽ đánh gãy mấy khớp xương của anh mà thôi.”

Nhìn thoáng qua cửa lớn, La Minh Uy bình tĩnh hỏi: “Không đi bằng cửa là được chứ gì?”

Chung Trạch Hào cùng Vân Dã lại đồng thời ngăn người.

Không đi bằng cửa? Chẳng lẽ —

Phỏng đoán của bọn họ rất nhanh thành sự thực, La Minh Uy một cái xoay người, nổ súng phá vỡ cửa kính phía sau.

“Khuông lang!” Thủy tinh vỡ tan văng ra bốn phía, ánh sáng lấp lánh, thời điểm những người khác còn không kịp phản ứng, y thả người từ cửa sổ nhảy xuống.

“Anh!” Chung Trạch Hào nhanh chóng vươn tay, nhưng không thể bắt lấy thứ gì.

Khi hấn cùng Vân Dã đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy La Minh Uy xoay một vòng trên không, giẫm nhẹ trên tấm bảng, trọng lực rơi xuống đất, toàn bộ quá trình tựa như một chú én, cuối cùng một chân đạp xuống đất, an ổn rơi xuống mặt đất, ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ, liền xoay người chạy đi.

Vân Dã kinh ngạc há miệng, lắc lắc đầu, “Đây là bản lĩnh gì a...”

Hai mắt của Chung Trạch Hào vẫn nhìn theo bóng dáng dần biến mất trong bóng đêm kia, khởi đầu từ một khắc kia y nhảy xuống kia, chưa từng rời đi.

Hai lần sao? Từ lúc lần đầu tiên hấn bị ngấm bẩn, y đã cứu hấn? Như vậy, đây rốt cuộc nghĩa là sao?

bọn chẻ Uy vẫn thiệt nà oách thiệt nà chảnh

bọn chẻ Hào đề nghị bọn tự kiểm điểm người ta chĩa súng vào bọn mà bọn chỉ lo hỏi “gian tênh” của người ta nà xao????????

9. Chương 9

Giống như một con cá giãy dụa sắp chết, Hồng Hạt thở hổn hển, bầu không khí duy nhất có thể khiến người sống sót cũng cứu không được hấn.

Tiếng thở dốc khe khẽ phát ra từ trong miệng, rất nhẹ, cũng rất khó khăn. Chỉ có ở trước mặt người này, hấn mới có thể biểu hiện ra nỗi đau đớn như người thường, có lẽ, đó cũng là một loại ý đồ vô thức để chiếm được đồng tình.

“Đừng nhúc nhích.” La Minh Uy cầm khăn lông ướt chấm lên cổ tay đầy thương tích kia.

Làn da lộ ra trong không khí tiếp xúc đến cảm giác lạnh buốt, phân không rõ là đau đớn hay dễ chịu, vài giây sau, chiếc khăn lông trắng đã nhiễm đầy máu đỏ.

“Máu của người rất nhiều, tạm thời không chết được.” Thuần thạo dùng băng vải quấn lên vết thương, La Minh Uy trên mặt mang theo ý cười trêu chọc.

Hồng Hạt nhìn cổ tay được lớp vải màu trắng chậm rãi băng lại, một lớp lại một lớp.

Xung quanh thực tối, ánh đèn đường duy nhất ngoài cửa sổ cũng là nguồn sáng của cả căn phòng. Không thích bật đèn, đã quên mất là La Minh Uy không thích hay là hấn không thích, là ai cũng không quan trọng, dù sao ai cũng sẽ không bật lên.

Trong bóng đêm, đôi mắt của hai người chiếu ra ánh sáng khác nhau, chính là tiếng thở dốc thực bình thường, lúc này lại cảm thấy càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, tràn ngập bên tai, khiến người ta có một loại dục vọng muốn hét lên điên loạn.

“Vì sao lại muốn cứu tôi?”

Ở lớp băng cuối cùng thắt lại một nút, cắt đi phần thừa, La Minh Uy hỏi: “Vậy cậu vì sao lại để tôi cứu?”

Một người muốn cứu, một người muốn được cứu, còn có gì phải nói nữa?

Hồng Hạt giơ tay lên nhìn vết thương phía trên, trên ngón tay không thể băng bó, mấy miếng băng cá nhân cũng không che hết được toàn bộ vết thương, hấn xé miếng băng cá nhân trên ngón tay, cử động có chút cứng ngắc, hỏi: “Cậu sau này phải làm sao đây?”

Ngồi ở một bên, La Minh Uy đốt một điếu thuốc, “Muốn hỏi những lời này phải là tôi chứ? Cậu mau rời khỏi đây đi.”

“Cậu không hy vọng tôi ở lại đây?”

“Nếu cậu muốn chết, tôi cũng không ngại để nhà mình thêm một lần nữa trở thành hiện trường giết người.”

“Cậu đối với hần ta như vậy, hần còn chịu bỏ qua cho cậu?”

Thở ra một vòng khói, La Minh Uy nhìn về phía trước, “Tôi chính là dù không đối với cậu ta như vậy, cậu ta cũng không nhất định sẽ bỏ qua cho tôi, cậu cảm thấy tôi nên sợ hãi sao? Sợ hãi thì thế nào?”

Hồng Hạc nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, lời vẫn luôn ở bên miệng, cuối cùng vẫn là không hỏi ra.

Lúc này La Minh Uy bỗng nhiên hỏi: “Cậu như thế nào lại để cậu ta bắt được?”

Chung Trạch Hào không phải người thường, Hồng Hạc cũng không phải, hai người kia gặp nhau, có lẽ tựa như một con sư tử cùng một con bò cạp, không cách nào dễ dàng phân thắng bại.

Hồng Hạc ngẩng đầu nhìn y một cái, nhẹ giọng hỏi: “Cậu cảm thấy sao?”

“Cậu sẽ không thúc thủ chịu trời, vậy là —” y rất nghiêm túc nghĩ, cau mày, cuối cùng rất kinh ngạc mở tròn hai mắt. “Đừng nói với tôi là cậu bị cậu ta trở mặt ngay trên giường à!”

Đây có lẽ là một câu nói đùa không hề ác ý, nhưng Hồng Hạc lại cúi đầu.

Thấy thế, La Minh Uy miệng ngậm điếu thuốc mất tự nhiên mà giật giật — không phải chứ?

Hồng Hạc thở dài, “Tôi chỉ muốn biết hần đối với cậu rốt cuộc là loại tình cảm gì, tôi tìm hần, nếu hần lên giường với tôi, tôi nhất định sẽ giết hần! Đến lúc đó, tôi có thể danh chính ngôn thuận trở lại đối mặt với cậu.”

“Cậu vì sao — không trực tiếp giết cậu ta?”

Hồng Hạc liếc mắt nhìn y, “Tôi giết hần cậu sẽ đáp ứng sao?”

Trầm mặc vài giây, La Minh Uy bất đắc dĩ cười.

“Cậu luôn luôn đều như thế, có thể đối phương căn bản là một người không quan trọng thì sao?!”

Hồng Hạc nắm chặt tay, lại chậm rãi buông ra, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ánh đèn ven đường cũng được tắt đi khi trời dần sáng.

“Vậy quan hệ của chúng ta, là cái gì?” Rốt cuộc, vẫn là hỏi ra.

La Minh Uy nhắm mắt lại, “Chúng ta không có quan hệ gì hết, bắt đầu từ ngày tôi rời đi.”

Y thực sự, là một người tàn nhẫn.

“Vậy cậu vì cái gì còn muốn cứu tôi?”

Quay đầu, y nghiêng người về phía trước, một tay nắm lấy cổm của Hồng Hạc, bốn mắt nhìn nhau.

Hồng Hạc cảm giác được độ ấm trên người y truyền đến, hơi thở quen thuộc lại xa lạ, đã lâu như vậy, hần chưa từng quên.

“Hiện tại tôi hối hận rồi.” La Minh Uy nheo mắt lại nói một câu.

Hối hận, chỉ là một lý do.

Chợt muốn khóc.

Lúc không có tiền ăn cơm trước mắt xuất hiện ảo giác, bọn họ không khóc; huấn luyện phi nhân tính, khi cơ thể muốn đạt tới cực hạn, không khóc; lúc cả người là máu, bị đạn bắn vào tay, bọn họ không khóc; khi thổ huyết không khác gì nhổ nước, cũng không có khóc — khi đó không phải không muốn khóc, là bắt buộc không được khóc, nhưng hiện tại, chỉ còn lại cảm giác muốn khóc.

La Minh Uy buông tay, đi đến bên cửa sổ, nhiệt độ bên trong khiến lớp kính phủ một tầng hơi nước mỏng, thấy không rõ bên ngoài.

Y khó chịu, bất an.

Hồng Hạc cầm lấy y phục của mình đứng lên chậm rãi mặc vào, động tác thông thả.

La Minh Uy quay đầu lại nhìn hắn, cuối cùng vẫn là ngậm điều thuốc đi qua giúp hắn gài lại nút áo.

“Giải tán đi!” Y ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Để Hồng Hạc giải tán đi, mỗi ngày trải qua đều phải giết người, một ngày nào đó không phải bị người khác giết cũng sẽ bị chính mình giết chết, loại cuộc sống như vậy tin rằng ai cũng chịu đủ rồi! Một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống đi.”

“... Không, Hồng Hạc là tất cả của sư phụ.”

“Tất cả cái con khỉ!” La Minh Uy gầm nhẹ một tiếng, “Từ lão đầu kia đã chết! Trước khi chết dùng Hồng Hạc trói buộc các ngươi, sau khi chết còn âm hồn bất tán! Hồng Hạc chỉ là công cụ của lão, chúng ta cũng chỉ là công cụ lợi dụng của lão, chúng ta có thể tạo ra công cụ sát nhân tốt nhất trên thế giới!”

Hồng Hạc lẳng lặng cúi đầu, lời này hắn hiểu rõ, chính là có đôi khi hiểu rõ, nhưng không biết nên làm thế nào. Rời khỏi Hồng Hạc hắn có thể làm cái gì? Hắn sợ một mình, nếu có người ở bên cạnh hắn, nếu lúc ấy khi người này rời đi cũng dẫn hắn theo, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

“Sau khi rời khỏi, có thể làm cái gì đây? Giống cậu bây giờ?” Hắn mím môi, “Chúng ta ngoài giết người ra, những cái khác đều không biết.”

“Vậy thì sao? Cũng không phải chưa từng trải qua những ngày tháng nghèo khổ! Tôi chỉ biết hiện tại tôi không cần mỗi ngày chờ giết người, mỗi ngày nghĩ làm sao sau khi giết người có thể không bị người truy sát, một người bình thường, ai sẽ mong muốn sở trường duy nhất của mình chính là giết người? Giống như lần trước cái tên đầu chôm chôm các cậu phái tới, đầu có bệnh a?”

Căn phòng nhỏ hẹp chỉ đủ đặt một cái giường, phòng bếp ngay cả xoay người cũng rất khó khăn, trên mặt bàn đầy mỡ còn có mấy con ruồi. Không có TV không có điều hòa, thậm chí không có cả quạt điện, mùa hè mồ hôi giống như vĩnh viễn không hết liên tục đổ ra, trong không khí là mùi vị hư thối, cho dù là ở điều kiện sống như thế này, y cũng cảm thấy đây mới chính là cảm giác còn sống.

Đau đớn trên thân thể y có thể chịu đựng, y cần, là sự tự do trên tinh thần.

“Có lẽ, tôi cũng giống hắn ta đầu có bệnh rồi –”

“Thao!” La Minh Uy cuối cùng nhịn không được mắng. Đúng là kẻ đồng áp giảng!

Hồng Hạc trừng mắt nhìn, nhìn thấy vẻ mặt có chút dữ tợn của người bạn cũ, y như vậy, hắn trước kia chưa từng thấy qua.

“Cậu giống như đã thay đổi...” Y trước kia chưa bao giờ nói nhiều hơn một câu, vĩnh viễn đứng ở một góc, hy vọng mọi người đều có thể quên mất y.

Quay đầu lại nhìn hắn một cái, La Minh Uy thở dài, “Có lẽ tôi hiện tại mới thực sự là tôi. Sau khi rời khỏi Hồng Hạc, tôi mới có thể làm một La Minh Uy thật sự.”

“Cậu khẳng định cậu thực sự rời khỏi?” Hồng Hạc bỗng nhiên cười nhạt, “Cậu đang lừa gạt mình sao? Có thể rời khỏi Hồng Hạc chỉ có người chết, trừ phi cậu chết, bằng không vĩnh viễn là Hồng Hạc.” Đây không phải là trốn thoát, mà là trốn tránh. “Tôi biết Hồng Hạc đã xuống dốc, tổ chức sát thủ uy phong một thời, hiện tại cũng chỉ còn lại bốn người, cho nên bắt đầu dĩ mới phải để cái tên tóc đỏ quái nhân kia gia nhập, sự thực chứng tỏ chúng ta có lẽ vẫn là duy trì số người này tốt hơn. Nhưng vô luận như thế nào, một ngày nào đó bọn họ đều có thể từng bước từng bước xuất hiện trước mặt cậu, bọn họ sẽ giết cậu! Bởi vì cậu từ cho là đúng mà rời đi, Hồng Hạc không có đồng nghiệp, nhưng càng không cho phép có kẻ phản bội!”

“Tôi biết, cậu hiện tại không phải đã xuất hiện trước mặt tôi rồi sao?” La Minh Uy nhếch miệng, lơ đãng cười cười, “Ít nhất tôi chỉ muốn không bị người giết, sẽ không đi giết người.”

Thân là Hồng Hạc, bản thân cũng có hai phần cực đoan. Từ trong bóng tối đi ra mới có thể phát hiện ánh sáng đẹp đến nhường nào, chính là trên người đã đánh mùi vị của bóng tối, muốn bước vào ánh sáng chắc hẳn sẽ mất một thời gian dài.

Hồng Hạc đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn y, rất lâu sau, trên mặt hắn mang theo ý cười, hỏi một câu rất khó lý giải.

“Chúng ta, có phải rất giống nhau không?”

La Minh Uy biết hắn đang chỉ cái gì, vẫn luôn biết, nguyên nhân chính là vì biết, mới không cần che giấu.

“Đúng vậy a! Chúng ta quá giống nhau, cho nên không thể cùng một chỗ. Tôi có thể từ trên người cậu ngửi được mùi của mình, mà cậu, luôn cho mình là cái bóng của tôi.”

Hồng Hạc thích La Minh Uy, đây đối với hai người mà nói cũng không phải bí mật. Nhưng, thích là chuyện của một người, cùng một chỗ lại là chuyện của hai người. Hồng Hạc từ nhỏ đã thích đứng ở xa nhìn La Minh Uy, hắn không biết như vậy nghĩa là gì, đến khi hắn trưởng thành, lúc hiểu được tình cảm của mình, hắn nhìn La Minh Uy, lại phát hiện trong mắt của y chưa từng có mình.

Vươn tay khẽ xoa đầu Hồng Hạc, giống như một người anh trai đối với em, La Minh Uy nói: “Thích, có thể phân ra rất nhiều loại, cậu từ nhỏ đến lớn tiếp xúc qua rất ít người, trừ tôi ra, bên cạnh ngay cả một người bạn cũng không có. Nghe lời tôi, trải qua cuộc sống của người bình thường đi! Có thể có một ngày cậu sẽ phát hiện, đối với tôi, cậu có lẽ chỉ là ý lại và thói quen.”

Không khẳng định cũng không phủ định tình cảm của hắn, như vậy với ai cũng công bằng.

Hồng Hạc quay đầu đi, khi y thu tay về, hỏi: “Cậu thích người kia sao?”

La Minh Uy khẽ nhún mày. Thích người kia? Đây là vấn đề có thể chính y cũng không muốn đối mặt.

“... Có lẽ.” Đây là một đáp án chung chung, bất luận là đối với y hay Hồng Hạc, y ai cũng không có lừa gạt.

Trên lớp băng vải màu trắng chậm rãi thấm đỏ, Hồng Hạc bỏ tay vào túi, xoay người đi ra cửa.

“Tôi sẽ không xuất hiện nữa.”

La Minh Uy không ngăn hắn lại, bởi vì y biết, từ hôm nay trở đi, cái bóng này cuối cùng cũng có thể tách khỏi chính mình tự mình sinh sống.

Y đồng dạng bỏ tay vào túi quần, bỗng nhiên chạm vào một thứ gì đó nho nhỏ, lấy ra nhìn, là khuyên tai của Hồng Hạc, ngẩng đầu gọi một tiếng, “Khuyên tai của cậu.”

Lại không có người đáp lại.

Cúi đầu nhìn chiếc khuyên tai kim cương kia, La Minh Uy cười cười.

“Nghe thấy — cũng không quay đầu lại a...”

La Minh Uy lại một lần nữa có một cảm giác mờ mịt không biết phải làm sao. Thời tiết thay đổi khiến bờ môi của hắn xuất hiện vết nứt, cố gắng mím môi có thể nếm được vị máu, dùng đầu lưỡi liếm, liền có thể cảm giác được đau đớn.

Cầm lấy hộp son dưỡng môi vừa mua, mùi táo nhàn nhạt, lấy ngón tay quét một chút khẽ xoa lên môi, vài lần qua lại môi đã trở lại màu hồng nhạt, vẫn có chút đau, nhưng càng đau, lại càng muốn tiếp tục.

Y cảm thấy chính mình có lẽ thực sự là có khuynh hướng SM.

Y ở quán rượu, trong một giờ đã uống hết hai mươi mấy ly cocktail.

Có một câu nói rất hay, không muốn say nhất định sẽ say, muốn say con mẹ nó người có uống đến chết cũng không tìm được một chút cảm giác say, xuất xứ của câu nói này tạm thời miễn bàn, La Minh Uy cảm thấy chính mình không có say.

Hoặc là nói, y cảm thấy còn chưa đủ say, y còn có thể phân rõ nam nữ còn có thể nhớ rõ đường về nhà còn biết mình gọi là La Minh Uy.

Anh đang làm gì vậy?

Làm gì? Uống rượu, nhìn không thấy sao?

Uống rượu có ý nghĩa sao?

Có một số việc không phải vì có ý nghĩa mới làm, cách! Cứu tế nạn dân ở Châu Phi có ý nghĩa, cậu sao không đi?

Anh chẳng lẽ muốn sống như trước đây?

Cuộc sống? Đúng vậy! Tôi đang sống, tôi đang sống — ai cũng đang sống, không cần lo lắng sẽ chết...

Anh sợ chết sao?

Chết, lúc chân chính không sợ, có thể sẽ không phải chết. Còn sống so với chết còn khó khăn hơn, thật sự là là một loại đau khổ! Vì tiền tùy tiện khiến người khác chết, xuống đến địa ngục người ta cũng sẽ chê cậu bản...

Anh, chẳng lẽ không có gì đáng giá lưu luyến sao? Hay là —

Lưu luyến? Nếu như là nói hi vọng... Có lẽ có đi.

Ngô — đau đầu! La Minh Uy ngẩng đầu khỏi chiếc bàn đầy ly rỗng, ần ần trán? Vừa rồi không phải có người đang nói chuyện với y sao?

Trước mắt một mảng sương mù, có một mùi nước hoa nhàn nhạt, giống như rất quen. Y theo thói quen mà sờ ở mũi, mới phát hiện kính mắt không biết khi nào đã rơi xuống.

Y nhú nhú mày, lấy kính mang lên, ánh mắt vẫn mơ hồ không rõ.

Nhìn sang bên cạnh, trừ y ra cũng không còn ai, vì thế, y lại một lần nữa nằm úp xuống bàn, thì thầm trong miệng, “Chết tiệt! Thực sự là uống say rồi...” còn xuất hiện cả ảo giác.

Sau đó y có một giấc mơ, lúc mơ mơ màng màng mở mắt ra, vẫn cho là mình đang nằm mộng.

Y nhìn thấy có một bóng người trên đầu mình, cùng nơi nào đó trên cơ thể mình giống như nói liền, còn cảm giác được lưng y không ngừng ma sát với ra giường bên dưới, sau đó, cơ thể giống như có cái gì đang bãi động qua lại, còn có tiếng kêu thực *** dâng, thực quen tai...

Y cố gắng trừng mắt nhìn, dần dần thấy rõ khuôn mặt của người kia, là một người đàn ông rất khô gợt, mồ hôi của người kia từ dưới cằm rơi xuống mặt y, xung quanh tràn ngập tiếng thở dốc và mùi dục vọng.

Cuối cùng cũng cảm thấy được có chỗ nào không đúng, La Minh Uy đem tinh thần hỗn loạn không còn lại bao nhiêu của mình tập trung lại, một giây trước khi tiến đến cao trào kêu lên —

“Cường gian a! Gian phạm tới cửa cường gian — a!”

Chung Trạch Hào gầm nhẹ một tiếng, đem dục vọng của mình bắn vào cơ thể y, thời điểm giằng co thật lâu, khiến La Minh Uy cảm thấy tim của mình sớm nhảy ra ngoài, cái loại cảm giác ẩm ướt tỏng cơ thể này.

“Ngô — ân...”

Sau khi chấm dứt, Chung Trạch Hào thỏa mãn nằm sấp lên người y, hạ thân dùng sức nhấn một cái, thoả mãn nghe được một tiếng rên rỉ.

“Anh hiện tại bộ dạng như vậy, sẽ có người tin là cường gian sao?” Ngẩng đầu, hấn vẽ mặt đầy ý cười nhìn người dưới thân dồn dập thở dốc.

Hai chân của La Minh Uy gắt gao kẹp lấy thắt lưng cường tráng của hấn, hai tay giữ lấy lưng hấn, lưu lại rất nhiều dấu vết kích tình, đích thật là không có chút sức thuyết phục.

“Cậu bức người!” Đối lại một cái tội danh, như cũ phải vào tù.

“Rượu là chính anh uống, tôi không bức anh.”

“Cậu –” y dùng sức đẩy bờ ngực đang đè nặng mình, “Tôi uống rượu cậu cũng không buông tha, cầm thú!” Đạo đức đem chôn rồi sao?

Chung Trạch Hào cười ra tiếng, cả người cũng run lên.

“Tôi đưa anh về nhà, anh không thấy hần là nên cảm ơn tôi sao?”

“Tôi có cảm ơn hay không cậu cũng nhận tạ lễ, có thể rút đi được rồi, ra ngoài!” Y thề sẽ không bao giờ uống hai mươi mấy ly rượu nữa — trong một giờ.

“Anh là bảo tôi đi ra, hay là bảo cái này của tôi?” Chung Trạch Hào xấu xa động động phân thân còn chôn trong cơ thể y, cơ hồ giống như không có phát tiết qua.

Khoái cảm bị xâm nhập và cảm giác nhiệt dịch chảy ra, khiến La Minh Uy cắn chặt răng mới không phát ra tiếng rên rỉ. “Ngô, đi chết đi! Vương bát dẫn!” Y là thực sự rất khó chịu!

Nhìn thấy nếu đùa giỡn thêm y sẽ nổi giận, Chung Trạch Hào rút cuộc cũng rời khỏi cơ thể La Minh Uy, nhưng hai người chỉ cách ra một giây, hần đã đem La Minh Uy muốn đứng dậy kéo vào lòng, ghé vào tai y nhẹ giọng nói: “Mấy ngày không chạm vào anh, nhịn không được.”

La Minh Uy quay đầu đi, chầm chọc cười cười, “Tôi không phải nam kỹ, nếu cậu muốn trả tiền, nhớ trả nhiều một chút.”

“Tức giận?”

“Đừng giả bộ, mệt chết đi!”

Bầu không khí mờ ám lập tức biến mất, giống như thực sự chỉ là một hồi giao dịch phát tiết.

Hít một hơi, Chung Trạch Hào hơi buông lỏng người trong lòng, người kia cũng không có rời đi, chính là dịch về phía trước một chút, ngồi vào bên giường.

“Anh muốn thế nào?”

“Nên là tôi hỏi cậu muốn thế nào?” La Minh Uy cầm lấy hộp thuốc trên tủ đầu giường, không phải của y, không quan trọng.

“Tôi đã không để bụng chuyện anh lấy súng chĩa vào tôi, anh còn muốn thế nào?”

Ngày đó sau khi y rời đi, hần suy nghĩ thật lâu, trong đầu không ngừng chuyển qua rất nhiều ý tưởng: đem La Minh Uy bắt lại, trước tiên cưỡng gian sau đó dìm bùn ném xuống biển; Đem La Minh Uy bắt lại, trước tiên cưỡng gian sau đó bán đi làm nam kỹ; Đem La Minh Uy bắt lại, trước cưỡng gian sau đó lấy dây xích trói lại nhốt ở nhà — cuối cùng tổng kết một chút, đều là trước tiên phải cưỡng gian y, tuy rằng sau cùng một cái biện pháp hần cũng không có làm.

Có lẽ hần là thực sự rất thích người này, chỉ là có lẽ. Nhưng ít ra hần hiện tại cảm thấy không thể rời khỏi La Minh Uy, chỉ cần có thể, hần sẽ chậm rãi chứng minh tâm ý của mình, hần có thời gian, chỉ cần có thể

La Minh Uy bĩu môi. Vấn đề của y và hần, không chỉ có những việc ngoài này, giữa bọn họ cũng không phải vấn đề người yêu chỉ vì mua thiếu một cảnh hồng mà cãi nhau, làm tình một lần liền có thể giải quyết.

“Cậu cho tôi là sủng vật sao? Không cần thận cần cậu một cái, cậu có thể tha thứ cho tôi, bởi vì tôi chẳng qua chỉ là sủng vật cậu nuôi để giải trí?”

“Ai nghĩ như vậy? Đó là chính anh nghĩ vậy, đừng đổ thêm tội danh lên đầu tôi!” Chung Trạch Hào rất bất mãn, một phen đoạt lấy điều thuốc trên miệng y hút một hơi.

Liếc mắt nhìn hần, La Minh Uy quay đầu lại, lại rút một điều từ hộp thuốc, bật lửa.

“Anh còn để ý Hồng Hạt?” Chung Trạch Hào hỏi.

Để ý sao? La Minh Uy rút điều thuốc, không nói, cử động hai chân. Hạ thân dính dính, thực khó chịu.

“Tôi sẽ bị bọn họ giết.” Y bình tĩnh nói.

Chung Trạch Hào nhú nhú mày, từ phía sau ôm lấy y. “Tôi sẽ giết sạch họ trước.”

Hắn không nhớ rõ chính mình vừa để thả một người sao? La Minh Uy mỉm cười, mặc cho hắn ôm.

“Cậu cho là hoàng tử bảo vệ công chúa?”

“Tổng cộng có mấy người?”

Ngừng một chút, y nói: “Bốn.” Đây bên ngoài chính là bí mật, gần như không ai biết Hồng Hạc không phải là một người, mà là một tổ chức, càng không ai biết Hồng Hạc đã “xuống dốc” đến nỗi chỉ còn bốn người, nếu như, không tính y.

Bốn? Chung Trạch Hào cũng hiểu được số người này thật sự có phần ít.

Nhìn thấu nghi ngờ của hắn, La Minh Uy ngẩng đầu nhìn trần nhà nói: “Bị thủ tiêu, bệnh mà chết, phát điên tự sát, còn có chém giết lẫn nhau, cuối cùng có thể sống sót cũng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để một mình đảm đương một phía.” Đương nhiên, chỉ có một mình y rời đi, còn sống.

“Anh và tên Hồng Hạc kia quan hệ như thế nào?” Chung Trạch Hào cố ý muốn có đáp án,

Biết hắn là ám chỉ ai, La Minh Uy không khỏi buồn cười, “Cậu ấy thích tôi.”

Người phía sau sắc mặt lập tức trầm xuống, “Anh thì sao?” Nếu đáp án không phải điều hắn muốn, hắn càng không thể bỏ qua tên tiểu tử kia.

Vì cái gì hai người đều muốn hỏi y vấn đề này? Chẳng lẽ bọn họ không biết, câu hỏi này rất khó trả lời sao?

Ném điều thuốc xuống, La Minh Uy xoay người, một phen đẩy ngã hắn, cả người dè lên, hai người một trên một dưới, mặt đối mặt nhìn chăm chú đối phương, khoảng cách giữa hai bên không vượt quá mười centimet, cơ thể chạm vào nhau như nguyên sơ, mỗi một hơi thở ra đều là một loại hấp dẫn.

“Làm sao vậy?” Nhiệt tình bất ngờ, Chung Trạch Hào cảm thấy có chút khó tin.

“Chung Trạch Hào, tôi so với cậu còn nguy hiểm hơn. Tôi trên đường bất cứ lúc nào cũng có thể bị đạn bắn xuyên tim, một ngày nào đó chết trên đường cũng sẽ không ai đến nhận thi thể.” Y nheo mắt lại, lần đầu tiên cùng người khác nói ra những suy nghĩ trong lòng, “Nhớ rõ tôi từng nói rằng tôi cho là mình sắp chết không? Lúc biết được tin này tôi sợ hết mười giây, sau đó lại có một cảm giác có thể giải thoát, tôi là một kẻ nhất gan, không có dũng khí tự sát, rời khỏi Hồng Hạc tôi đã bỏ lại tất cả, không bao giờ sợ mất đi thứ gì, tự nhiên mà chết, tôi hy vọng rất lâu, cậu biết không...”

Y càng nói càng khê, chậm rãi tới gần môi Chung Trạch Hào, trong nháy mắt hai bờ môi chạm vào nhau, y lại nói: “Biết mình có thể chết lúc nào, tôi là thực sự cao hứng.”

Thân thể một lần nữa bị xâm nhập, La Minh Uy nghe được âm thanh chính mình bị tiến vào, vẫn là sẽ đau, nhưng so với thống cảm cùng khoái cảm còn kém một chữ.

Lần này y ngồi trên người Chung Trạch Hào, hoàn toàn đưa mình đến, giống như một hồi khảo nghiệm dũng khí.

Thân thể y rất đẹp, không giống phụ nữ mềm mại, mỗi đường cong đều nói rõ y là một người đàn ông cường tráng. Chung Trạch Hào nhìn cơ thể tản ra kiều diễm lộng lẫy trên người mình, cảm nhận độ ẩm từ nơi sâu nhất của y, nhìn khuôn mặt dần dần nhiễm màu ***, cảm thấy y giờ phút này mới là chân thực nhất.

Khí chất lạnh lùng, tao nhã như quý công tử, cùng một tên côn đồ miệng đầy lời lẽ thô tục, ngoài khuôn mặt ra cái gì cũng không có, hai La Minh Uy, rốt cuộc là người nào hấp dẫn hắn? Người nào mới là chân chính La Minh Uy?

Một cái xoay người, hắn đem người trên thân một lần nữa áp xuống dưới, đoạt lại quyền chủ đạo, phóng túng mà va chạm. Hắn muốn La Minh Uy vì hắn thờ dốc, vì hắn rên rỉ, hắn muốn người dưới thân hắn không phải ai khác, chính là La Minh Uy.

mệnh nà mệnh thik cái màn âm mưu cường gian của bọn chẻ Hào lắ đắ nhóe:”> chưa kể bọn lòng vòng một hồi vẫn là chỉ để ý đến chuyện “bắt gian” bọn Uy =))))))

10. Chương 10

Giữa khu phố sầm uất, La Minh Uy ngồi trên thềm đá, thời tiết này, nhiệt độ của đá chỉ có thể dùng từ lạnh buốt mà hình dung.

Miệng ngậm điều thuốc, hộp thuốc lá cầm trên tay, y cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ còn bốn điều, cũng là tất cả tài sản của y. Đương nhiên, không bao gồm quần áo, ví tiền, di động của Chung Trạch Hào cộng thêm toàn bộ những thứ có thể mặc được trong nhà hôm đó sau khi y tỉnh lại “thuận tiện” mang đi, còn cắt đứt cả dây điện thoại.

Ngoại trừ tấm drap trải giường, khăn mặt và giẻ lau, y khẳng định người nọ tuyệt đối không thể tìm được thứ gì có thể “che kín”!

Y chạy trốn? Không phải, y chỉ là ra ngoài giải khuây mà thôi. Y đang rất loạn, phải có thời gian và không gian để y bình tĩnh lại, hảo hảo suy nghĩ một chút.

Hiện tại, vấn đề y suy nghĩ chính là, y có phải hay không nên về nhà một chút? Không biết người nọ có bị người nào phát hiện hay không? Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn là không hạ nổi quyết tâm.

Được rồi! Y thừa nhận mình có chút chột dạ, vạn nhất lúc trở về, nhìn thấy Chung Trạch Hào ở trong nhà y tắt thở thì làm sao? Đàn ông chính là rất sĩ diện a!

Ai! Nếu mình lúc ấy để lại cái quần lót cho hắn thì tốt rồi.

Thở dài một tiếng, thở ra một hơi khói, lúc đứng lên chuẩn bị đi, y theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua lớp cửa kính ven đường, phát hiện trên cửa kính phản chiếu bóng của một người đàn ông vô cùng cao lớn, ngọc thụ lâm phong đứng ở đường cái đối diện, hơn nữa người này cũng đang không nhúc nhích theo dõi y, thoạt nhìn cực kỳ quen mặt, hắn ta còn nghiêng rằng nghiêng lợi giật giật môi.

La Minh Uy dùng “kĩ năng chuyên nghiệp” của y phân tích một chút lời người kia, chính là — La Minh Uy, anh chết chắc rồi!

Một dòng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, giác quan thứ sáu nhạy bén nói cho y biết, nếu như còn không chạy kết quả sẽ rất nghiêm trọng, mà khi trong đầu y xuất hiện ý nghĩ này, chân y đã sớm tự mình cự động.

“La Minh Uy! Anh đứng lại đó cho tôi!”

Giận dữ gầm lên, Chung Trạch Hào bước mấy bước liền chạy qua đường cái, đuổi theo hướng La Minh Uy chạy.

La Minh Uy cắn răng, quay đầu lại nhìn, phát hiện hắn đang gắt gao theo sát phía sau mình, khoảng cách bất quá chỉ hơn một trăm mét, áo khoác ngoài màu đen tung bay trên không, nếu hắn cởi cái áo khoác kia ra, dám chắc sẽ chạy nhanh hơn nữa!

“Anh đứng lại cho tôi! Không được chạy!”

Chung Trạch Hào lại hét lên vài tiếng, sau mỗi một câu nói người phía trước càng chạy nhanh hơn, tức giận đến nổi muốn học máu.

Y cầm đi quần áo và điện thoại của hắn, còn rút dây điện thoại, để hắn nửa bước cũng khó mà đi, cuối cùng hắn vẫn là phải quần chần sang nhà bên cạnh, hy sinh nhan sắc mượn điện thoại, kể tiếp cái tên tiểu tử thối này trốn hắn hai ngày, hắn lật tung mọi chỗ tìm y hai ngày, kết quả y thể nhưng không khác gì chuột nhìn thấy mèo liền lủi mất, vốn hắn định sau khi tìm được y sẽ hảo hảo nói chuyện, nhưng hiện tại, hắn quyết định trước khi nói nhất định phải hảo hảo trừng phạt y một chút!

Nghĩ tới đây, hắn hít một hơi thật sâu, rống lớn một tiếng, “Bắt trộm a — bắt lấy hắn ta! Hắn là kẻ trộm!”

La Minh Uy sau khi nghe được câu đó, lắc đầu một cái, thiếu chút nữa té ngã. Hắn cứ nhiên dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy! “Chung Trạch Hào cậu không phải người! Ai là kẻ trộm?” Y tức giận đến nổi vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại mắng, kết quả một chút phân thần thiếu chút nữa đâm đầu vào cột điện phía trước.

Lúc này có mấy người trên đường đã đứng ra định bụng chặn y lại, càng khiến cho La Minh Uy cảm thấy ông trời bất công. Lúc y “làm việc nghĩa” như thế nào không có nhiều người hỗ trợ như vậy, nhân duyên của họ Chung kia sao lại tốt như vậy?

Tránh trái tránh phải linh hoạt thoát khỏi mấy người muốn ngăn mình, y vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại, lại một trận chửi mắng Chung Trạch Hào.

“Không trộm đồ anh chạy làm cái gì?” Chung Trạch Hào cũng tránh trái tránh phải lách qua mấy người đi đường, dần dần thu hẹp khoảng cách với y.

“Tôi không lấy đồ của cậu cậu đuổi theo làm cái gì?”

“Anh không chạy tôi sẽ không đuổi.”

“Láo! Cậu không đuổi tôi sẽ không chạy!” Mới là lạ!

“Huýt —” một tiếng còi chói tai bỗng nhiên vang lên từ phía sau, La Minh Uy quay đầu nhìn lại, má ơi! Hai viên cảnh sát đang tuần tra tay cầm cảnh côn, gia nhập vào hàng ngũ “bắt trộm” của Chung Trạch Hào.

“Người đằng trước mau đứng lại! Mau đứng lại! Đứng lại!” Cảnh sát không ngừng la ở phía sau.

Hít một hơi thật sâu, y oán hận càng dùng hết sức lực chạy tiếp, xông loạn qua bảy tám ngã rẽ, đến lúc chạy vào một cái hẻm nhỏ, tựa vào tường từng ngum từng ngum thở phì phò, mới khẳng định phía sau đã không còn ai đuổi theo.

Hai tay giữ đầu gối, hô hấp của y vẫn chưa khôi phục ổn định, cảm giác hai chân còn hơi run run, thì ra thể lực của mình đã không còn được như xưa.

“Chết tiệt!” Một bàn tay nắm thành nắm đấm hung hăng đâm một cái lên tường.

“Anh đang mắng ai?”

Sau khi thoáng sững sốt ngẩn đầu, phát hiện Chung Trạch Hào đang đứng cách y chưa đầy mười mét, mắt cũng không chớp mà nhìn y, bộ dạng không kịp thở cũng không khá hơn y là bao, áo khoác ngoài mở rộng, cravate cũng không thấy, chemise nhăn nhúm, mái tóc vốn hất về sau giờ cũng rơi xuống mất trật tự.

La Minh Uy quay đầu định chạy vào trong hẻm.

“Đứng lại! Còn dám chạy!” Chung Trạch Hào lập tức đuổi theo.

Hẻm nhỏ không phải quá sâu, La Minh Uy chạy không bao lâu đã thấy đầu cùn, nhưng y còn chưa kịp vui mừng, liền phát hiện phía trước có một lưới thép gai ngăn đường thông ra ngoài.

“Sách!” Y nghiêng rằng, chẳng những không dừng, trái lại tăng thêm tốc độ, vọt thẳng tới lưới thép gai, dùng cả tay chân, lập tức liền nhảy lên trên, trở mình tèo qua.

Chung Trạch Hào đuổi theo vừa vặn nhìn thấy một màn đẹp như xiếc này.

Chết tiệt Có cần phải chạy trốn chết như vậy không?

Trong đầu tưởng tượng một nghìn kiểu trừng phạt sau khi bắt được người, hắn theo ngay sau đó, cũng chuẩn bị leo qua, nhưng La Minh Uy lại xoay người hướng hắn hô một tiếng.

“Dừng lại!”

Hắn sững sốt một hồi, cuối cùng vẫn là chậm rãi đứng lại, nhìn chằm chằm vào y từng bước một đến gần.

Ổ giữa có thứ ngăn lại, lá gan của La Minh Uy cũng lớn thêm một chút. Y nhìn người bên kia lưới thép gai, ngực phập phồng lên xuống thở dốc, lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên cằm, sau đó vươn một tay chỉ vào Chung Trạch Hào nói: “Cậu đứng ở đó được rồi, có cái gì cứ nói, cậu nếu tiếp tục qua đây, tôi sẽ lại chạy!”

Suy nghĩ một chút, Chung Trạch Hào gật đầu, “Được, tôi không qua đó, anh cũng không được chạy.”

La Minh Uy gật đầu một cái tỏ vẻ bằng lòng, đây xem như thỏa hiệp tạm thời của hai người.

Sau khi xác định y sẽ không chạy, Chung Trạch Hào cũng lấy mu bàn tay lau mồ hôi, mắt cũng không chớp mà nhìn y hỏi: “Anh vì sao muốn chạy?”

Vô nghĩa! Không chạy chẳng lẽ chờ cậu đến bắt a?! “Tự thú” và “bị tóm” khác biệt đãi ngộ rất lớn nha.

“Cậu ở sau đuổi theo tôi.”

“Chuyện vừa rồi đợi lát nữa nói sau. Tôi nói là hôm đó ở nhà anh, vì cái gì thừa dịp tôi ngủ mà chạy?” Về mặt của hắn giống như đang trách y là một tên phụ tình chiếm được tiện nghi liền bỏ chạy.

La Minh Uy nhắm mắt lại, cố gắng day day thái dương, cảm thấy có chút muốn cười, “Cậu hiện tại giống như một đứa con gái sau khi bị thằng nào uống say cường bạo, giờ muốn tìm tôi chịu trách nhiệm?” Tính thể nào người phải chịu trách nhiệm cũng không phải y chứ?

“Người phải chịu trách nhiệm là tôi.” Chung Trạch Hào ngược lại còn nói như thật.

“Tôi chưa từng nói qua muốn cậu chịu trách nhiệm, hơn nữa tôi nhớ rõ mình đã nói rõ với cậu –”

“Nói rõ cái gì?” Không đợi y nói xong, Chung Trạch Hào bước một bước dài về phía trước, cả người đều dính sát vào lưới thép gai. “Anh nói lại xem.”

“Tôi –” Theo bản năng lui về phía sau một bước, La Minh Uy mở miệng, thật sự là không biết nên nói cái gì, nhìn người trước mặt giống như con sư tử sắp phá ***g xông ra, y rồi lên, tùy tiện bịa một câu, “Tôi muốn kết hôn.”

“Ầm” một tiếng, sư tử phát hỏa rồi!

Chung Trạch Hào hai tay đồng thời giữ lấy lưới thép gai, sức lực thật lớn khiến cả lưới thép gai rung động, phát ra tiếng vang cực to.

La Minh Uy lại lui về phía sau một bước, thoáng xoay người, chuẩn bị gặp tình huống không ổn liền bỏ chạy.

“Anh, nói, cái, gì?” Bốn chữ này là từ kẽ răng của Chung Trạch Hào thoát ra.

Lần thứ hai vui mừng vì mình lựa chọn đối thoại với người này qua vách ngăn, La Minh Uy kiên trì lặp lại một lần.

“Tôi, muốn kết hôn.”

“Với ai?”

“Nữ nhân.”

“Anh mới mấy ngày đã tìm được nữ nhân cùng anh kết hôn?!”

“Cậu quản được tôi?! Sức hấp dẫn của tôi lớn không được a?”

“Mẹ nó! Con mẹ nó ai cho phép anh kết hôn?!” Chung Trạch Hào tức giận đến nổi chửi thề, hung hăng đá một cước vào lưới thép, lại thêm một tiếng vang lớn.

La Minh Uy cũng sinh khí, đẩy kính mắt, hỏi lại: “Chẳng lẽ tôi kết hôn còn phải được sự cho phép của cậu?”

“Đúng vậy! Tôi không cho phép anh kết hôn với con nào hết.”

“Cậu là lưu manh a?”

“Anh luôn xem tôi là lưu manh, thì tôi chính là một tên lưu manh!” Lại đá vào lưới thép gai, đây cũng là cách Chung Trạch Hào phát tiết lửa giận.

“Cậu!” Thực sự nghĩ không ra từ gì để hình dung, La Minh Uy nắm tay nâng lại bỏ xuống, cuối cùng mắng một câu, “Con mẹ nó đồ điên!” Sau đó cũng hung hăng đạp một cước lên lưới thép gai.

“Còn nói –” Lại nghĩ tới điều gì, Chung Trạch Hào bỗng nhiên nhìn nửa người dưới của La Minh Uy, “Cơ thể anh như vậy còn có thể nữ nhân kết hôn? Anh nhìn nữ nhân còn cứng lên được sao? Nữ nhân dùng cái gì thỏa mãn phía sau đây?”

Chính là người da có dày thêm cả tắc, liên tục ba cái vấn đề này cũng đủ để khiến y cảm thấy muốn độn thổ cho xong.

“Cậu đi chết đi!” Lần này La Minh Uy thực sự phát hỏa, vừa nhấc chân ngay chỗ khuôn mặt của hắn đạp một cước, tuy rằng có dây thép gai ở giữa, nhưng lưới thép đã muốn biến dạng vừa vặn chứng minh y đã dùng rất nhiều sức.

Chung Trạch Hào bị giật mình lui về phía sau hai bước, dựa vào tình hình giống như chẳng những không có chút chuyển biến tốt đẹp, trái lại càng lúc càng tệ, hắn quyết định thay đổi phương pháp.

Cảm thấy người trước mắt thuộc loại ăn mềm không ăn cứng, hắn không chế cảm xúc, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, lúc ngược lên nhìn La Minh Uy, vẻ mặt dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, yếu ớt, còn lộ ra một cổ mê hoặc.

“Vậy còn tôi?”

La Minh Uy khẽ cắn môi, không nhìn vào mắt hắn. Đến lúc này còn muốn câu dẫn người ta!

“Anh định vứt bỏ tôi sao?”

Chiều này đủ ai oán, đem bi thương và ủy khuất “bị vứt bỏ” toàn bộ biểu hiện ra ngoài, hơn nữa vẻ mặt của hắn, La Minh Uy quả thực muốn hoài nghi người bị chiếm tiện nghi đích thực là y.

“Đừng kết hôn, nghe lời, theo tôi trở về –”

Thanh âm này đúng là giống như có thể thôi miên, La Minh Uy cảm thấy trái tim vốn không hề kiên định của mình lúc này dao động đến lợi hại. Bất quá y vẫn còn chút lý trí.

“Tôi cũng không có hi vọng gì khác, cuộc sống lo lắng sợ hãi mỗi ngày tôi chịu đủ rồi, hiện tại tôi chỉ muốn trải qua cuộc sống của người thường, đời này cứ như vậy là được.”

“Tôi nói rồi tôi sẽ bảo vệ anh, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa mới chịu tin tưởng tôi?” Chung Trạch Hào nhíu mày, đi về phía trước vài bước.

La Minh Uy trừng mắt nhìn hắn, “Có quỷ mới cần cậu bảo vệ! Cậu cách tôi xa một chút, chỉ số an toàn của tôi mới có thể tăng lên một ít. Sau khi gặp cậu không phải bị giết thì bị bắt, tôi sợ tôi còn chưa kết hôn đã ngổm rồi.”

“Tôi đây cũng có thể kết hôn với anh a!” Chung Trạch Hào cuối cùng cũng nói ra.

Thực cảm động đi? Đây cũng tính là một loại cầu hôn sao?

Nhưng La Minh Uy hoàn toàn không cảm thấy cảm động, mà nheo mắt lại nhìn hắn, “Vậy ai làm cô dâu? Cậu hay là tôi?”

Ách — “Kia đương nhiên, là anh.” Dựa theo vị trí trên dưới phân công chính là như thế không sai.

“Phi!” La Minh Uy lại hung hăng đá một cước, vò vò đầu đẩy kính mắt, xoay người bước đi.

Không nói nữa, hoàn toàn không có nhận thức chung!

Đi vài bước, người phía sau vẫn là không có chút tiếng động, La Minh Uy nhìn về phía trước, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu phía trước y có người, khẳng định sẽ cho rằng y muốn ăn thịt người, sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Móc ra một điều thuốc bỏ vào miệng, lúc châm thuốc, y hận không thể châm bom ném ra sau, cả người lẫn tường để nổ tung.

Y đã đi chậm đến vậy rồi, đuổi tới đây sẽ chết hả? Đồ vô tích sự! Lưới thép gai thấp như vậy trèo cũng không qua!

Đồ dân a —

Ngay khi y ở trong lòng gào thét, thanh âm trầm thấp của Chung Trạch Hào đã truyền tới bên tai, tựa như tiếng trời.

“... Bằng không, tôi làm cô dâu cũng được a.”

“Phụt —” Điều thuốc ngoài miệng một hơi chưa kịp hút một hơi đã như tên lửa bắn ra ngoài.

Tuy rằng thực sự không dám tưởng tượng bộ dạng hắc làm cô dâu, nhưng La Minh Uy vẫn khó có thể không chế khóe miệng khẽ nhếch lên.

Quay đầu, Chung Trạch Hào vẫn đang đứng tại chỗ, xuyên qua lưới thép gai nhìn y, trong ánh mắt tràn ngập ý cười cùng một thứ gì đó khiến y cảm thấy ấm áp.

Thích là chuyện của một người, cùng một chỗ lại là chuyện của hai người, hiện tại hai người đều đã tập trung đầy đủ, còn cái gì phải do dự đây?

Dùng tốc độ so với vừa rồi còn chậm hơn. La Minh Uy bước trở lại, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng ngắn, càng lúc càng gần, khi chỉ còn lại một chương ngại vật cuối cùng —

“Một bước cuối, anh lại đây hay tôi qua đó?” Chung Trạch Hào mỉm cười hỏi.

Khóe miệng gợn lên, La Minh Uy vươn tay, đem mười ngón tay giữ lấy lưới thép gai, lắc đầu.

“Không cần, như vậy là đủ rồi.”

Y đưa mắt lại gần lưới thép gai, người còn lại trong nháy mắt sáng tỏ, mười phần ăn ý làm một động tác đồng dạng.

Nụ hôn cách lưới thép này, cảm giác cũng không tồi.

Ồ đấy, hết rồi đấy =)))) Kết thúc truyện là một màn rượt đuổi rất ư là “hoành tá tràng” và “bỉ ối” kèm theo lời cầu hôn “trắng trợn” của bọn chể Hào không quên cộng thêm “trò mèo” của bọn chể chỉ-ư-ảnh Uy:”>

Ai đang tắc lưới tiếc thì nói thêm là nó còn 1 cái vĩ thanh ko dài lắm nữa cơ =)))

“...Một tờ, hai tờ, ba tờ, bốn tờ —

Đếm đến lần thứ tư, vẫn là ra con số như lần đầu tiên, La Minh Uy nhíu mày, nhìn xấp tiền trong tay, lại nhìn thoáng qua tấm thiệp cưới đặt trên bàn.

Thiệp cưới màu đỏ thẫm đặc biệt gây chú ý, lại thêm chữ “hỉ” () mạ vàng, khiến căn nhà “bốn vách tường” của y cũng nhờ đám thiệp cưới này mà sáng hẳn lên.

“Sách!” Nghiến răng, y gục đầu xuống đem tiền trong tay ném lên bàn, bỏ kính xuống nhắm mắt lại, cả người ngã sang bên cạnh, nằm ườn trên sa lon.

Tháng này khuyh gia bại sản mất!

...”

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Một tờ, hai tờ, ba tờ, bốn tờ —

Đếm đến lần thứ tư, vẫn là ra con số như lần đầu tiên, La Minh Uy nhú mào, nhìn xấp tiến trong tay, lại nhìn thoáng qua tấm thiệp cưới đặt trên bàn.

Thiệp cưới màu đỏ thắm đặc biệt gây chú ý, lại thêm chữ “hỉ” () mạ vàng, khiến căn nhà “bốn vách tường” của y cũng nhờ đám thiệp cưới này mà sáng hẳn lên.

“Sách!” Nghiến răng, y gục đầu xuống đem tiền trong tay ném lên bàn, bỏ kính xuống nhắm mắt lại, cả người ngã sang bên cạnh, nằm ườn trên sa lon.

Tháng này khuy nh gia bại sản mất!

Y vẫn chỉ có một mình, căn bản nghĩ không ra sẽ có một ngày nhận được thiệp cưới.

Kỳ thực, lúc A Sâm đem thiệp cưới giao tận tay y, y còn không có giật mình như vậy, chính là lúc mở thiệp cưới ra vừa nhìn thấy tên cô dâu, liền không thể không cảm thán, thế giới này rõ thật là thay đổi thất thường.

“Làm sao vậy?” Một bàn tay xoa đầu y, có người ngồi xuống bên cạnh y.

Bĩu môi, La Minh Uy không mở mắt, nói “Sắp mất máu rồi.”

Chung Trạch Hào nhìn một chút thiệp cưới và tiền trên bàn, cười cười.

“Anh có thể không cần mừng a! Tôi bỏ một cái, viết tên hai người chúng ta là được rồi.”

Nghe cũng không tồi — La Minh Uy mở to hai mắt. Hai tên đàn ông chỗ mừng có một cái hồng bao, muốn dọa ai chứ?

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi nói thật, tôi cũng không ngại.” Cúi xuống hôn, Chung Trạch Hào vuốt tóc y, ghé vào lỗ tai y nói.

La Minh Uy biết hẳn không ngại, hẳn có khi nào thèm để ý đâu? Chính là —

Đẩy người phía trên y ra, y ngồi xuống đeo lại kính, sau đó cầm lấy thiệp cưới trên bàn giờ giờ lên trước mặt Chung Trạch Hào, “Làm ơn đi! Đây là em họ cậu kết hôn, tôi có thể chiếm tiện nghi này sao?”

Chung tiểu thư vốn theo đuổi y, nửa đường bị A Sâm thành công bắt lại, tuy rằng cảm thấy bọn họ cùng một chỗ thật tốt, nhưng La Minh Uy vẫn là thấy có chút như phim. Không phải không thừa nhận, duyên phận đúng là một thứ rất kỳ diệu.

Chung Trạch Hào cười cầm thiệp mời ném lên bàn, “Anh có phải cảm thấy không công bằng?”

Ân? “Không công bằng cái gì?”

“Nhìn người ta kết hôn nhận hồng bao a!”

Bắt đầu từ ngày hai người nhận thức đến hiện tại, La Minh Uy cảm thấy Chung Trạch Hào càng lúc càng muốn đập, bất quá, nếu so với cái miệng thối của hắn, La Minh Uy y cũng không dễ dàng chịu thua như vậy.

“Không.” Lắc đầu, y thở dài, “Tôi là vì người lẽ ra có thể là lão bà của mình hiện tại lại vào cửa nhà người khác mà thấy không công bằng.”

Vốn tưởng rằng nói như vậy Chung Trạch Hào sẽ tức giận, cho dù không tức giận ít nhất cũng chịu chút dấm chua gì gì đó, nhưng không nghĩ tới y nói xong, Chung Trạch Hào chỉ cười cười.

Cũng chỉ cười? Không nghĩ tới cái miệng của hắn càng ngày càng thối, tính tình lại càng ngày càng lúc tốt lên.

Bỗng nhiên cánh tay bị nắm lấy, La Minh Uy vừa ngẩng đầu, đã bị Chung Trạch Hào lôi vào trong lòng, kỳ thực, đây là tư thế thường dùng nhất khi hai người cùng một chỗ.

“Làm gì?” Trán tựa vào bả vai rộng lớn y thấp giọng hỏi.

Y cảm giác được tay Chung Trạch Hào đang vuốt ve lưng mình, một loại động tác cùng lực đạo như trấn an.

“Không cần thấy bất bình, anh không lấy được em họ thì lấy anh họ là được rồi, dù sao cũng là anh họ tôi có mị lực hơn nhĩ?”

Khóe miệng La Minh Uy gợn lên, “Uy! Nói tới nói lui, tay cậu có thể thành thực một chút được không?”

Mỉm cười, Chung Trạch Hào chẳng những không có dừng, ngược lại ngày càng táo tợn vuốt ve xuống dưới, còn như đương nhiên nói: “Tôi là đang chứng minh cho anh biết mị lực của mình a!”

“Anh họ –” La Minh Uy thoáng ngẩng đầu tiến đến bên tai hắn, miễn cưỡng gọi một tiếng.

Tiếng “anh họ” kia khiến Chung Trạch Hào hưng phấn không thôi.

“Anh có cảm thấy, anh càng ngày càng biến thái không?”

Trong quán cà phê, La Minh Uy đem ly thủy tinh được rửa sạch cuối cùng đặt lên giá, cởi tạp dề. Còn năm phút nữa y sẽ hết ca.

Lúc này khách trong quán cũng không còn nhiều người, ngoại trừ hai, ba đôi tình nhân, còn có một người đàn ông ngồi bên cửa sổ, đang dùng bút chì vẽ cái gì trên cuốn tập.

Ánh nắng chiều cuối cùng chiếu qua cửa sổ, một màu đỏ rực.

Nhìn ánh mắt chăm chú của người kia, La Minh Uy trong phút chốc xuất thần, không biết là cái gì thúc đẩy, y đi về phía người đàn ông.

Còn chưa hoàn toàn tới gần, người vẫn luôn tập trung vào ngòi bút đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt của La Minh Uy cùng hắn tương giao trong nháy mắt, thế nhưng là ôn hoà ngoài ý muốn.

Đứng tại chỗ, y không bước thêm về phía trước.

Sau đó, người đàn ông đứng lên, dọn bút vẽ và cuốn tập, trước khi đi quay đầu cười với y.

La Minh Uy nhìn bóng dáng xa dần của hắn, khi đi ra khỏi cửa, vừa vặn chạm vào vai người vừa bước vào, người vừa vào nhìn La Minh Uy, phát hiện tầm mắt của y vẫn dừng ở cửa.

“Làm sao vậy?”

Chớp mắt một cái, La Minh Uy thu lại tầm mắt, nhìn hắn cười cười.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy, mọi người có thể trải qua cuộc sống của mình — thực sự là quá tốt rồi.”

Hoàn

Ừ, hoàn rồi hoàn rồi đấy Bạn nào mới ăn đưa bỏ gờ tay lên nào

Nói một chút về “Giả diên thân sĩ”, nó có thể coi là bản hoàn chỉnh của “Câu cảm lão đại”, với nhiều tình tiết hơn -> mối quan hệ của hai bọn chẻ Hào Uy cũng kịch liệt và sến súa hơn nhiều:> nhưng trên cơ bản vì nội dung chính của nó không thay đổi mấy nên.... *tớ lười* tớ không làm lại đâu

Chuyện nữa là vì mấy hôm trước tớ mới lòi cái Giả diên ra đọc từ trên xuống dưới nên mới phát hiện thật ra tuổi bọn Hào lớn hơn bọn Uy chứ ko phải ngược lại như tớ nghĩ =3= Cho nên tớ sẽ chỉnh lại hết trong bản download:> ai đọc mấy chương trên wp ko thấy sửa chữa j thì cứ hiểu là tại con nhỏ edit nó lười nó ko chịu sửa nhá X”P

Rồi, thế là xong thêm một bộ nữa hãy tung hoa và chọi tim hồng cho tớ đi nào

À, bonus thêm cho mọi người cái profile của 2 bọn chẻ đây:

Tên: La Minh Uy

Tuổi: 27

Sinh nhật: 17/1

Chòm sao: Capricorn

Cao: 181cm

Nhóm máu: B hình

Chức nghiệp: trước là nhân viên của công ty mật dịch, hiện là phục vụ sinh đầy cực khổ!

Màu yêu thích: màu tiền (chính là màu của tiền mặt, chính là từ sau khi y biết được mình không chết mới yêu.)

Hoa yêu thích: Cúc đại đoá

Đồ ăn yêu thích: gà rán (rất bình dân a!)

Đồ uống yêu thích: rượu gạo, nước cần tây

Môn thể thao yêu thích: chơi game (đây thính là thể thao sao?)

Sách yêu thích: (ta hân)

Tên: Chung Trạch Hào

Tuổi: 30

Sinh nhật: 5/5

Chòm sao: Taurus (ô ôi bọn cùng cung vs mệnh nài)

Cao: 190cm

Nhóm máu: A

Nghề nghiệp: thương nhân không hợp pháp

Màu yêu thích: xanh đen

Hoa yêu thích: linh lan

Món ăn yêu thích: thịt nướng, natto (a liệt? vậy cũng thích?)

Đồ uống yêu thích: soda, cà phê đen (tuyệt đối không cho chút đường!)

Môn thể thao yêu thích: bắn súng, xếp hình (cái này cũng tính sao?)

Sách yêu thích: không đọc sách! Chỉ đọc báo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-cam-lao-dai>